

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CHICAGO LAW. BOOK ONE

SMITTEN WITH THE BEST MAN

USA TODAY
BESTSELLING AUTHOR

PIPER RAYNE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

EN İYİ ADAM'A AŞIK

PIPER RAYNE

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylar, yerler veya kişilerle, hayatta olan ya da olmayan, herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

© 2018 Piper Rayne

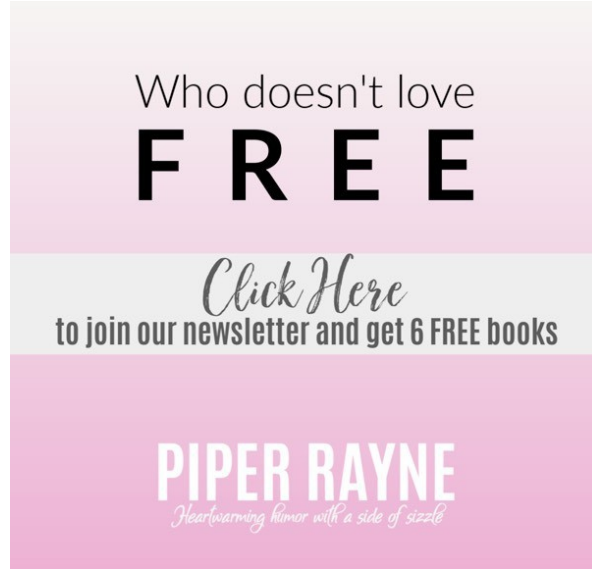
Bu kitabın veya kitabın herhangi bir bölümünün herhangi bir biçimde çoğaltılması hakkı dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır.

Kapak tasarımı: Okay Creations

Satır Editörü: Gray Ink Editing

Düzeltilen: Shawna Gavas, Behind The Writer

BÜLTENİMİZE katılmak ve perakendecilerde satılmayan 6 ÜCRETSİZ ön bölümü almak için [BURAYA TIKLAYIN!](#)

İçindekiler

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35 Epilog](#)

[Cockamamie Unicorn Ramblings](#)

[Piper & Rayne Hakkında](#)

[Piper Rayne'in Diğer](#)

[Eserleri](#)

En İyi Adam'a Aşık Hakkında

Benim için mükemmel erkek, çekici, seksi, çok ateşli ve benim iç
çamaşırlarıma girmeyi bilen bir avukattır.
#Pfftwhatever

Orada bulundum.
Yaptım.
Tişörtü yaktım.

Boşanmamdan sonra tüm erkeklerden vazgeçmedim, ama eski
kocam gibi olanlardan kesinlikle vazgeçtim. Bu listenin başında kim
var? Avukatlar.
Herkes onların güvenilmez olduğunu bilir.

Şimdi Chicago'daki çocukluk evime geri döndüğüm için, odak noktam
kızım, annem ve ben. Mutlu sonumu bulmaktan vazgeçmedim, sadece
süresiz olarak askıya aldım. Evet, hayat
gerçek bir yükselişte.

Sonra Reed Warner'ı tekrar görüyorum ve tüm hatalarımı hatırlıyorum.
Onu uzaklaştırıyorum, ama o bir şekilde hayatımın her alanına giriyor,
hayır cevabını kabul etmiyor.

Sağduyuma rağmen, tasarımcı takım elbiselerinin kaslı vücuduna nasıl
yakıştığını ya da mavi gözlerinin her bakışında beni nasıl yiyip
bitirdiğini düşünmeden edemiyorum.

Diyetteyken humus bile dayanılmaz gelir ya? Reed, çikolatalı ekler gibi ve
benim iradem hızla zayıflıyor.

Sorun ne mi? O sadece bir avukat değil...
Düğünümde sağdıcımdı.

CHICAGOLAW BOOKONE

SMITTEN WITH THE BEST MAN

Birinci Bölüm

Elimle alarmı kapatmaya çalışıyorum, ama lanet şeyi kapatmak yerine, çığlık atan banshee komodininin kayıp yere düşüyor. Bir gözümü açıp bakıyorum ve geçici yatak odasındaki dağınık giysiler ve kutular görünce hemen tekrar kapatmak istiyorum. Alarmımın keskin sesi hala kafamın içinde yankılanıyor ve yerden gelen kakofoni devam ediyor. Avuç içim sürekli tahtaya vuruyor, kabloya ulaşır lanet şeyi çekip kapatabilmeyi umuyorum.

"Anne?" diye seslenir kızım Jade.

Kafamı sesinin geldiği yöne çeviriyorum ve orada, kaka emoji pijamalarıyla, alarmımı sanki bana bir hediye sunuyormuş gibi elinde tutuyor.

"Kapat şunu," diye inleyerek yastığı başımın üzerine çekiyorum.

Küçük ayakları parke zeminde gıcırdayarak yatağımın kenarına kadar geliyor. Yastık elimden alınır ve saniyeler sonra tavandaki ışık yanarak geçici olarak gözlerimi kamaştırır.

"Geç kalacaksın." Annemin sesi koridorun sonunda duyuluyor.

İngilizce bilmeyen, nazik bir yabancı adamın, yumuşak elleriyle vücuduma öpücükler serpiştirerek beni uyandırmasını hayal ediyorum. Bunun yerine, yedi yaşındaki kızım ve annem, pazartesi sabahı Crazyville'e yolculuğumu düzenliyorlar.

Jade alarmı kapatır ve komodinin üzerine koyar. "Saat yedi," der, hiç telaşsız bir ses tonuyla.

"Ne?" Otururum, cips kırıntıları buruşuk çarşafların üzerine düşer.

"Yine yatakta mı yemek yiyorsun?" Kıkırdar ve ben onu belinden tutup yatağa çekerek parmaklarımı ona işkence etmek için bir alet olarak kullanırım. Gıdıklayarak işkence.

"Anne, hayır!" Gülerek kıvranıyor.

"Saat daha 6:15."

Kaymak için yeterince kıvranır ve ben de onu bırakırım çünkü her zamankinden geç kalmışımdır, ama bugün Pazartesi ve Jade ile her Pazar gününün bizim günümüz olduğu konusunda anlaşmıştık, bu da onun yattıktan sonra geç saatlere kadar ders çalışmak anlamına geliyordu.

"Duşu açacağım." Odadan çıkıp, üç yatak odalı bungalovumuzun küçük banyosuna doğru yürüdü — benim büyüdüğüm ev. Jade şimdi benim eski yatak odamda uyuyor, ben ise annemin eski dikiş odasında kalıyorum. Zaten annem bu aralar pek dikiş yapmıyor.

"Teşekkürler, sonra..."

"Biliyorum. Dişlerimi fırçalamak, giyinmek ve saçımı taramak."

Bağımsız kızıma gülümsüyorum, ama bu kalbimde tanıdık bir sızı yaratıyor. Okula gitmeden önce kıyafetlerini seçen, kurdeleler ve buklelerle şık saç modelleri yapan bir annesi olmalıydı. *Onu* domuz pastırması, krep ve taze sıkılmış portakal suyu kokusuyla uyandıran bir annesi. Annesi veda etmek için ona yaklaşıırken, kafasının üstüne öpücük kondurup futbol antrenmanına geleceğine söz veren bir babası.

Bunun yerine, Chicago'ya geri taşınacağımızı ve onu Los Angeles'ta bırakacağımızı söylediğimde gözünü bile kırpmayan bir babası var. Kendi eğitiminden vazgeçip, tam zamanlı bir işte çalışırken daha sonra diploma almaya karar veren bir annesi var. Onu ülkenin diğer ucuna taşıyarak, plajı ve güneşli havayı geride bırakıp beton ve kasvetli yağmurlu günlere terk eden bir annesi var.

Onun şerefine, benim sert kızım, onu oturup büyükannesinin bize ihtiyacı olduğunu açıkladığımda bana hiç suçluluk duygusu yaşatmadı. Kutularını topladı ve gözyaşlarını sakladı. Sanırım insanlar onun benim tipatıp aynım olduğunu söylerken haklılar.

Yataktan kalkıp, yeni patronum Hannah'nın bana acil bir şey göndermediğinden emin olmak için telefonuma bakıyorum. O benden bunu beklemiyor. Ama

Eski alışkanlıklar kolay kolay değişmez.

Telefonu bırakıp bornozumu alıyorum ve yumuşak çarşaf, sıcak battaniyeler ve sessiz alanın oluşturduğu kozadan çıkıp haftama başlıyorum.

Kırk beş dakika sonra, topuklarım annemin mutfağındaki muşamba zeminde tıklıyor.

Kahve bardağımlı çantamın ve bilgisayar çantamın yanına koyarken, Jade ağzına Lucky Charms'ı tikiştiriyor, muzunu ise dokunmadan bırakıyor. Annem hala pijamalarıyla gazete okuyor, Jade'in yeni okulundaki ikinci sınıf draması hakkında düşüncesizce başını sallayıp ona hak veriyor.

"Sonra Brian, Peter'a Valerie'den hoşlandığını söyledi ve..."

"Dur," diye onu durduruyorum ve kollarımı ceketimin kollarına sokuyorum. "Hoşlanıyor mu? Arkadaşlıktan bahsediyorsun, değil mi?"

Jade gözlerini deviriyor ve ben omzumun üzerinden bakıyorum çünkü elbette bana gözlerini devirmiyor.

"Anne," diye iç geçirir.

Annem gazetenin köşesini kıvrarak okuma gözlüklerinin üzerinden bana bakar.

"Hiçbir erkeği sevmemelisin."

"Sevmiyorum." Jade hazırlanmamı fark eder, ayağa kalkar, kasesini lavaboya götürür ve ceketini alır.

Onun için sırt çantasını uzatırım ve o da kollarını içine sokar.

"İyi, çünkü..."

"Erkekler sadece hayallerine ulaşmanı engeller.

kendi yolunu çiz, başkalarının yanında yürümesine izin vermeden önce," diyor, yaşına göre olgun bir ses tonuyla.

"Üzgünüm." Eğilip yanağına öpücük konduruyorum. "Ama bu doğru," diye fısıldıyorum.

Yine kağıt soyulur, annem torununa öğrettiklerimden hoşnutsuzluğunu yüzünden okunur.

Jade kollarını annemin boynuna dolayarak dudaklarını yanağına bastırır. "Seni seviyorum, büyükanne."

Annem onun kolunu okşar. "Seni seviyorum, ufaklık, okul bittiğinde dışarıda olacağım." Sonra sesini alçaltır ve fısıldar. Muhtemelen

Jade ile yaptığı gizli konuşmayı aynen aktarabilirim. Ona kalbini açmasını ve bu harika hayatın sunduğu olanakları görmesini söylüyor.

Eskiden buna inanırdım, ama bu beni şu an bulduğum yere getirdi.

"Teşekkürler anne. Okuldan sonra Jade ile buluşmak istediğinden emin misin, çünkü..."

"Sorun yok." Gözleri, konuyu kapatmam için beni sertçe uyarıyor.

Annem aşk konusunda yumuşak kalpli olabilir, ama başkalarının yeteneklerini sorgulamasına izin vermez.

Jade'in örneğini takip ederek, eğilip annemin yanağına bir öpücük konduruyorum. "Seni seviyorum. Bir şey olursa ara beni."

"Uh-huh." Gazete okumaya devam ediyor. "İyi günler."

Eşyalarımızı alıp kapıdan çıkıyoruz, böylece Jade'i okula kadar üç blok yürüyerek götürebilirim. Bir blok bile yürümeden Jade, geç kalmamış olsaydım aniden durmak isteyeceğim bir soru soruyor.

"Babam nasıl bir baba?"

"Nasıl?"

Jade kaldırım taşlarından atlayarak yürüyor. "Evet, eskiden Hafta Sonu Babasıydı çünkü onu sadece hafta sonları görürdüm."

"Bu ifadeyi nereden duydun?" Kahrolası Google. Yedi yaşındaki kızım kendini on yedi yaşında sanıyor.

Kafasını kararlı bir şekilde sallıyor. "Hiçbir yerden."

Çenemi indirip gözlerimi kocaman açarak ona bir bakış attım. Temel olarak, sert anne bakışı.

"Söz veriyorum." Küçük parmağını uzatır. "Yemin ederim."

Onunla küçük parmak yemini ettim. Kızımın yalan söyleseydi ucuz bir takım elbise gibi buruşup gideceğini biliyordum.

"Baban sadece baban. Seni ziyarete gelecek, belki biz de ara sıra onu ziyarete gideceğiz. Her hafta sonu gelemeyebilir, ama teknolojinin güzelliği de bu."

Bu pislik herif son iki ayda sadece dört kez Skype'tan onunla konuşmuş olsa da bunu söylüyorum. Neyse, ben burada daha olgun davranıyorum.

"Evet, ama okulda Valerie, babasının 'Randevu Gecesi Babası' olduğunu söylüyor. Her çarşamba onu okuldan alıyor ve akşam yemeğine ve sinemaya gidiyorlar. Ona her zaman bir hediye getiriyor."

"Bu çok güzel." Kızımın babasıyla böyle bir ilişkisi olmadığı ve muhtemelen hiç olmayacağı gerçeği kalbimi sıkıştırıyor.

O hiçbir şey söylemiyor.

Bu taşınmanın onun için zor olacağını biliyordum. Başından beri onu hiç öncelikli görmeyen, tek amacı şirketinde ortak olmak olan babasından kilometrelerce uzakta.

"Belki de benim babam da 'bazen baba'dır?'"

Yolda çocuklarını bırakmaya hazır olan arabalar, okula yaklaştığımızı gösteriyor. Çocukların kıkırdamaları, annelerin "seni seviyorum" diye bağırımlarıyla karışıyor. Biz yaklaşırken öğretmenler çocukları ön kapıdan içeri alıyor, ama ben Jade'i durdurup onun seviyesine eğiliyorum.

"Jade," diyorum, omzunu sıkarak. "Baban seni özliyor ve bazen çok çalıştığı için arayamadığını biliyorum, ama şunu bil ki, o her zaman seni düşünüyor. Sen onun küçük kızsın."

O başını sallar. "Anlıyorum. Nana ve Papa'nın çok parası olmadığı için başarılı olmak ve çok para kazanmak istiyor."

İçimdeki öfke kıvılcımını görmezden geliyorum. Pete ona söylediklerine dikkat etmeli. Para hayatta her şey değildir. Öldüğünde banka hesabındaki bakiyenin ne olduğu kimsenin umurunda olmaz.

"O sadece senin istediğin her şeye sahip olmanı istiyor." Kahverengi saçlarından bir tutamı kulağının arkasına koyuyorum.

Kendisi için yeni bir spor araba, sahilde bir daire ve en büyük hedefi zengin bir koca bulmak olan kadınları cezbeden diğer tüm maddi şeyleri de istediğini eklemiyorum.

"Bana bir hediye gönderdiğini söyledi." Gözleri parladı ve bu sefer hediye almasını gerçekten umuyorum.

"Gördün mü, o her zaman seni düşünüyor." Kollarımı açtım ve o koşarak gelip boynuma sarıldı.

"Seni seviyorum, canım," diye kulağına fısıldarım. "Seni seviyorum, anne."

Ayrılıyoruz ve o önümde zıplayarak koşuyor. "O zaman, bir ara babam mı?" diye soruyor.

Onu, babasının hayatındaki rolünü tanımlamaktan vazgeçiremeyeceğimi bilmeliydim. O çok ısrarcıdır.

"Sadece baba demeni tercih ederim, ama..."

"Evet, çocuklara ara sıra babam olduğunu söyleyeceğim."

St. Patrick Katolik Okulu'nun merdivenlerine varıyoruz, sabahın erken saatlerinin telaşı tüm hızıyla devam ediyor. İki tanıdık anne merdivenlerin altında durmuş kahvelerini yudumlarken, her zamanki gibi okuldaki diğer ebeveynlerin yetersizlikleri hakkında sabah sohbetlerini yapıyorlar.

"Victoria," diyor Darcie, uzun sarı saçlarını omzunun üzerinden atarak. "Jade," diyor kızımın adını, sanki bütün sabah onu görmek için sabırsızlıkla bekliyormuş gibi.

"Darcie. Georgia." Eğilip Jade'in at kuyruğunu sıkıştırıyorum, dağınık saçlarını düzeltiyorum. "İyi günler. Okuldan sonra büyükannen gelecek."

"Tamam. Seni seviyorum anne." Bana az önce olduğundan daha gevşek bir sarılma verir ve ben tekrar ayağa kalkmadan, kızıl saçlı bir kızla birlikte merdivenleri çıkarken durmadan konuşmaya başlar.

"İyi günler, hanımlar." Dönüp tren istasyonuna doğru yola çıkıyorum.

"Oh, Vikki," diyor Darcie. Gizlice kaçmanın çok zor olacağını biliyordum.

Mahkeme gülümsememi takınıyorum. Eski eşimle boşanma sürecindeyken yüzüme kalıcı olarak sabitlenmiş olan gülümseme. Stepford'daki ürkütücü eş gibi, mutlu ve dengeli olduğumu söyleyen gülümseme, oysa gerçekte kafamın içinde Dünya Savaşı Z gibi bir durum var.

"Victoria," buraya taşındığımızdan beri beş yüzüncü kez açıklığa kavuşturuyorum.

"Bildiğin gibi, karnavala bir ay kaldı ve veli toplantısını kaçırdığın için seni bir etkinlik düzenlemek üzere kaydettik."

Ona boş boş bakıyorum. Çoğunlukla, kendimi kaybedeceğim ve bu Jade'in bu geçiş sürecine yardımcı olmayacağı için. St. Pats'e ihtiyacımız var. Evime en yakın okul ve iyi bir okul.

"Ne tür bir etkinlik olacak?" Eski patronum Jagger Kale için çalışırken geliştirdiğimi düşündüğüm sabırla soruyorum.

Bu karnaval tam olarak ne zaman? Müsait olup olmadığını bile bilmiyorum. Ve karnaval mı? Cidden, yeni bir fikir bul. Seksenler değiliz.

"Seçim senin," diyor kraliçe arı. "Sadece yiyecek olmamasına dikkat et. Tüm yiyecekler içeri girmeden önce kontrol edilmeli. Çocukları tehlikeye atabilecek hiçbir şey istemiyoruz. Bu senin için kolay olmalı, değil mi?"

Yine ona boş boş bakıyorum, kendimi toparlamaya çalışıyorum, sonra onun Starbucks bardağını alıp, onun saçma sapan haki renkli kemerli ceketini ıslatana kadar sıkıyorum.

Merhaba, eğer ev hanımı olsaydım ve bu kadar boş zamanım olsaydı, gerçekte eve gidip kanepeme uzanacağım halde "spor salonuna gidiyorum" kıyafetini giyerdim. Yoga pantolonunu giymemin tek nedeni, yiyeceğim bir kilo çikolatayı engellememesi olurdu. Kadınlar bonbon stereotipinden utanmamalı. Herkes bilir ki bir annenin gerçek işi sabah altıdan sekize ve akşam üçten dokuza kadardır.

"Harika, bir şeyler ayarlarım," diyorum gülümseyerek ve başımı sallayarak, sonra ona, benim iznim olmadan beni bir şeye kaydettirdiği için gerçekte ne düşündüğümü söylemeden önce arkasını dönüp uzaklaşıyorum.

Gökyüzündeki bir şimşek gibi, küçük bir çocuğu okula götüren gülümseyen adamın görüntüsü beni şaşkına çevirir. Durup bakakalırım, zihnim boşalır.

Sometime Daddy'nin ikilemini, işe zamanında gitmeyi veya planlamam gereken karnaval etkinliğini düşünmüyorum. Bunun yerine, Reed Warner'ı en son ne zaman gördüğümü hatırlamaya çalışıyorum.

İkinci Bölüm

"O kim?" Georgia arkamdaki Darcie'ye fısıldadı.

Dönüp tekrar onlara bakıyorum. Bu ikisinin okuldaki herkesi tanıdığını düşündüğüm için şaşıyorum.

İlk günümüzde benim ve Jade'in adını zaten biliyorlardı. *Çok korkutucu, inan bana.*

"Hiçbir fikrim yok, ama öğrenmem lazım." İçkisini yudumlarken.

Arkadaşlarımla arasında olsaydım, onların ergenlik davranışları hakkında ukala bir şaka yapardım, ama ben de bu adamdan etkilenmiş durumdayım.

Mavi takım elbisesinin ceketini geniş omuzlarına giymiş, önü açık, bu yüzden içine sokulmuş beyaz keten gömleği ve boynuna takılı, düğmeleri açık polka dot kravatı ile sıkı belini görebiliyorum. Koyu renkli saçlarının uçları nemli görünüyor ve üstüne üstlük, dağınık sakalı keskin çene hattını süslüyor. Sanki geç kalmış ve aceleyle çıkmak zorunda kalmış gibi, tamamen hazır değil.

Merdivenlerin başında duruyor, Müdür Weddle'a onu güldüren bir şey söylüyor, çocuğa sarılmak ve sonra yumruklarını çarpıştırıyor. Çocuk kulaklarından kulaklarına kadar gülümsüyor ve içeri giriyor.

Hafta sonu babası.

"O Henry'nin babası mı?" Darcie bunu daha çok bir soru gibi ifade ediyor. "Ben sandım ki..."

O bize yaklaşınca sözü kesilir. Ben beş adım uzaktayım, ama mavi gözleri önce benimkilerle buluşur, sonra Darcie ve Georgia'ya geçer.

"Merhaba, ben Reed. Siz güzel bayanlar, okulun kaçta bittiğini bana söyleyebilir misiniz?"

Yine, yoğun bakışları beni bulur. O da beni hatırlıyor mu? "Şey."

Ağzımdaki fazladan tükürüğü yutarım.

"Üç buçuk," diyor Darcie, sanki onu anlamaya çalışır gibi başını eğerek. "Söylesene..."

"Çok teşekkürler. Görüşürüz, hanımlar." Onlara başını eğerek selam verir. "Victoria, seni tekrar görmek güzel. Geç kaldım, ama bir ara görüşmeliyiz." Cevap beklemeden kaldırımında bekleyen Uber'e biner.

Komik, ama hiçbir personel ona yolundan çekil diye bağırıyor.

"Gerçekten de ben cümlemi bitirmeden gitti mi?" Darcie, Georgia'ya sorar.

"Evet, öyle yaptı," diye onaylar Georgia, eminim ortaya çıkmak için can atan bir sırtışı gizleyerek.

Uzaklaşıyorum, veda etmeye zahmet etmiyorum çünkü aklım başka yerde.

Her şey, birbiriyle çelişen düşüncelerin kasırgası içinde aklıma geri geliyor. *Reed Warner*. Düşünümdeki sağdıcım. Tanrım, onu *Weird Science* makinesine kim koydu ve Chicago'nun en yakışıklı erkeğini ortaya çıkardı?

"O baba olmalı. Hafta sonu babalarından biri." Darcie'nin sözleri beni kaldırımın kenarında bir saniye durdurur.

Reed baba mı? Jade'in yaşında bir çocuğun babası mı? Ama yine de, Los Angeles'a taşındıktan sonra Pete ile uzun süre görüşmediklerini sanıyorum. Kafamda milyonlarca senaryo dolaşıyor. O çocuk tek gecelik bir ilişkinin sonucu mu? Evli mi? Çocuğun annesiyle velayeti paylaşıyor mu?

Sorular, trenle şehir merkezine kadar olan yolculuk boyunca aklımdan çıkmıyor. Onu düşünmemeye çalışıyorum, ama dün markette almadığım çilekli raventli turta kadar aklımda. Ve tıpkı turta gibi, o an için kendimi şımartmak iyi gelebilir, ama sonra sadece pişmanlık duyarım.

Yeni iş yerimin cam kapısını açarak, çalan telefona koşuyorum, ceketimi çıkararak oturuyorum ve

aynı anda cevap veriyorum.

"Günaydın, RISE Vakfı'nı aradığınız için teşekkür ederiz, ben Victoria, nasıl yardımcı olabilirim?"

"Öncelikle, kışını kaldırıp Los Angeles'a giden uçağa bin."

Jagger Kale — eski patronum.

Gülümsüyorum. "Bu işi bana sen buldun," diyorum, sandalyeme yaslanıp saate bakarak. "Balayı bitti mi?"

"Birincisi, sana bu işi buldum çünkü ben harikayım. İkincisi, Quinn'i becerip şu anda cunnilingus sonrası mutluluktan yanımda baygın yatmadığımı nereden biliyorsun?"

Gülümsüyor olsam da, onun kaba sözlerini gülerek teşvik etmiyorum.

"Tekrar teşekkür ederim," diyorum içten bir minnettarlıkla.

Jagger'ın Los Angeles'taki şirketinden ayrılırken beni Hannah ile tanıştırmaması, onun ne kadar iyi bir adam olduğunu gösteriyor. Evet, kibirli, egoist ve muhtemelen fazla bencil olabilir, ama onda yine de sevmemek zor olan bir şey var.

"Yeni asistanın nasıl?" diye soruyorum. "Berbat. Bana tavır yapıyor." "Ben de sana tavır yaptım."

"Aynı şey değil."

Onu da özlüyorum, ama bunu asla itiraf etmem. Los Angeles'ta iyi bir ilişkimiz vardı. Jagger, boşandıktan sonra ilk patronumdu ve başlangıçta beni birden fazla kez kovmak için iyi nedenleri vardı. Ben alaycıydım ve tüm erkeklerden nefret ediyordum. Kendini toparlayıp Quinn ile yeniden bir araya gelene kadar, o benim nefret ettiğim her şeyin somut örneğiydi. O, bu stereotipi yanlış olduğunu kanıtlayacağını biliyordum.

"Sadece terasımdan okyanusa bakıyorum. Chicago nasıl? Sana bir stok Vitamin D gönderdim." Kıkırdar.

Arkasında bir gürültü duyulur ve eliyle ahizeyi kapatır. Yemin ederim öpüşme sesleri duyuyorum.

"Victoria," diyor o, sanki bu çok normalmiş gibi.

"Kadını rahat bırak. Merhaba, Victoria." Quinn'in şarkı söyler gibi konuşan sesi, gerçek hayattaki masalını yaşadığını gösteriyor.

"Merhaba Quinn."

"Bekle, hoparlörü açacağım," diyor Jagger.

Bir saniye sonra, dalgaların çarpma sesi konuşmamızın arka planını oluşturur. Okyanusu özleyorum. Sıcak hava, ayak parmaklarımda arasındaki kum ve güneş beni daha mutlu bir insan yapıyordu.

"Jade nasıl?" diye soruyor Quinn. "Alışıyor mu?"

Arka planda tabak ve bardak sesleri geliyor, sanırım terasta kahvaltı hazırlıyorlar.

"Alışıyor." Hannah her an kapıdan girebilir diye bilgisayarımı açıyorum. "Yani, yeni kocandan henüz bıkmadın mı?" diye şaka yapıyorum.

Quinn kıkırdıyor ve sonra çığlık attığını duyuyorum, ardından yine öpüşme sesleri geliyor.

Neden kalbimi delmiyorsun? Okul, iş, Jade ve annem arasında, son zamanlarda en çok dil hareketini annemin kedisi Moe'dan gördüm.

"Peki, bölmek istemem ama, ah evet, sen beni aradın."

"Üzgünüm," diyor Quinn yumuşak bir kahkaha atarak. "Hâlâ birbirimizden ellerimizi çekemediğimiz aşamadayız."

"Özür dilemene gerek yok. Ben de senin son kahramanı hakkında hayal kurmaya ve onun gibi birinin hayatıma girmesini dilemeye devam edeceğim."

O gülüyor. "Van'ı sevdin, ha?"

Quinn bir aşk romanı yazarı ve ben şanslıyım ki tüm kitaplarını yayınlanmadan önce alabiliyorum.

"Kim sevmez ki?" Onu duvara sıkıştırdığı o ateşli anı, acil öpücükleri ve şehvetli sevişmeyi hatırlayınca midem düğümlenir.

"O da benden esinlenerek mi yaratıldı?"

diye sorar Jagger. Gülerek cevap veririm.

"Hayır, bebeğim," diyor Quinn.

"Diğer erkeklerin sana ne yapacağını hayal mi ediyorsun?"

Quinn şimdi gülüyor. "Ben kahraman değilim. Bu bir kurgu, bebeğim. Bilirsin... gerçek *değil*."

"Öyle olsa bile, Van'ın ne yaptığını söyle, eminim senin dünyanı on kat daha fazla sarsarım," diyor Jagger her zamanki kendini beğenmiş kibiriyle.

"İyi şanslar." Bilgisayara şifremi girip e-postamı açıyorum.

"İşte bu masanın üzerinde." Jagger'ın sesi, telefonda uzaklaşmış gibi zayıf çıkıyor, bu da benim telefonu kapatmam gerektiğini işaret ediyor.

"Tamam, ikiniz de beni kontrol etmek için aradığınız için teşekkürler. Gitmeliyim. Görüşürüz."

Quinn veda etmeye çalışırken telefonu kapatıyorum ve onun kıkırdamasına bakılırsa Jagger muhtemelen onu soyuyor.

Yüzlerce kişinin çalıştığı bir şirketten, güne bağlı olarak üç ila beş kişinin çalıştığı bir ofise geçince, ofisin sessizliği bana hala garip geliyor.

Jagger'ın arkadaşı, kendisi de milyoner olan Hannah Crowley, genç kızları desteklemek için bir vakıf kurmaya karar verdi. Annemin sağlığının kötüleşmesi nedeniyle taşınmam gerektiğini bilen Jagger, bana onun vakfında ofis asistanı pozisyonu ayarladı. Eskiden üstlendiğim sorumluluklardan daha az sorumluluk var, ama her gün iki harika kadınla çalışıyorum ve hayatımın bu noktasında daha iyi bir yer isteyemezdim.

Birkaç e-postayı yanıtlarken cam kapı açıldı ve iki iş arkadaşşımdan daha gürültücü olanı koşarak geldi ve karşımdaki sandalyeye çöktü.

"Aman Tanrım, dün gece olanları duydun mu?" diye sordu Chelsea.

Üçüncü Bölüm

Chelsea çok güzel bir kadın. Benden birkaç yaş küçük, bir gün düz, ertesi gün kıvrıkcık omuz uzunluğunda sarı saçları var ve New York'un lüks tasarımcılarının moda anlayışına sahip. Tırnakları her zaman boyalı, makyajı kusursuz ve kıyafetleri kırıksız.

Jade'den önceki halim gibi.

Şikayet etmiyorum. Eve geldiğimde Jade orada olduğu sürece, lekeli Target kıyafetlerimi ve bulaşmış makyajımı her gün kabul ederim.

"Dün gece kime oldu?" Ellerimi klavyeden çekip ona tüm dikkatimi veriyorum.

Çantasını diğer sandalyeye atar ve bacak bacak üstüne atar. "Hannah. Ve onun orospu çocuğu eski sevgilisi."

"Ne?" Dirseklerimi masaya dayayıp, elimde kalemle ona doğru eğildim.

"O iğrenç herif, galayı düzenleyeceğimiz mekanda Hannah'nın burnunun dibinden kayıp, bir hastane bağış etkinliği için yerimizi çaldı. Dün gece beni aradı ve aramaya baştan başlamamız gerektiğini söyledi."

"Şimdi galayı düzenleyecek bir yerimiz yok mu?" Kafamı sallarım.

"Bir sürü yer araştırdım ve şehrin kuzeyine gitmeyi düşünüyorum." Chelsea konuşurken bacağını yukarı aşağı sallıyor.

"İnsanlar o kadar uzağa gider mi?"

RISE'ı şu anda ayakta tutan Hannah'nın kendi parası mı bilmiyorum, ama yaz sonunda vakfımızın desteklediği çeşitli küçük hayır kurumları için para toplamak amacıyla sessiz bir müzayede ile birlikte büyük bir resmi etkinlik düzenliyor.

. Mekanı ayarladık, ya da öyle sanıyorduk.

"Sanırım öyle. Zaten yarısı kuzey kıyısında yaşıyor. Para da orada."

Başımı sallıyorum, haklı. Chelsea ve ben şehirden geliyoruz, ama Hannah, şehir merkezine taşınana kadar kuzey banliyölerinde büyümüş.

"Biraz daha kuzeyde, ama gölün hemen yanında ve bir otel var. Bu sabah aradım ve tarihi değiştirmemiz gerekebilir, ama yerleri var." Chelsea ayağa kalkıp çantasını aldı.

"Zamanı nereden buluyorsun?" Onu takip ediyorum, fotokopi makinesini açıp küçük mutfağımıza gidip kahve yapmaya başlıyorum. Hepimiz ekonomiyi destekliyor ve gelirken kendi fincanlarımızı alıyoruz, ama ara sıra ofise misafirlerimiz geliyor.

"Bir bakalım. Okula gitmiyorum, yedi yaşında bir çocuğum ya da yardıma ihtiyacı olan bir annem yok." Kaşlarını kaldırıyor ve ben gülüyorum.

"Kıskanç ol." Chelsea ofisine giderken ben mutfağa doğru dönerek "Çok kıskanç ol" diye sesleniyorum.

"Ama bir randevum vardı," diyor ve ben kahveyi sonraya bırakıp mutfaktan çıkıp Chelsea'nin ofisine doğru yol alıyorum. Hannah bugün sabah ilk iş olarak kimsenin geleceğinden bahsetmemişti zaten.

"Randevu mu?"

Chelsea'nin randevuları, sanki biri onu Amerika'nın en istenmeyen erkeklerinin olduğu bir reality şova sokmuş ve onun görevi bu erkeklerin iyi yanlarını bulmakmış gibi. Spoiler uyarısı: Asla bulamıyor.

"Beni şiir dinletisine götürdü."

Omzumu kapı çerçevesine dayıyorum. O, bir görevi olan bir kadın gibi ofisinde dolaşıyor, dizüstü bilgisayarını fişe takıyor, not defterlerini çıkarıyor. Bu kadın titiz biri.

"Romantikmiş."

"Açık mikrofon gecesiydi." Bilgisayarını başlatırken sesi kuru.

"Eğlenceli."

Onun heyecansız, boş bakışlarından, öyle olmadığını tahmin ediyorum.

"Bir şiir okudu."

"Senin hakkında mı?"

Gülümsüyorum.

"Evet Vic, beni tanıdığı bir saat içinde bana bir şiir yazdı." Gözlerini devirdi.

"Olabilir ve bu bir anlam ifade edebilir."

"Bana işaretlere inandığını söyleme?" Masasına oturur. "Bu 'sonsuz'a kadar bekar kalma' olayını birlikte yaşayacağımızı sanıyordum?"

Chelsea de boşanmış. Kim, ne, ne zaman ve neden olduğunu pek bilmiyorum, ama boşanma boşanmadır. Damgalama hala devam ediyor. Boşandığını söylediğinde insanlar hala köpeğin ezilmiş gibi sana bakıyorlar. Aldatan eşler, bağımlılık sorunları, para sorunları, sırlar ve yalanlar gibi varsayımlar. Sanki biri ruhunun kapısını açmış ve saklamaya çalıştığın tüm çirkinlikleri görmek için içeri bakıyormuş gibi. Onu kurtaran tek şey, o piç kurusuyla hiç çocuğu olmaması.

"Eğer bir hevesle senin ne kadar güzel olduğunu anlatan bir şiir yazmış olsaydı, seni etkilemeye çalışmaz mıydı?" Kollarımı önümde kavuşturup ona inanmaz bir bakış atıyorum.

"Hayır. Ama muhtemelen eve dönerken takside onunla yatardım, ama şimdi porselen desenleri seçiyor olmazdık." Başını sallar.

Chelsea ile tanışana kadar kendimi alaycı biri sanıyordum. Ama o, bu işi mesleğinin bir parçasıymış gibi yapıyor gibi görünüyor.

"Yine de, o yaratıcı. Bu iyi bir işaret. Çoğu kötü çocuk yaratıcı değildir."

"Sahnedede ağladı." Kaşlarını çatarak bana bakar. "Başka bir kızla ayrılığını anlatan bir şiir okudu."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Kendimi durdurmaya çalışıyorum ama yine de gülüyorum. Chelsea'nin hayatı böyle. Yemin ederim, biri bununla ilgili bir kitap yazabilir. Belki de onu Quinn'le tanıştırmalıyım.

"Keşke şaka yapıyor olsaydım. Bir başka fiyasko ve ona iyi geceler öpücüğü bile veremedim. Yani... ilk kural, ilk buluşmada eski sevgiliden bahsetmemek, ama bu adam gidip onun için yazdığı şiiri okurken ağladı."

"Ouch." Tüylerim diken diken oldu.

"Evet, incinmiş egoma bir yara bandı yapıştır. Erkeklerden uzak duracağım." İki elini de önüne kaldırır.

Gözlerimi devirdim. "Tabii tabii."

"İzle beni. Hoşça kal. Yine de yazık oldu, havalı bir hipster havası vardı."

Onundikkat dikkat dönüyor bilgisayarına bilgisayarına
dönüyor bilgisayarına yazarken şifresini şifresini

"Hipster mı?"

Gülüyor ve beni işaret ediyor. "Sakın söyleme. Kendime tüm erkek tiplerini deneyeceğime söz verdim."

"Hey, gülmüyorum.

En son ne zaman bir tat yaşadığımı bile hatırlamıyorum."

Sonra ikimiz de güldük. Gözlerimden yaşlar süzüldü ve Chelsea o kadar çok gülüyordu ki, sanki hiperventilasyon geçiriyormuş gibi ses çıkarıyordu. "Koyu çerçeveli gözlükleri ve bere takıyordu ve sanki yatak odasının zemininden giysilerini kapmış gibi giyinmişti."

Kapı açılır ve Hannah durur, eğilmiş ve karnımı tutan bana bakar.

"Pazartesi sabahı boşanmışların randevu özetini bensiz mi başlattınız?" diye sızlanarak çantasını masamın önündeki sandalyeye atar, ellerini kahvesine koyarak Chelsea'nin ofisine doğru aceleyle yürür.

İçimden gülümsüyorum. O, Jagger'dan çok farklı. Jagger, masamın önünden geçmeden önce bana emirler yağdırırdı.

Yanımdan geçip, koltuğa oturur, tabii Hannah hiçbir yere öylece oturmaz. Koltuğa zarif ve şık bir şekilde kayar. Dar elbisesi ve kontrast oluşturan yüksek topuklu ayakkabıları muhtemelen gelecek ayın en büyük trendi olacak. O, zarafet saçan ve modada her zaman bir adım önde olan kadınlardan biri.

"Ver şunu bana. Gülmeye ihtiyacım var," diyor ve bir yudum alıyor.

"Chels bu hafta sonu bir randevuya çıktı," diyorum ve Hannah'nın gülümsemesi kulaklarından kulaklarına kadar uzanıyor.

Sana söylemiştim, Chelsea'nin randevuları boktan bir denizde küçük altın parçaları bulmak gibidir.

"YAY!" diye bağırarak bir kolunu havaya kaldırır. "Ne kadar kötüydü?"

"O kadar da kötü değildi," diyorum ve telefon çalıyor, ben de masama koşuyorum, Chelsea de Hannah'ya ayrıntıları anlatıyor.

"Günaydın, RISE Vakfı'nı aradığınız için teşekkürler, ben Victoria, nasıl yardımcı olabilirim?"

"Hannah orada mı?" telefondaki adam sorar. "Kiminle görüşüyorum?"

"Bay Bennett. Benim aramamı bekliyor."

"Tabii ki. Lütfen bekleyin." Onu beklemeye alıp, Hannah'nın Chelsea'nin masasının kenarına vurarak güldüğü Chelsea'nin ofisine gittim.

"Onunla bir kez daha çıkarsan sana para veririm. Belki senin hakkında bir şiir yazar."

Chelsea Hannah'ya orta parmağını gösterir.

"Hey, ben senin patronum." Hannah gülmeden bu sözleri zar zor söyleyebiliyor.

"O zaman git ve burayı ayakta tut. Belli ki beni idare edebilecek ve bana bakabilecek bir erkekle asla tanışamayacağım." Chelsea klavyesinde bir şeyler yazıyor.

"Hannah, Bay Bennett seni bekliyor," diyorum.

Gözleri parlar ve başını geriye atar. "Evet, onunla konuşmam lazım. Onu masama bağla." Ayağa kalkar ve Chelsea'nin ofisinin kapısından çıkar.

"Hey, Vic," Chelsea, Hannah'nın peşinden gitmeden önce beni durdurur. Hayalet görmüş gibi görünür. Yüzü birden soluklaşır ve yüz hatları gerilir. "Bay Bennett kim?"

Omuz silkiyorum.

"Vergi avukatı," diye bağırır Hannah koridorun sonundan.

"Oh, tamam." Yüzünde rahatlama belirir. "Asla olmaz," diye mırıldanır, sanırım benden çok kendine.

"Her şey yolunda mı?" diye sorarım.

"Harika," der, ama ona tamamen inandığımı söyleyemem.

"Belki de vergi avukatı gibi bir adama ihtiyacın vardır," diye şaka yaparım, onun moralini tekrar düzeltmek umuduyla.

"Hayır, *senin* öyle bir erkeğe ihtiyacın var. Sıkıcı ve sorumluluk sahibi. Benim ise altın kalpli bir kötü çocuğa ihtiyacım var."

"Bu ikisi birbirini dışlayan özellikler, Chels."

"Onlar tek boynuzlu atlar gibidir.

Nadirdir." "Ama büyölüdürler."

Parlak bir gülümsemeyle

gülümserim.

Bir kağıt parçasını buruşturup bana fırlatıyor. "Git." Masama kadar kısa mesafeyi koşarak gidip telefonumu alıyorum. "Sizi şimdi aktarıyorum, Bay Bennett."

"Teşekkürler."

Düğmeye basarım ve Hannah'nın telefonu açtığını duyduktan sonra ayağa kalkıp kapısını kapatmaya giderim.

"Seksi bir sesi vardı," diye şarkı söyler gibi, kahve yapmak için bir kez daha denemek üzere Chelsea'nin ofisinin önünden geçerim.

"Seksi bir vergi avukatı, gerçek hayatta tek boynuzlu at bulmak gibi bir şey olurdu." O da beni mutfağa kadar takip ediyor.

Pazartesi sabahları burada alıştığımdan daha gevşek geçer, ama hepimiz çok çalışır ve yapılması gerekenleri yaparız.

Kahve makinesini hazırlayıp çalıştırmak için hareket ediyorum. "Tüm lezzetleri denemeye ne oldu?"

Omuzlarını silkiyor. "Senin hakkında konuşalım. Belki de bu Bay Bennett gibi biri tam sana göre. Sesinin güzel olduğunu söylemiştin." Kollarını kavuşturup Starbucks fincanını dudaklarına götürüyor.

"Ben erkeklerden nefret ederim ve dürüst olmak gerekirse, kim bu trene binmek ister ki?"

"Ben giderdim," diyor, mükemmel düz beyaz dişleri parıldayarak. "Cidden, sen seksi ve güzelsin. Tam bir MILF. Jade çok kolay. Eski sevgilin binlerce kilometre uzakta."

"Bazen görünenden daha fazla yük vardır." Tezgaha yaslanıyorum.

"Yerleşmek için zaman ayırmak istemenizi anlıyorum, ama kendinizi küçümsemeyin. Her erkek size sahip olduğu için şanslı olur."

Chelsea nadiren ciddi olur, bu yüzden gülümser ve iltifatını kabul ederim. "Bu sabah düğünümdeki sağdıçımı gördüm."

Gözleri büyüdü. "Detayları anlat." Bir sandalye çekti, fincanını küçük masanın üzerine koydu ve çenesini ellerine dayadı.

"İlk başta onu tanıyamadım. Onu en son gördüğümde bu yana çok zaman geçti. Çok olgunlaşmış."

Dudaklarını büzüyor. "Nasıl büyümüş?"

"Chelsea," diye iç çekiyorum.

Kıkırdar. "Ne saklıyorsun? Gizli bir ilişki mi? Gizli bir öpücük mü?"
"Hayır."

"Hadi ama. Kızarıyorsun ve sürekli kıpır kıpırsın. Neyi kaçırıyorum?"
Gözlerini kısar. "O bir pislik miydi? Eski sevgilimin sağdıçı tam bir pislikti."
Omuz silkiyorum. "Hayır, Reed her zaman saygılı ve nazikti."

"Anladım. Sıkıcı," diye uzatır ve ben gülmekten kendimi alamam.

"Hayır, yani şakalar yapardı, arkadaş canlısıydı, ama onu çok iyi tanı mıyordum. O ve Pete gençliklerinden beri iyi arkadaş tılar. Birlikte üniversiteye ve sonra hukuk fakültesine gittiler. Pete ve ben onunla birlikteyken, sanki Pete sadece onunla konuşmak istiyor gibiydi. Reed her zaman bana sorular sorarak beni de dahil etmeye çalış ırdı, ben ise Pete'in dikkatini biraz olsun çekmeye çalış ırdım."

"Pete eşcinsel mi? Bu yüzden mi boşandınız?" diye soruyor ciddi bir ifadeyle. "Hayır," diye cevaplıyorum. "O heteroseksüel, sadece tek eşli değil." Başını sallıyor. "Anladım."

Kahve demlendiği için kahve filtresini atmak için arka dönüyorum, eski hayatımı ve o zaman hissettiğim tüm duyguları düşünmemeye çalışarak kendimi meşgul ediyorum.

Bir süre sonra durup derin bir nefes alıyorum. "Bunu aştığımı sanıyordum," diye itiraf ediyorum.

Arkamda bir sandalye kayıyor ve ona dönüp bakıyorum. "Aştın."

"O zaman neden Reed'e milyonlarca soru sormak ve Pete'in beni aldattığını gördüğünü sormak istiyorum? Pete bu konuda ne dedi? Jade hakkında ne dedi?"

Kolunu omuzlarıma doladı. "Bu sadece normal bir merak ve bana sorarsan, onun senin hakkında ne düşündüğünü daha çok merak ediyorsun."

Başımı ona doğru çeviriyorum. "Hayır, değilim. Pete'i tanıyan birinin hayatına karışmak, yapacağım en son şey. Özellikle de hayatımın en kötü kararını verdiğimde, "evet" dediğimde buna tanık olan bir adamın hayatına."

"Hmm..."

"Hmm... hiçbir şey. Garipti, beni tanıdı ve ben bir şey söyleyemeden arabaya atladı."

"Yakışıklı mı?"

Gözlerimi devirdim.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum. O hissi aldın mı?"

"Ne hissi?" Ne demek istediğini bildiğimi inkar etmek istiyorum, ama biliyorum ve bunu çok uzun zamandır yaşamamıştım.

Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. "Sanki uçuyormuşsun gibi, ve küçük periler onun başının etrafında uçuyorlarmış gibi."

Gülüyorum. "Daha çok midem altüst oluyor ve ağzım biftek önündeki bir Doberman gibi salya akıyor."

"Of, kışkırdım. Ben kuraklık yaşıyorum. Chicago tüm çekici erkeklerini kaybetmiş." Tekrar sandalyeye doğru yürür ve üzerine düşer.

"Yarın benimle okula gel de kendin gör," diye şaka yapıyorum.

"Bunu kabul etmek zorunda kalabilirim."

"Tamam, bayanlar, işinize dönün." Hannah kapı çerçevesine vurur. "Chelsea, gel de bana galayı düzenleyebileceğimiz bu yeni yerden bahset."

Chelsea onu takip eder ama kapıda geri döner. "Yarın onunla konuş."

"Hayır."

Başını eğdi. "Cesaretin varsa." Burnu, sanki dördüncü sınıftayım ve ezik gibi görünmek istemediğimi test ediyormuş gibi kırıştı.

Kafamı sallarım.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Sanırım Jade'i yakında görmem gerek." Ağız köşeleri alaycı bir gülümsemeye kıvrılır ve ben bir şey söylemeden koridora doğru yürür.

Chelsea'yi küçümsemiyorum. O, St. Pats'tan Darcie'nin bekar versiyonu.

Dördüncü Bölüm

Hafta boyunca Reed'i görmedim. St. Pats'e bırakırken bir daha hiç görünmedi. Yani, muhtemelen tahmin ettiğim gibiydi — Hafta Sonu Babası.

Anneme düşünümünden onu hatırlayıp hatırlamadığını ve onu çocukları alırken görüp görmediğini sormaya cesaret edemedim. Jade, Henry adındaki küçük çocuktan hiç bahsetmedi. Darcie ve Georgia da onun hakkında tek kelime etmedi.

Pazartesi sabahı yine geldi ve her zamanki gibi okula giderken tam bir felaketim. Kahve içecek vaktim olmadı ve Jade, süt dolu bir bardakla granola bar yiyor. Annem için kötü bir sabah oldu, bu yüzden bugün kendi başımızayız.

"Büyükannem iyi mi?" diye sordu Jade, zıplamayı yavaşlatarak.

Anneme multipl skleroz teşhisi konmuştu ve hastalığı günlük bakım ve tam zamanlı bir bakıcı gerektirecek kadar ciddi olmasa da, artık bu kadar uzakta olmamam gerektiğini fark ettim. İhtiyacı olduğunda ona yardım etmek için burada olmak istedim.

"Sadece yorgun. Dün uzun bir gün geçirdik." Annem ve ben Jade'i piknik yapmak ve çeşmeyi görmek için göl kıyısına götürdük. Yolculuğumuzun yirminci dakikasında annem yorgun görünüyordu.

"Bugün beni alacak mı?" diye sordu Jade.

"Belki. Almazsa, ben buradayım."

"Senin ofisine gelebilir miyim?" Gözleri parladı. Ofiste oturup boyama yapma fikrine heyecanlanan tek kız o. Ama Chelsea ona gizlice şeker veriyor, Hannah da bilgisayarında oynamasına izin veriyor. Onlar onu babasından daha çok şımartıyor. Üzücü ama gerçek.

"Bakacağız."

Ağaçlıklı kaldırımın kenarında dururken, küçük çocuğun bir Uber arabasından indiğini gördüm. Onu tekrar göreceğim için heyecan ve korku karışımı bir duygu ile vücudumda bir karıncalanma hissettim. En azından, duygularım biraz çelişkiliydi.

Arabanın diğer tarafındaki kapı açılır ve gözlerim başka bir yöne bakmayı reddeder. Koyu renkli saçları bu sabah jöle ile sabitlenmiştir. Kravatı düğümlemiş ve açık mavi gömleğinin üzerine uzanmaktadır. Dişleri arasında gümüş bir kravat iğnesi vardır. Kravatını düzeltip tam yerine yerleştirir, sonra ağzından çıkarır ve iğneyi takar.

"Anne." Jade elimi çeker ve ben dengemi bulana kadar sendeleyerek ilerlerim.

"Üzgünüm," diye mırıldanıyorum, gözlerim hala onun üzerindeyken, o da çocuklarını bıraktıktan sonra merdivenlerden inen anne ve babalara gülümsüyor ve başını sallıyor.

"Henry!" Jade yanımda bağırır ve Reed bizim yönümüze döner.

Kahretsin. Donma oyunu oynarken dokunulmuş gibi olduğum yerde donup kalırım.

oyununda dokunulmuş gibi donup kalırım.

Küçük çocuk el sallar ve Jade de ona el sallar. Reed'in dudakları yukarı doğru kıvrılır ve

Şu anda erkeklerden vazgeçmemiş olsaydım, kaldırımda eriyip giderdim.

"O çocuğu tanıyor musun?" diye soruyorum.

"Evet, o Henry. Biraz sessizdir ama çok iyidir." "O onun babası mı?"

Yüzü buruşur. "Henry'nin babası yok."

Erkek arkadaşı mı?

Jade zıplıyor ve genellikle vedalaştığımız yerde duruyor. "Lütfen okuldan sonra beni ofisine götür." Ellerini birleştiriyor ve sesinde, hayatının çoğunda istediğini elde etmek için kullandığı sızlanma var.

"Bugün olmazsa, cuma olur mu?"

Yarı yarıya yatışmış gibi görünüyor ve kollarını belime doluyor. Kafasının üstüne bir öpücük konduruyorum. "İyi günler. Seni seviyorum."

"Seni seviyorum."

Sonra gider, merdivenleri tırmanırken onunla konuşmak isteyen herkese konuşur. Ona o kadar odaklanmışım ki Reed'in bana yaklaştığını fark etmiyorum.

Kısa süre sonra, Chicago'da bir bahar sabahının yeni yağmur kokusu, onun kokusuyla yer değiştirir — misk kokulu ve erkeksi. Diğer tüm duyularım arka plana düşerken, koku duyum diğerlerini ele geçirir. Kısa bir milisaniye boyunca, tüm dünya Jade'in okul fotoğraflarının arka planı gibi bulanıklaşır.

"Beni hatırlıyor musun?" Reed'in derin sesi beni coşkımdan çıkarır ve işitme duyumu tekrar devreye sokar.

"Yıllarca duvarımda asılıydın."

Elimi onun uzattığı eline koyuyorum. Eli yumuşak ama nasırlı ve benim küçük elimi yutuyor. Tenlerimiz birbirine değdiğinde bir şey oluyor. Sadece kitaplarda okuduğum bir şey. Gerçek olduğunu düşünmediğim bir şey.

Ama kolumdan yukarı doğru yayılan elektriksel hissi ya da bakışlarımız kilitlendiğinde paylaştığımız bağ hissini inkar edemem.

Çok belli olmamayı umarak, beynime vücuduma bir ipucu vermesi için yalvararak, zorlukla yutkunuyorum.

Bu adam düşmanım.

Kıkırdıyor, ama bu kıkırdamasında egoistlik ya da küçümseme yok. "Geçmiş zaman mı?"

"Bilmiyormuş gibi davranma," diyorum alaycı bir şekilde.

Üzgün görünür ve başını hafifçe eğirir. "Sen ve Pete'in durumunu duyduğuma üzüldüm."

Samimi görünüyor ve onu henüz yargılamamalıyım, ama geçmişimi düşününce bu zor. Bildiğim kadarıyla, uzun zamandır Pete'in hayatının bir parçası değil.

"Jade, Henry'yi tanıyor mu?" diye sordu, Pete ve benim hakkımdaki konudan uzaklaşarak.

Onun adını nasıl hatırlıyor?

"Öyle görünüyor."

Gülümsemesi genişliyor. Az önce dişlerinde bir ısıltı mı gördüm?

"Henry arkadaş edinmekte zorlanır. Jade'in ona bu kadar sıcak davranması senin hakkında çok şey söylüyor."

"Ben mi?" Onunla doğrudan göz teması kurmamak için topuklu ayakkabılarımın üzerinde geriye doğru eğildim, böylece yine onun çekimine kapılmayacaktım.

"Sence de bu çağda bir çocuğun davranışları ebeveynlerinin bir yansıması değil mi? Belki ergenlik çağında veya daha büyükken değil, ama bu yaşta?"

Ben insanlara karşı alaycı davranırım. O da bunu zaten biliyor.

"Bunu bilemem. Ben pek hoş bir insan değilim, ama Jade herkesle arkadaş olur. Babasının çekiciliğini almış. Aradaki fark, onun samimi olması."

"Bence bu doğru değil." Ellerini ceplerine sokup başını yana eğerek beni inceliyor.

"Ben insanları kendimden uzaklaştırırım. Sadece birkaç kişiyi yakınımda tutarım. Eminim Pete de bundan şikayet etmiştir."

Yemi yut, Reed.

"Pete ile yıllardır konuşmadım... Aramızda bir anlaşmazlık oldu." Ben buna takılmadan önce devam etti, "Senin oldukça uyumlu olduğunu hatırlıyorum."

"Her kadının duymak istediği şey, uyumlu olduğu." Alaycı ses tonum, onun gülümsemesini daha da genişletir ve gözlerini daha da parlatır. *Kahretsin.*

"Pete ile başa çıkmak için öyle olmak zorundasın." Bakışları vücudumda yukarı aşağı dolaştıktan sonra gözlerimle buluştu. "Hadi sohbet edelim. Kahve içer misin?"

Aklım bana kaçmamı söylüyor. Artık eskisi kadar uyumlu değilim, Bay Reed Warner.

"İşe gitmem gerek."

Kıkırdar ve alt dudağını emerek köşesini ısırır. Tamam, bu benim bacaklarımın ortasına doğrudan bir darbe oldu.

"Yarın?" diye sorar. "Seni arasam nasıl olur?"

"Numaram yok." Kaşlarını kaldırıyor. "Hayatım çok yoğun."

Hiçbir şey söylemiyor. Sadece orada durup bekliyor. Tamamen sinir bozucu. "Ne?" diye tersliyorum.

"Sadece kaç tane bahanen olduğunu görmek için bekliyorum." Dudaklarının köşeleri yukarı doğru kıvrılır ve ben

onu öpmek mi yoksa yüzünden silip atmak mı istediğimi bilemiyorum. "Senin bir kız arkadaşın yok mu?"

"Affedersiniz!" Darcie'nin sinir bozucu sesi sözümü keser. "Sen." Reed'i işaret eder.

O da onun yönüne döner ve başparmağıyla kendini gösterir. "Gerçekten bana böyle mi konuşuyor?"

"Evet. Onunla iyi eğlenceler." Onun sert pazılarını görmezden gelerek koluna hafifçe vurup, trenimi yakalamak için kaldırımda koşmaya başladım.

Bakın, Darcie benim kirli işimi yapacak, çünkü muhtemelen onu o kadar rahatsız edecek ki, bir daha St. Pats'ın bırakma noktasına gelmeyecek. En azından öyle umuyorum.

Trene biner binmez telefonum çalar. "Alo?"

"Victoria." Darcie, sanki o bir Katolik lisesinin baş rahibesiymiş ve ben de dekolte giyiyormuşum gibi adımı bağıır.

"Bu numarayı nereden buldun?"

"Bağlantılarım var," diyor ve ses tonundan, günümü mahvedeceğini zaten biliyorum.

"Ne oldu, Darcie?" Sesimdeki sinirimi gizlemeye çalışıyorum, ama başarılı olduğumdan emin değilim.

"Karnaval etkinliğinde sana yardım edecek bir ortak buldum."

Derin bir nefes alıp trenin arkasında bir koltuk buluyorum. "Ortağa ihtiyacım yok."

"O da sadece seninle çalışabileceği için yardım edecek."

Kafamda milyonlarca küfür havai fişek gibi patladı.

"Dalga mı geçiyorsun?"

O gülüyor. "Keşke şaka yapıyor olsaydım." Sesinde bir parça kıskançlık seziyorum. "Eğer bekarsam... Neyse, o seni istedi ve biz nadiren babalar ya da baba figürleri buluyoruz, bu durumda onun istediğini ona vermek zorundayım. Ve nedense, o da sensin."

Pencereden şehir silüetinin yaklaşmasını izliyorum. "Henry için kim o?" diye soruyorum.

Gülüyor ve sonra arkasından konuşma sesleri duyuyorum. Keşke onun önünde olsaydım da omuzlarını sallayıp bana odaklanmasını sağlayabilseydim.

"Oh, öğreneceksin."

"Henry'nin annesinin erkek arkadaşı mı?" diye soruyorum.

"Hayır. Kendin sor. Gitmem gerek. Oh, ve ona şu anda telefon numaranı gönderiyorum."

Tık.

Hat kesildi. Kahretsin. *Mean Girls* filminin yeniden çekiminde mi sıkışıp kaldım?

Telefonumu çantama koyamadan bir mesaj geldi. Annemin bana ihtiyacı olabileceğinden endişelenmeseydim, mesajı görmezden gelirdim.

Bilinmeyen: Merhaba, ben Reed. Yirmi dakika önce yeniden tanıştığın o yakışıklı adam. Bu gece karnaval için fikir üretmek üzere bir şeyler içmeye ne dersin?

Yanlışlıkla tekrar cevap vermemek için onun iletişim bilgilerini telefonuma ekledim.

Ben: *Geceleri bakman gereken bir oğlun yok mu?*

Reed: *Hayır.*

Ben: *Kız arkadaşın bu daveti pek hoş karşılamayacaktır. Detayları sabah kahvesinde konuşabiliriz, hepsi bu.*

Reed: *???*

Reed: *Akşam yemeği bile olmaz mı?*

Cevap vermiyorum.

REED: *Öğle yemeği? İş ortakları bile öğle yemeğini birlikte yerler.*

Kafamı sallayıp öfkemi bastırmaya çalışıyorum. Reed:

Peki. Ama sabahları benim için zor oluyor.

Şu anda sırf zorluk çıkarmak için zorluk çıkarıyorum. Hannah'dan geç gelip aptal bir karnaval standı planlamasını isteyemem

.

Ben: *Cumartesi?*

Reed: *Benim evimde.*

Üç nokta belirir ama o cevap veremedi ben cevap veririm.

Ben: *Peterson'daki McDonald's. Çocuklar oynayabilir, biz de konuşuruz. Öğlen.*

Reed: *Sert pazarlık yapıyorsun ve ben çok anlaşma yaparım.*

Bu ne demek şimdi?

Reed: *Konuşmamızın bittiğini mi anlıyorum?*

Söyleyecek başka bir şey olmadığı için cevap vermiyorum.

Reed: *Mesaj alındı. İyi günler, Victoria.*

Telefonumu çantama geri koyarken içimde bir heyecan hissediyorum. Kahretsin. Keşke midem de beynimin ona göndermeye çalıştığı mesajı alabilse.

Beşinci Bölüm

"Yani, sen ve biftek Micky D's'te buluşuyorsunuz?" diye sorar Chelsea. "Sapıkça. Tünel kaydırağında öpüşecek misiniz?" Chelsea hindi sandviçinden bir ısırık alır.

Çalıştığımız binanın zemin katındaki bir sandviççideyiz. Sandwich Place, hepimiz ofisteysek öğle yemeği için gittiğimiz yer. Burası İtalyan bir ailenin sahibi ve inanır mısın, bir oğulları polis memuru, bir oğulları sağlık görevlisi ve bir oğulları da itfaiyeci. Onlarla tanışmadım ama Chelsea tanıyor — bu kız herkesi tanıyor, yemin ederim — ve söylentiler doğruysa, ağız ağıza solunum yapmak için onların önünde bayılmış gibi yapmam gerekebilir.

"Biftek mi?" diye sorar Hannah, çorbasının kaşığı mat kırmızı rujlu dudaklarının hemen önünde dururken.

"Evet. Vic, biftek için salya akıtan Doberman," diyor Chelsea, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

"Bir şeyi kaçırıyorum galiba." Hannah çorbasından zarif bir yudum alır.

Hannah'nın önüne ekstra soslu ve provolone peynirli köfte sandviç koyup, onu ne kadar nazikçe yiyebileceğini görmek isterdim.

"Bir anket yapalım," diyor Chelsea, sandviçini masaya koyarken. "Hannah, düğününün sağdıçıyla çıkar mıydın?"

Hannah boğulur, çorbası çenesinden aşağı akar. Sanırım köfteli sandviç deneyini yapmama gerek yok. Masanın ortasındaki siyah tutucudan bir peçete alıp ona uzatırım. Elbisesini lekelememek için masaya eğilerek çenesini siler. Ben de endişelenirdim. Muhtemelen Jade'in St. Pats'taki yıllık okul ücretinden daha pahalıdır.

"Hayır."

"Gördün mü." Chelsea'ye "söylemiştim" bakışı atarım. "Neden?" diye sorar.

"Birincisi, düğünümde sağdıçım kardeşimdi."

"Bu tamamen farklı bir durum. Biftek onunla ya da eski sevgilisiyle alakalı değil." Chelsea, en iyi kapanış konuşmasını yapmış gibi geriye yaslanır ve herkes bir anda her şeyi anlar.

"Tamam, biftek kim? Bu bir bilmece mi?" Hannah kafası karışmış ve durumu açıklığa kavuşturmak için bana bakar.

"Biftek, düğünümüzde sağdıçımız olan eski sevgilimin arkadaşı. Biftek, geçen hafta Jade'in okulunda karşılaştığım adam. Biftek sistemi manipüle etti, bu yüzden okulun bağış etkinliğinde birlikte karnaval standında çalışmak zorunda kaldık." Konuşmamı bitirince sodamı yudumlarım.

"Biftek senin onu yemeni istiyor." Hannah sırtıyor.

"Aynen öyle," diyor Chelsea.

"Hayır. Biftek muhtemelen Pete'den yatakta hakkımda bir sürü saçmalık duymuştur."

"Demek ki haklıymışım. Seni sapık tiplerden biri olarak tanımlamıştım." Hannah ve ben başımızı Chelsea'nin yönüne çeviririz. O da ellerini kaldırıp güler. "Ee?"

"Hayır. Yani... hayır," diye kekeliyorum.

"Bu konuda susma hakkını kullanmana izin vereceğiz." Hannah'nın mükemmel manikürlü eli bacağıma hafifçe vurur. "Ama utanma. Erkeklerin performansları hakkında övünmeleri veya düpedüz yalan söylemeleri saçmalık, ama bizler bacaklarımızı açmış yatıyormuşuz ve yumuşak bir fısıltıyla orgazm olabiliyormuşuz gibi davranmamız gerekiyor. Ben çılglık atarım ve bundan utanmıyorum." Gülümsüyor, ama tamamen ciddi mi değil mi anlayamıyorum.

"Ben kovboy kızıyım. At binerim," diye ekliyor Chelsea.

"Bu beni şaşırtmadı." Sandviçimden bir ısırık alıyorum.

Tanrım, bu çok lezzetli.

"Hadi Vic, hepimiz paylaştık. Bize bir şey anlat." Chelsea masaya doğru eğilir ve Hannah'nın gözleri bile bana dikilir.

Yanaklarımın kızardığını hissediyorum. Jade'i çok genç yaşta doğurduğum için, Pete ile evlendiğimde geride bıraktığımın sadece eğitimim olmadığını unutuyorum. Perşembe'den Cumartesi'ye kadar dışarı çıkmayı

uyuyan bebeği beslemek için uyandırmaktan daha çok önemseyen arkadaşlarımı geride bıraktığımı unutuyorum. Yakın arkadaşlarımla sırlarını paylaşmayalı uzun zaman oldu.

"Bilmiyorum." Omuz silkiyorum. Sandviçimdeki et şu anda gerçekten çok ilgi çekici görünüyor.

"Ona istemediği bir şey söyletme." Hannah kaşığını alır ve çorbasına geri döner.

"Ben ısırırım." Sanki bu, sözlerimi daha az utanç verici hale getirecekmiş gibi, sözleri çok hızlı bir şekilde söylerim.

"Hah!" Chelsea'nin eli masaya vurur ve birkaç kişi bize bakar. "Biliyordum," der daha sessiz bir sesle.

Gözlerimi deviriyorum.

"Güzel. Beni ısırgan yapmak için yaptığın işte oldukça iyi olmalısın." Hannah kaşığı ağzına götürür ve küçük bir yudum alır. "Bu konuda başarılı olan çok az kişi var."

Chelsea bir saniye derin düşüncelere dalmış gibi görünüyor ve eminim ki herkesin cinsel tercihlerini hafızasına kazımıştır.

"Neyse, biftek konusuna dönelim." Hannah'nın bakışları bana yönelir. "Biftek dokunulmadan kalacak." İçeceğimi yudumlarım.

Chelsea alaycı bir şekilde güler. "Lütfen, eminim ki bir ara o eti ağzına atacaksın."

O kadar çok güldüm ki içkimi masanın üzerine neredeyse tükürecektim.

"Bifteğin bir adı var mı?" Hannah, sakinleştikten sonra sorar.

"Reed."

"Hala eski sevgilinle yakın mı?" diye sorar.

"Hayır diyor. Chicago'dan Los Angeles'a taşındığımızdan beri onu görmedim, muhtemelen doğru söylüyordur."

"O zaman dene. En azından eski sevgilini kızdırır." Hannah kaşlarını kaldırıp sırttı.

Onun bu kadar kindar olabileceğini bilmiyordum, ama anladığım kadarıyla boşanması gerçekten çirkin geçmiş.

Yine de haklı bir noktaya değindi. Pete'i kızdıracak her şeyin bir faydası vardır.

"Şu anda kafamda çok fazla şey var, eski sevgilimden intikam almayı düşünecek durumda değilim. Bu platonik bir ilişki olmalı."

"Jade'i hafta sonu bana bırak. Sıcak seksle dolu bir hafta sonu geçir, ona aşk ısırmaları bırak ve içinden at." Chelsea, benim kabul etmeyeceğim bir tavsiyeyle bir kez daha sesini duyurur.

"Hayatıma bu kadar girmişken, onunla yatarsam evlenmek isteyebileceğini düşünüyorum."

Kızlar gülüyor ve biz de öğle yemeğimize geri dönüyoruz. Umarım Reed konusu da çöpümüzle birlikte çöp kutusuna atılır.

Yemeğimizi neredeyse bitirmişken, zeytin tenli, keskin çenesinde mükemmel bir sakal ve şimdiye kadar gördüğüm en koyu kahverengi gözlere sahip muhteşem bir adam içeri girer. Chelsea'nin gülümsemesi tam güçle parlar. "Luca!" der, ayağa kalkar ve önündeki prime rib'i kucaklar.

Hannah dizini benimkine çarptı ve birbirimize baktık.

"Bu benim iş arkadaşım Victoria ve patronum Hannah." Onu masaya doğru çevirir. Çikolata rengi gözleri üzerimize düşer ve ben onun sağlık görevlisi üniformasını incelerim. "Bu Luca."

"Merhaba." İkimizin de elini sıkmak için elini uzatır. "Chelsea ofisinizin hemen üst katta olduğunu söyledi."

"Yukarı kat derken yirmi katı kastediyorsan, evet." Gülümserim, o da gülümser.

Yakışıklıdır, ama yüzündeki gülümseme, parti konusunda Chelsea'nin rakibi olduğunu gösterir.

Dikkatini tekrar Chelsea'ye çevirir. "Sana sormak istedim, Instagram'da kuzeninin evleneceğini gördüm."

"Hâlâ nişanlısını takip ediyor musun?" Chelsea şaka yapar ve omuz silkip gülümsemesi, utanmadığını gösterir.

Yine masaya döner. "Chelsea'nin kuzeninin Winter Classics kayakçısı olduğunu ve Classics snowboardçusu ile evleneceğini biliyor musun?"

Chelsea omuz silkiyor, ama gururlu gülümsemesi bundan utanmadığını gösteriyor.

"Gerçekten mi? Kim? Bu kış Winter Classics'i ekran başından ayırmadım," diyor Hannah.

"Skylar Walsh benim kuzenim," diyor Chelsea.

Aynı soyadını paylaşıyorlar, bu yüzden tahmin etmeliydik.

"Bu harika. Sence galada konuşmak ister mi?" Hannah, hayır kurumu için para toplamaya yardımcı olacağını düşündüğü bir şey gördüğünde her zamanki gibi fırsatçı davranıyor.

"O hepsini tanıyor. Mia Salter, Demi Harrison." Luca, "Neden bu ünlü sporcuları tanıdığını söylemedin?" der gibi omzuna hafifçe vurur.

Bu Chelsea'nin tarzı değil, bunu ben bile biliyorum.

"Benden bir şeyler saklıyorsun kızım," diyor Hannah.

Chelsea, Luca'ya bakar. "Birkaç telefon görüşmesi yapacağım. Ne yapabileceğime bakacağım."

"Kış için bir şeyler organize edip onları kayak pistine götürmek için çok geç, ama gelecek yıl için düşünülmesi gereken bir şey."

Numaralarımızı söyleyen yaşlı kadın arka tezgahın etrafından dolaşıp küçük grubumuza gelir ve Luca'nın kafasına menüyle vurur.

Hannah ve ben gözlerimizi kocaman açarak ona bakarız.

"Ah, anne." Ellerini uzatır.

Kadın başını sallar, gözleri Luca'yı delici bir şekilde bakar. "Bir daha telefon numarasını verme."

Chelsea gülüyor, burada olan biteni açıkça anlıyor. "Hala mı?" diye soruyor ona ve o da sanki "beni suçlayabilir misin?" der gibi ona sırtıyor.

"Tanıştığımıza memnun oldum." Kolunu annesinin omuzlarına doladı ve ikisi İtalyanca konuşarak uzaklaştılar.

"Çok tatlılar," diyor Hannah. "Benim için çok genç, ama siz ikiniz bunu düşünmelisiniz."

"Ondan beş ya da altı yaş büyük olamazsın," diyorum.

"Yaşı ne olursa olsun, benim için büyük bir hayır," diyor Chelsea.

"Onun gibi bir vücuda ve yüze sahip bir sağlık görevlisi mi? Sanırım rekabet çok fazla ve muhtemelen o da bunu seviyordur," diyorum.

Chelsea beni işaret ediyor. "İçgüdülerin çok iyi, Vic. Annesi ona kızgın çünkü barda tanıştığı tüm kadınlara deli telefon numarasını veriyor."

Hannah ağızını siler. "O zaman boş verin. O ikiniz için de uygun biri değil."

Hepimiz ayağa kalkıp çöplerimizi atıyoruz. Chelsea koşarak Luca'ya veda etmek için hızlıca sarılır. O bize elini sallayarak veda eder ve biz de kapıdan çıkarken gülümseyerek el sallayarak karşılık veririz. Dönüp koşarken takım elbiseli bir adama çarparım ve Reed olmadığını fark edene kadar kalbim bir an durur. Neden öyle olsun ki?

"Affedersiniz," diyerek adamın yanından geçiyorum.

"Hayır, pardon." Gözleri sanki menüdeymişim gibi vücudumu süzer.

"Bu biftek mi?" Chelsea, adamı görmezden gelerek yanından geçerken şakayla sorar.

"Evet, bebeğim. Kral kesim T-bone. Bir ısırık ister misin?"

Hannah ve ben ağızımız açık kalmış bir şekilde orada durduk. Cidden, küçük bir çocuk az önce yanımızdan geçti.

"Onu yutabilmek için önce A1 sosuna batırmam gerek." Chelsea cam kapıyı arkasında kapatır ve biz de kontrolsüz bir şekilde gülerek binamızın girişine koşarız.

Yine kız arkadaşlarımın olması gerçekten çok güzel. Bekar kalmak için bir neden daha. Daha önce bir erkeğin yeni arkadaşlıklar kurmamı engellemesine izin vermişim. Bir daha asla.

Altıncı Bölüm

Cumartesi, saat 11:55, Peterson'daki McDonald's'ta Jade ve ben el ele içeri giriyoruz. Etrafa bakıyorum, Reed ve Henry'yi görmüyorum, bu yüzden Jade için bir happy meal ve kendim için bir yemek sipariş ediyorum.

Jade'in seçtiği bir masaya oturup yemeklerimizi yiyoruz. Şu ana kadar her şey yolunda gidiyor. Ta ki arkamdaki kapı açılana ve Jade'in gözleri büyüyene, küçük yüzünde kocaman bir gülümseme belirene kadar.

"Henry!" diye bağırır, elini havaya kaldırır.

Geçen gün olduğu gibi, onu görmeden önce kokusunu alıyorum. O misk ve narenciye karışımı koku, bacaklarımın arasında bir ısı güdümlü füze gibi.

"Sana öğle yemeği ısmarlardım," diyor, masanın kenarına gelerek.

Henry ve Jade oyun alanı hakkında konuşurken ben de onu inceliyorum. Soluk kot pantolon, siyah hırka ve bir çift futbol ayakkabısı. Bir keresinde parkta onun futbol maçına gittiğim anı birden aklımda canlanıyor. Amatör lig gibi bir şeydi. Takım elbise giydiğinde çok etkileyici olduğunu düşünmüştüm ama bu rahat kıyafeti, pazar öğleden sonraları bütün gün ona sokulmak istememe neden oluyor.

"Henüz bilmiyor musunuz Bay Warner, ben bağımsız biriyim." Jade bana garip bir ifadeyle bakıyor.

Gözlerinin kenarlarında bir gülümseme belirir ve utançtan yüzüm kızarır. Ne kadar aptalca konuştum?

"Biliyorum Bayan Keebler."

"Artık Clarke."

Topukları üzerinde geriye doğru sallanır, yüzündeki ifade merak ettiğini gösterir.

"Yani artık kurabiye üreticisi değilsin?" diye gülümser ve ben Jade'e bakarım, çünkü zavallı kız hala babasının soyadını taşıyor. "Kim E.L. Fudge ile ilişkilendirilmek istemez ki? O en iyisidir."

Jade gülümser ve Henry ile konuşmasına geri döner. "Her zamanki gibi mi, Henry?" diye sorar küçük çocuğa.

Reed'e başını sallar ve ben onun için kim olduğunu kesin olarak belirlemem gerekir. "Harika, hemen dönerim." Masaya parmak eklemleriyle vurur

ve sonra masa sırasını geçip öne doğru yürüdü.

"Oynayabilir miyiz?" diye sordu Jade.

"Yemeğinizi yedikten sonra. Buraya gel, Jade." Duvara daha yakın bir yere kayarak onu beklerim.

Yüzündeki heyecan kaybolur. "Henry'nin yanına oturacağım." Yerine oturur ve onun bir kabin seçmiş olmasının neden kafamda herhangi bir alarm zili çaldırmadığını merak ederim.

"Hayır Jade, sadece yemek yerken." Yanımdaki yeri okşarım. Henry bana sanki üç kafam varmış gibi bakar ve Jade'in yanına oturmasının ne önemi var ki der.

Çocuk bir gün, onun yanında oturan Jade'in değil, aslında...

"Mükemmel." Reed yanıma kayıyor, güçlü bacağı benimkine baskı yapıyor. "Daha iyisini yapamazdım." Göz kırıyor ve ben vücudumun sol tarafı duvara baskı yapana kadar kayıyorum.

Jade karşımdaki koltuğuna oturur ve tekrar yemeğine odaklanır. Henry onun yanına oturur ve Reed ona yemeğini verir. Sosları açmaz, bardağına pipet takmaz, ki bence o soda olabilir, ve çocuğun her şeyi kendi başına hazırlamasına izin verir. Gözlerim Jade'in yerine kayıyor. Nugget kutusu açılmış, kapağında patates kızartması var, tatlı ve ekşi sos açılmış ve ketçabın yanında duruyor. Sütüne pipet ekledim ve temizlemesi için bir peçete koydum. Oyuncak, o yemek yiyene kadar çantamda duruyor.

"Arabaya benziyor." Reed oyuncağı Henry'ye atıyor ve küçük çocuk onu yakalıyor.

"Al sen." Henry omuz silkiyor ve oyuncağı kendisiyle Jade'in arasına koyuyor. "Ben ne aldım?" Jade gözlerini bana diyor.

Ona sözsüz "kuralları biliyorsun" bakışımı attım.

"Henry'ninki geldi. Benimki de gelebilir mi?"

Gözlerim Henry ve Reed'e kayar, ikisi de aramızda bakışıyor.

Yargılamıyorlar, sadece merak ediyorlar.

"Nugget ye." Yemediği yemeğe başımı sallarım.

"Hadi ama. Ne aldığımı bilmek istiyorum," diye sızlanır ve ben gözlerimi kapatırım çünkü en son istediğim şey, bunun McDonald's'ın ucuz bir oyuncağı yüzünden büyük bir mesele haline gelmesidir.

"Jade," ona uyarıcı bir ses tonuyla sesleniyorum, ama bugün bunun işe yaramayacağını şimdiden biliyorum. "Ye." Bu sefer biraz daha sertim.

Reed ipucunu anlar. "Henry, yemeğini ye."

Henry, Reed'in otoriter sesine kaşlarını çatıyor. Reed'in Henry için kim olduğu önemli değil, onun bir otorite figürü olmadığını hissediyorum.

Henry hamburgerinden bir ısırık alır.

Bu sırada Jade, meydan okurcasına kollarını göğsünde kavuşturur. "Yemezsen, oynamazsın."

Reed'in ağzından küçük bir ses çıkar, ama neyse ki Jade bunu duymaz, çünkü gözleri bana meydan okumaya odaklanmıştır. Reed'in ne düşündüğünü umursamadan onun oyununa girerim. Zaten onu uzaklaştırmak istiyorum. Belki de oyuncağı daha uzun süre rehin tutmalıyım, böylece o sinir krizi geçirir ve o zaman bizim çılgın trenimize binmek istemediğini anlar.

Jade öne doğru kayar, bir nugget alır ve onu ısırır.

Sonunda yemeye başladığında, artık yanımda Reed varken yemek yemek istemediğim için tabağıma bakıyorum. Bir patates kızartması alıp yedikten sonra, sodamdan bir yudum alıyorum. Bu ilk buluşma değil. Bu hiçbir şey. Bunu birkaç kez tekrarladıktan sonra, sonunda tavuklu sandviçimi alıp bir ısırık alıyorum. Mayonezin fazlalığı nedeniyle domates ve marul sandviçten kayıp kucağıma düştüğünde, bunun iyi bir işaret olduğunu kendime tekrarlıyorum. Sonuçta, Reed'in çok uzaklara kaçmasını istiyoruz.

"Siktir." Reed'in eli kucağımdaki sebzeleri almak için hareket ediyor.

"Kötü bir kelime söyledin," diye Jade onu azarlıyor.

Benim elim onun bileğini tutup kasıklarımın bir şey almamasını engellerken, o da başını ona doğru çevirir. Vücudumda bir elektrik akımı geçer.

"Üzgünüm."

"O bunu sürekli söyler," diyor Henry ve Jade, ebeveynlerin küfür etmesinden bahsediyor. "En kötüsü dedem. O f kelimesini kullanıyor." F kelimesine geldiğinde sesini alçaltıyor.

Jade'in ağzı açık kalır, ama Vegas'taki evimi bahse girerim ki babası onun yanında da o kelimeleri kullanıyordur.

"Bir keresinde babam yanımızdaki arabadaki birine parmağını gösterdi. Adam camını indirdi ve küfür kavanozu için para toplasaydım, şimdi dondurma yemeye giderdik."

Reed hafifçe kıkırdar ve izin isteyerek masadan kalkar.

"Dedem komşularına bağırır, 'Patatesleri kulaklarından çıkarın' der."

Jade kontrolsüz bir şekilde gülerken, koltukta yuvarlanır. "Benim dedem yok." Bunu kötü bir şekilde söylemez, sadece olduğu gibi söyler. "Ama büyükannem var."

"Komik şeyler söyler mi?"

Reed peçete ve suyla geri döner. "Al."

"Teşekkürler. Aslında o kadar da kötü değil." Neyse ki kuruduktan sonra düzelecek olan kot pantolonumdaki lekeye odaklanıyorum.

Jade, annemin söylediği şeyleri Henry'ye anlatmaya devam ediyor. Reed, ara sıra bana bakarak onların sohbetine dalmış durumda.

"Büyükanne, annemin babamı terk etmesinin iyi bir şey olduğunu söylüyor, çünkü çürük elma bütün fıçıyı bozar." Jade, bunun tam olarak ne anlama geldiğini anlamadan omuz silkiyor.

"Aileniz boşanmış mı?" Henry, sanki onların karşısında oturuyor değilmişiz gibi sorar.

"Hadi çocuklar, yiyin." Reed onları teşvik ediyor, artık bazı kurallar koymaya hazır.

İkisi yemeklerinden birer lokma alırlar, ama ben kızımı tanıyorum. "Evet." Henry'ye bakar. "Seninki?"

Henry, izin istemek için değil, başka bir şey için Reed'e bakar. Onun ona bakışını tam olarak anlayamıyorum.

"Benim ailem öldü."

Yedinci Bölüm

Jade'in gözleri benimkilere takılır ve ben gerçekten ne diyeceğimi bilemem.

"Üzgünüm, Henry." Sesimi buluyorum, keşke daha rahatlatıcı bir şey söyleyebilseydim.

Reed, Henry'nin bunu söylediği için neredeyse gurur duyuyormuş gibi gülümser. "O kim?" Jade, Reed'e doğru başını sallayarak sorar.

Neyse ki, bunu yapmak zorunda kalmıyorum. Annesinin erkek arkadaşı söz konusu bile olamaz.

"O benim ağabeyim."

Başımı sallıyorum, şimdi her şey yerine oturuyor. Kız kardeşinin ya da erkek kardeşinin çocuğunun velayetini almış. İyi adamın bir başka özelliği daha.

"O yaşlı."

"Jade!" Ona gözlerimi kocaman açarım.

"Üzgünüm," diye mırıldanıyor, gözleri Reed'e bakıyor.

"Sorun değil, sanırım senin için öyleyim." Reed her şeyi sakinlikle karşılar, sandviçinin ambalajını top haline getirir ve kolunu kafamın arkasındaki koltuğun arkasına koyar.

"O benim gerçek ağabeyim değil." Henry, ona inanması için deliymiş gibi başını salladı.

Sanırım ben de Jade kadar naifim.

Reed hiçbir şey söylemez, Henry'nin bize her şeyi anlatmasına izin verir ve ben onda bu özelliğini takdir ederim. Henry'nin bize neyi açıklayacağına karar vermesine izin verir.

"Anlamıyorum?" Jade kaşlarını çatıyor.

"Büyükannem ve büyükbabamla yaşıyorum, onlar beni bir programa kaydettiler ve Reed'i verdiler, o bana nasıl erkek olunacağını öğretiyor."

İçkimi tükürdüm ve masaya küçük damlalar halinde diyet kola sıçradı.

"Aklın çok kirli," diye fısıldar Reed, peçeteyle lekeyi siler.

"Oh, ben de bir kadının nasıl olması gerektiğini öğretecek biri istiyorum," diyor Jade ve ben gözlerimi kapatıyorum.

"Siz gidip oynayın, acıkırsanız geri gelin."

İkisi az önce yaptıkları konuşmayı unuttur ve oyun alanına koşarlar.

Ben koltuğa geri düşerim. "Sanki terapiye gitmişim gibi hissediyorum." Reed güler ama yerinden kıpırdamaz.

"Diğer tarafa kayabilirsin." İşaret ediyorum ama o sadece gülümsüyor.

"Bu seni daha rahat hissettirir mi?" Cevabı bekliyor. Kolu hala arkamda uzanmış, parmakları tehlikeli bir şekilde tenime yakın.

"Evet."

"Bir gün, beni burada isteyeceksin." Sözünü vererek, bitmiş kaplarını atar ve kabinin diğer tarafına geçer.

"Sen Big Brother Vakfı'nın bir parçası mısın?" Henry konuşurken anladığımı netleştirmek için soruyorum.

"Evet."

"Takdire şayan." O kadar takdire şayan ki, iyi adamın yanına iki onay işareti koyabilir.

Omuzlarını silkiyor. "Şey, nasıl başladığımı bilseydin, başlangıçta niyetimin tamamen bencilce olduğunu bildiğin için böyle düşünmeyebilirdin."

Daha fazla anlatmasını beklerim.

Derin bir nefes alır. "Lisedeyken, ailem okul başvurularımda iyi bir şey olmasını istiyordu, bu yüzden on altı yaşında mentor programına kaydoldum. İlk başta, kendimi çok yabancı hissettim ve bu çocuklara sunacak hiçbir şeyim olmadığını düşündüm. Yani, Winnetka'dan gelen, istediği her şeye sahip zengin bir çocuk? Ne kadar çok yaparsam, o kadar çok zevk almaya başladım. On sekiz yaşına geldiğimde, Büyük Kardeş olmaya karar verdim ve o zamandan beri bunu yapıyorum."

"Vay canına, şu anda biraz şaşkınım." "Bu, ailemin ayağına kurşun sıktı."

"Neden? Sen bir avukatsın. Oğlunun avukat olmasına neden memnun olmayan ebeveynler olabilir ki?" İçkimi yudumluyorum.

"Victoria, Victoria, Victoria." Başını salladı. "Ailemin gözünde ben avukat değilim, sadece devletin maaşını alan bir savcı yardımcısıyım."

Kahretsin, bunu bile bilmiyordum. Onun da Pete gibi bir savunma avukatı olduğunu sanıyordum.

Reed için bir artı daha. Ama o hala avukat, yani bir eksi. Belki ikisi birbirini dengeliyordur.

"Ne demek istiyorsun?"

"Warner gibi aileler kamu hukukuna girmez, özel sektörde çok para kazanıp dünyayı yönetmeliyiz." Bunu, açıkça sahip olmadığı bir kibir tonuyla söylüyor.

"Kırdıysam özür dilerim." Aynı aksanı kullanıyorum ve o gülüyor.

"Sen buraya çok yakışırsın."

"Bunları bilmiyordum. Senin Winnetka'daki Warner ailesinden Reed olduğunu bile bilmiyordum." Benim oyuna geldiğimi açıkça zevkle izliyor.

"Anla artık, Victoria." Kazakının yakasını dikleştirmiş gibi yapıyor, ama yaka tekrar aşağı düşüyor. "Gördün mü, giysilerim bile bana isyan ediyor."

Oyun alanına bakıyorum ve Jade ile Henry'nin birbirlerini kovalamalarını bir dakika izliyorum. "Ne zamandır Henry'nin ağabeyisin?"

Gözlerimin gittiği yere bakar. "İki yıldır. Artık onu dedesi ve ninesi büyütüyor. Bu yüzden pazartesi günleri onu okula ben bırakıyorum. Ned ve Helen genellikle pazartesi sabahları arkadaşlarıyla kahve içmeye giderler."

"Ailesi nasıl öldü?" diye soruyorum, tekrar Reed'e dönerek.

Bu beni ilgilendirmez ve eğer bana defolmamı söylerse, alınmam.

"Trafik kazası." Dudaklarının köşeleri aşağı doğru kıvrılır.

Küçük çocuk için içim parçalanır ve ona tekrar bakarım. Sessizliği dışında, bu kadar çok şey yaşadığını asla tahmin edemezsiniz.

"Ned biraz eski kafalıdır, Henry'nin evde koşup zıplamasını istemez. Bence bu yüzden sessizdir. Ama onu tanıdıkça şaşıracaksın." Ona öyle bir sevgi ve şefkatle bakıyor ki

sevgi ve şefkatle bakıyor ki, göz bebeklerimin çizgi film kalplerine dönüştüğünü hissedebiliyorum.

Kolumdaki deriyi çimdikliyorum. Ah, çok acıdı, ama en azından artık ona hayran hayran bakmıyorum.

"Peki." Koltuğumda dikleşiyorum, çantamdan defterimi ve kalemimi çıkarıp önüme koyuyorum.

"Sanırım işimize geri döndük." Bakışları defterime kayıyor.

"Evet, bu yüzden buradayız." Kalemimi kağıdın üzerine getiriyorum.

"Bu sıradan sohbetin ne kadar süreceğini merak ediyordum." Yüzündeki sırıtış, Henry ve bu şehir için yaptığı tüm takdire şayan şeyleri öğrendikten sonra etkilenmiş gibi davranmamamdan hiç şaşırmadığını gösteriyor.

"Darcie'den duymak istemiyorum, bu yüzden bu işe başlamamız gerekiyor. Eğer bir fikrin yoksa, benim bir fikrim var."

Ayağa kalkar, süveterinin üstündeki küçük fermuarı açar, ceketinin eteğini tutar ve başının üzerinden çıkarır. Gömleği yukarı kalkar ve bana onun aşk okunu tüm ihtişamıyla görme zevkini yaşatır. Kasık dekoltesi ve mutlu izi güneye doğru bir ok gibidir ve içimdeki her şey bu yolun nereye çıktığını görmek ister. Tercihen dilim yol gösterici olsun.

Gömlek aşağı düşer, gizlice gördüğüm manzarayı örter ve sadece Reed'in eğlenceli ifadesi görünür kalır.

"Ee..." Büyük bir yudum alıp kağıda odaklanmaya çalışıyorum.

Geniş omuzlu vücudu kabine geri kayar, iki elini masanın üzerinde birleştirir ve devam etmemi bekler. Neyse ki, vücudunu dikizlediğimi fark ettiği halde alaycı bir yorum yapmaz.

"Farklı bir şey yapalım diye düşünüyordum. Biletleri kim ödüyor?"

"Darcie, ebeveynler ödeyecek dedi," diyor.

"Tamam, bir fikrim var. Hurdalığından bir araba alıyoruz, sıvıları ve tehlikeli olan her şeyi çıkarıyoruz. Sonra biletleri satıp, insanların birkaç dakika boyunca arabayı kullanarak bastırılmış saldırganlıklarını serbest bırakmalarını sağlıyoruz."

Arkalarına yaslanarak gülümsemesi genişliyor. "Hoşuma gitti. Bence Darcie dahil birkaç anne, bir sürü cinsel frustrasyonunu serbest bırakabilir. Ama o bunu onaylar mı?"

"Ona söylemeyi planlamıyordum. Sürpriz yapacaktım." Ona en sakın, en sahte gülümsememle bakıyorum.

"Dostum, seni her zaman sevdiğimi biliyordum."

Gözlerimi deviriyorum ve bir saniye sonra alnıma bir patates kızartması çarpıyor. "Az önce kafama patates kızartması mı attın?"

Omzunun üzerinden bakıp yan masadaki yaşlı kadını işaret etti.

Ona bakarken dudaklarımdan gülümseme düşmüyor. O çok kolay. Fazla kolay. Onda bir sorun olmalı.

Tabii ki, bilinçaltım devreye giriyor — o senin düğününün sağdııcısı ve bir avukat. Çifte darbe!

Sekizinci Bölüm

Pazartesi günü, kendime rağmen, Reed'i tekrar göreceğimi bilmek beni heyecanlandırıyor. Dün yeni bir kıyafet aldığım ve bu sabah erken saatte yataktan kalkıp saçımı ve makyajımı yaptığım için kendimi iyi hissetmek istiyorum, Reed Warner'ın beni okulda fark edip etmemesini umursadığımdan değil.

Jade ve ben, St. Pats'e giderken kaldırımdaki çatlaklardan kaçınmaya çalışıyoruz ve eski okul "çatlağa basarsan annenin sırtı kırılır" oyununu oynuyoruz. Bir blok kala, yanımızda bir araba yavaşlıyor.

"Jade!" Henry pencereden bağılıyor ve Reed elini kaldırıp selam veriyor, sonra tekrar kravatını bağlamaya devam ediyor, klipsi yine dişlerinin arasında.

Ve işte midem, çok eğlendiği yeni bir rollercoaster yolculuğuna çıkıyor. Evet, o bir Uber'in arka koltuğunda oturuyor, ama bu, güne hazırlanırken onun samimi bir portresi. Her erkek farklıdır. Pete eskiden sabahları kravatını bağlamak için aynanın önünde durmak zorunda kalırdı ve bu her zaman özenli bir süreçti. Bir çift olmanın o kısmını özledim — başka kimsenin bilmediği samimi detayları bilmek.

"Merhaba Henry!" Jade'in sesi beni düşüncelerimden koparıyor. Arabaya yetişmeye çalışarak caddede koşuyor. "Seni geçeceğim!"

"Gaza bas!" Henry şoföre bağıırır.

"Jade," diye uyarıyorum, hızımı artırarak, ama o beni dinlemiyor. O kadar ileride ki onu göremiyorum değil, ama bu saatte o kadar çok araba gelip gidiyor ki, sağımızdaki otoparktan çıkan birinin onu görmeyeceğinden endişeleniyorum.

Kısa bir sprintten sonra ona yetişiyorum. Henry ve Jade'in bana zorla yaptırdığı sabah koşusu yüzünden, düzgün görünmek için gösterdiğim tüm çabaların boşa gittiğinden eminim. Ama Reed öyle değil, adam arabadan, randevusuna yarım saat erken gelmiş ve hiçbir şeyi umursamayan biri gibi, gri üç parçalı takım elbisesiyle tamamen düzgün görünerek çıkıyor. Cüzdanını takım elbisesinin ön cebine koyup arabanın arkasından dolaşıyor.

"Olanları duydun mu?" Georgia solumdaki Darcie'ye soruyor.

Pazartesi sabahı bu kadar erken saatte St. Pats'ın dedikodu çarkına girmek istemediğimden, bakışlarımı merdivenlerin altında bir grup çocukla konuşan Jade'e çeviriyorum.

"Günaydın Güneş Işığı," Reed bana ulaştığında, yumuşak ve şehvetli sesiyle diyor.

"Merhaba." Gülümserim ve Jade'in omzuna hafifçe vururum.

O dönüp parmağını kaldırır ve arkadaşlarına hafta sonu Henry ile McDonald's'a gittiklerini anlatmaya devam eder. Henry gülümser ama sohbete hiçbir şey eklemes. Jade oyuncaklar hakkında bir şeyler söyler ve tüm çocuklar güler. O anda Jade'in Henry için neden bu kadar mükemmel bir arkadaş olduğunu anlarım. Diğer çocuklar Henry ile olanları konuşmaya başlar ve Jade geri çekilir, Henry'nin hepsinin çok eğlenceli bulduğu şeylerin tüm övgüsünü almasına izin verir.

Boşanma, taşınma ve ilgisiz babasının onu çok fazla etkilemediğini fark ederek gözyaşlarımı tutuyorum, çünkü ihtiyacı olan birine nasıl nazik ve şefkatli davranılacağını biliyor.

Bana dönüyor ve yüzümdeki duyguları fark etmiş olmalı ki bir anlığına bana tuhaf bir bakış atıyor. "Hoşça kal anne." Jade küçük kollarını boynuma doluyor ve sıkıca sarılıyor.

"İyi günler geçir, tamam mı?"

"Olur." Bana bir kez daha bakmadan ayrılır. "Gidelim Henry."

Henry, Reed'e yumruk tokuşturarak veda eder ve sonra ikimiz beton merdivenlerin ortasında durup, diğer çocuklarla birlikte okula giren ikisini izleriz.

"Seni bırakayım mı?" Reed'in sesi beni yavaşça onun yönüne çevirir.

"Hayır, teşekkürler." Kahvemi yudumlarken kaldırıma doğru yürüdüm.

"Yani, akşam yemeği söz konusu değil mi?" diye sorar ve ben dururum.

Kıpırdamıyor, yanakları kızarmıyor. Aslında, elleri cebinde ve topukları üzerinde sallanıyor. Az önce bana çıkma teklif ettiğini asla tahmin edemezsiniz. Ben bir şey söylemeden önce cevabı bildiğinden eminim, ama yine de bana sormaktan çekinmiyor.

"Şu anda randevulara pek ilgi duymuyorum ama teklifin için teşekkür ederim." Dramatik bir şekilde kalbini tutuyor, başını geriye atıp inliyor.

"Sanki hayatını mahvetmişim gibi davranma." Gülümsayarak başımı sallıyorum.

Dik durur. "Beni reddedebilirsin, ama bu kadar kibar olma. Benimle yemeğe çıkmak istememenin gerçek nedenini söyle."

Yan tarafa bakıyorum ve Darcie ile Georgia'nın daralmış gözlerle bizi izlediklerini görüyorum. Onların ne ilgisi var ki? Her ikisinin de parmaklarında benim yıllık maaşımdan daha değerli elmas yüzükler var.

"Sen akıllı bir adamsın, Reed. Bunun neden yürümeyeceğini anlayabileceğinden eminim." Parmağımla ikimizin arasını işaret ediyorum.

"Artık Pete ile arkadaş değilim. Belki bir tanıdıktır, ama

—

"Sadece Pete değil. Yani, evet, bu da büyük bir neden. Ama sana karşı iki senin aleyhine iki suçun var. Sen benim eski sevgilim gibi bir avukatsın ve benim düğünümde sağdıctın."

Derin bir nefes alıp mırıldanmasıyla küçük avluya bakıyorum.

MM'ler — Mean Moms (Kötü Anneler) — bir araya gelmişler, Georgia'nın ağzı aralık.

"Şimdi dedikodu konusu biziz."

O da benim bakışımı takip edip öne çıktı.

"Ben Pete'e hiç benzemem." Sesini alçaltıyor, böylece kimse bizi duyamaz. Cevap vermediğimde, içini çekip "Hadi, seni bırakayım. Bu sabah mahkemede olmam gerekiyor ve senin binanın hemen yanında." diyor.

"Nerede çalıştığımı nereden biliyorsun?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Ben bu ilçenin savcı yardımcısıyım, neredeyse her şeyi bilirim."

Ona bakıyorum ve sonunda sırtıyor.

"Google'da aramış olabilirim."

Kalbim, olmaması gereken bir şekilde göğsümde bir sıçrama yapar. Onun davranışının sınırdan bir taciz olduğunu düşünmem gerekirken, bunun yerine bir TV romantik komedisine layık olduğunu düşünüyorum.

"Taşındığımızdan sonra yeniden ayağa kalkmaya çalışıyorum. İnan bana, uğraşman gerekmeyecek kadar çok sorunum var."

Bekleyen Uber'e başını salladı. "Sadece işe gitmek için, Victoria."

"Üzgünüm. Yapamam." Elimi koluna koydum ve o bana baktı ona bakar. O da aramızdaki enerji dalgasını hissediyor mu? Hızla elimi çekip tren istasyonuna doğru yönelirim.

Geri dönmeye cesaretim yok. Bunun yerine, gözlerimi ileriye dikiyorum ve neyse ki çantamdaki cep telefonum çalıyor. Beni ona çeken manyetik çekimden uzaklaştığım için mutluyum, ilk çalınıştaki telefonu açıyorum.

"Merhaba, Hannah."

"Victoria, ofisten ne kadar uzaktasın?" Sesinden telaşlı olduğunu anlayabiliyorum.

Yürürken önümdeki yolun iki yanındaki evlere bakıyorum. "Tren istasyonuna varmak üzereyim," diye yalan söylüyorum.

"Yeni aldığım köpek kızışmış ve onu veterinerine götürmem gerekiyor. Pazartesi sabahı randevu almamalıydım. Hayır!" diye bağırır.

"Yeni İran halım. Tanrım, bir köpekten ne kadar kan çıkabilir ki?"

"Oraya geleceğim Hannah, sen Lucy'ye bak."

"Teşekkürler. Pasta tabağı falan alabilir misin? Toplantım saat onda ve uğrayacaktım ama şimdi..."

"Tamam. Her şeyi hallederim." Çantamın askısını omzuma daha yukarı çekip adımlarımı hızlandırıyorum.

"Hadi," diye yalvarır, sanırım köpeğe. "Köpek tasma ile yürümez. Bir köpeği nasıl tasma ile yürütebilirsin ki?"

Gülmemi zorlukla bastırırım. "Hiçbir fikrim yok. Ben kedi severim."

"Ben de kedi sever olmalıydım. Teşekkürler Victoria, hayatımı kurtardın."

Tık, hat kesildi ve L trenine binmek için merdivenleri tırmanmak üzereyim ki her yerde insanlar olduğunu fark ettim.

daha kalabalık ve taksiler akın akın geliyor ve aynı hızla uzaklaşıyor.

"Ne oluyor?" diye taksiye binmek üzere olan bir kadına soruyorum.

"Emin değilim,

ama duyduğuma "Emin değilim, ama duyduğuma göre bir saat kadar

göre bir saat gecikmeliymiş." "Cidden mi? Taksiyi sizinle

kadar geci paylaşabilir miyim?"

"Şehre. Şehir merkezine."

Gülümsemesi hemen kaybolur. "Üzgünüm, ben o tarafa gitmiyorum . Güney tarafına gidiyorum ve şehir merkezinden geçersen geç kalırım." Kadın gerçekten üzgün görünüyor ve ben de başkasını geç kalmasına neden olmak istemiyorum.

"Git," diye el sallayarak onu uğurluyorum.

"Başka bir tane bulurum." Arka koltuğa oturuyor. "İyi şanslar."

Taksi uzaklaşıyor ve insanlar taksi için birbirlerinin önüne geçiyorlar, sanki dünyanın sonu gelmiş gibi.

Buradan uzaklaşabilirsem, istasyona varmadan bir tane yakalayabileceğimi düşünerek bir blok ilerledim. Birkaç dakika yürüdükten sonra, birkaç araba ileride bir arabanın çift park ettiğini fark ettim. Cam indi ve sesini duymadan kim olduğunu zaten biliyordum.

"Şimdi binmek ister misin?" Reed'in kendini beğenmiş yüzü, bugün trene binmenin imkansız olacağını başından beri biliyor gibi görünüyor.

"Sana uzaklaştırma emri çıkartmam mı gerekecek?"

Kapıyı açar, dışarı çıkar ve arabaya binmem için işaret eder. Arkasında birkaç taksi kornaya basar, ama sabırla beklerken bu onu hiç rahatsız etmez.

"Sanırım neye ihtiyacın olduğunu senden önce biliyorum." Göz kırıyor. Başka bir erkekte bu çok ucuz kaçardı, ama Reed'de nedense çekici geliyor.

İleri adım atarım ve kapının hemen dışında dururum. Biraz daha yaklaşırsam göğüslerimiz birbirine değecek. "Bir tur ve yol üzerinde Danimarka çöreği almak için durmam lazım."

O gülümser. "Yani ben de kahvaltı alacağım. Randevu gibi görünüyor."

Arabaya binip en arkaya kayıyorum ve şoföre teşekkür etmek için küçük bir gülümseme atıyorum. Reed yanıma kayıyor ve koltuğun büyük bir kısmını kaplıyor, dizleri yolcu koltuğunun arkasına çarpıyor.

"Bu bir randevu değil," yerime yerleşince söylüyorum. "Henüz."

"Asla."

"Sen öyle diyorsan."

Omuzlarını silkiyor ve kabul etmiş gibi görünse de, yüzündeki kendini beğenmiş sırıtiş aksini söylüyor.

Dokuzuncu Bölüm

Çarşamba akşamı akşam dersimden eve döndüğümde, Jade'in kahkahaları kapının arkasından yankılanıyor ve ben içimden gülümsüyorum. Çocukluğumun geçtiği evin kilidine anahtarı sokarken, vücudum kızımın ve yeni hayatımızın huzurlu rahatlığını arzuluyor.

Okula gitmekten rahatsız değilim. Aslında, sekiz yıl önce, diplomamı almama sadece bir yıl kalmışken olduğundan daha çok keyif alıyorum. O zamanlar bunun kötü bir karar olduğunu çok iyi bildiğim halde, yaptığım kötü kararı her düşündüğümde kendimi boğmak istiyorum. Hayır, Pete ve benim korunmadan birlikte olup Jade'e hamile kalmamız değildi. Onun ailesinin planlanmamış bir hamilelikten utanç duymaması için onunla aceleyle evlenmem de değildi. Pete'i seviyordum ve o koridordan yürürken, onun sonsuza kadar benim olacağını gerçekten düşünüyordum. Yaptığım hata, onun beni bir yıl kala üniversiteyi bırakıp Los Angeles'a gitmem için ikna etmesine izin vermektir. Bir bebek yetiştirmek ve diplomamı almak kolay olmayacağını biliyordum, ama naif bir şekilde Pete'in benim yanımda olacağını,

önümde değil.

Ama Pete'in başka planları vardı. Belki de büyürken öğrendiği tek şey buydu. Kim bilir? Onun annesi ev hanımıydı, benim ise iki çalışan ebeveynim vardı. Benim için her şeye sahip olmak, bir aile ve bir kariyer anlamına geliyordu. Pete farklı düşünüyordu.

Eve geldiğinde ev yapımı yemekler, günün sonunda ona içki getiren ve her gece yatakta iç çamaşırı giyen mükemmel bir eş hayal ediyordu. Saten geceliğimi flanel geceliğiyle değiştirdiğimde gözlerindeki tiksintiyi kaçırmadım. Ama yatak odamızdaki sorunların onun beni aldatmasının tek nedeni olduğuna inanacak kadar naif değilim.

Pete, sahip olduklarıyla asla yetinmeyen biriydi.
Hâlâ öyle.

Evliyken içimde yaşayan zayıflığın hatırasını nefret ediyorum. Bu süreçte kendimi kaybederken, ilişkimizi yürütmeye çalışıyordum. Boşanma belgelerini imzaladığımda, kendime bir söz verdim. Bir daha hiçbir erkeğin hayatımı yönetmesine izin vermeyecektim.

"Anne!" Jade, kapıdan içeri girdiğimde çığlık atarak, gökkuşağı emoji pijamalarıyla kalkıp bana doğru koşuyor.

Annem sandalyesinden bana bakıyor, gözlerinde merak dolu bir ifade var. "Okul nasıldı?"

Jade'i sıkıca kucaklarım. "İyiymi, ama eve geldiğime sevindim."

Jade, televizyonda bir oyun programı izlemek için kanepeye koşar. "Büyükkannem çok akıllı. Her soruyu doğru cevaplıyor."

Annem gülümser ve Jade'in başını okşayarak sandalyesinden kalkar ve yanından geçer. "Sana akşam yemeğinden biraz ayırdım."

Çantamı giriş holündeki bankın üzerine bırakıp annemi mutfığa kadar takip ediyorum.

"Teşekkürler." Kahvaltı bar sandalyesine otururum ve başımı ellerimin arasına gömerim.

Annem, bir bakıcı gibi, gümüş çatal bıçak çekmecesine gitmeden önce tabağı önüme koyar. "İçecek? Şarap?" Çatal bıçakları tabağımın yanına koyar.

"Tabii." Bıçağı ve çatalı alıp tavuğu kesiyorum. "Teşekkürler anne. Sen olmasan ne yapardım bilmiyorum."

Önüme bir bardak koyar ve buzdolabında benim için sakladığı beyaz şarabı bardağıma döker. "Ben de öyle hissediyorum."

Birbirimize ne kadar minnettar olduğumuzu ifade eden bir bakış paylaşıyoruz. Bağımsızlıklarını isteyen ama birbirlerinde sığınak bulan iki hor görülen kadın. Annemin verdiği en zor karar muhtemelen benden Chicago'ya geri dönmemi istemektir.

Teknik olarak, istemedi. İstemesi gerekmiyordu. Onu, bana geri dönmem için yalvarması gereken bir duruma asla sokmadım.

Beni arayıp yaşadığı tüm sorunların multipl skleroz teşhisi konduğunu söylediğinde, ertesi gün Jagger'a istifamı verdim. Bu konuşmanın nasıl

konuşmanın nasıl geçtiğini tahmin edebilirsiniz.

Jade hala babasını görebiliyor. Babası çok istediği paraya sahip, bu yüzden onu görmek istediğinde buraya uçabilir. Aynı şehirde yaşarken bile ona neredeyse hiç zaman ayırmazdı. şimdi geri dndğmze göre, ailesi bizden sadece otuz mil uzakta yaşıyor, ama onu görmek için özel bir çaba gstermeyecekler.

"Peki." Benim yanımdaki tabureye oturuyor. "Jade bugün Henry adında bir çocuktan bahsediyordu."

Ses tonundan bu konuşmanın nereye varacağını tam olarak biliyorum. "Arkadaşı, evet."

"Görünüşe göre Reed adında bir adamın küçük kardeşiymiş." Kaşları havaya kalktı.

Gözlerimi devirdim. "Biyolojik olarak değil." Tavuğu iğnedim. "Ne?" Alnı karışıklıkla kırıştı.

"O, Büyük Kardeş/Büyük Abla programının bir parçası. Henry'nin ailesi o küçükken öldü ve onu büyükannesi ile büyükbabası büyüttü."

"Oh." Eli kalbini kapattı. "Ne kadar düşünceli bir davranış."

Başımı salladım ve şimdiye kadar yaptığım hiçbir şeyden daha lezzetli olan ev yapımı yemeği yemeye devam ettim.

"Reed'in çok iyi biri olduğunu ve seni güldürdüğünü söyledi." Bu annemin her zamanki taktiği, del, del, del, ama asla doğrudan sorma. Artık dokuz yaşında değilim ve tüm bu bilgileri bilmesi, saatler önce Jade'e de bana yaptığım şeyi yaptığını gösteriyor.

"Sadece sor, anne." Bıağımı ve çatalımı masaya bıraktım.

Kıkırdayarak ayağa kalktı ve lavabonun yanındaki suyunu aldı. "Onunla çıkıyor musun?"

"Hayır."

"ıkmak ister misin?" Mutfak adasının diğer tarafında durarak, yüzü benimkinin tam karşısına gelecek şekilde ne eğildi.

"Hayır."

"Yanaklarının böyle pembeye dönmesini ne kadar sevdiğimi sana hiç söylemiş miydim?"

Peetemi buruşturup ona fırlatıyorum. "Anne, hazır olmadığımı biliyorsun. O iyi biri, ama bu Reed, Reed Warner. Pete'in düğününde sağdıçtı."

Gözleri büyüdü ve bir an sessiz kaldı, düşündü, değerlendirdi. Elinde buruşuk peçeteyi tuttu, uzandı ve tutucudan bana bir tane daha aldı.

"O dostluğu hiç anlamamıştım, ama Reed'in Eddie Haskell tiplerinden biri olduğunu düşünmüştüm. Bilirsin, yetişkinlere karşı kibar, ama kapalı kapılar ardında farklı olanlardan."

"Onunla ne zaman konuştun ki?" diye soruyorum. Alaycı bir şekilde gülüyor. "Ne deniyordu, cougars mı?" "Anne!"

Gülerek peçeteyi bana geri atar. "Prova sırasında onunla konuştum. İyi bir çocuktu. Keşke onları mihrapta değiştirseydim."

"Evet, ben hiç fark etmezdi." Çatalımla bir parça tavuk alıp yemeye devam ediyorum.

"Eh, bu yaptığım en iyi şey olurdu." Lavaboya doğru döner.

"Reed'i tanıyorsun bile." Şarap kadehini dudaklarıma götürdüm.

O da dönerek ellerini bulaşık bezinde kuruladı, sonra birkaç kez esnetti ve bezi yerine bıraktı. "İnsanları tanımam ve içgüdülerim beni yanıltmaz. Pete'in kötü biri olduğunu biliyordum."

"O zaman babamı nasıl açıklıyorsun?"

Dudakları aşağı doğru kıvrılır. "Gençtim. İçgüdülerim henüz tam olarak olgunlaşmamıştı. Sonra bir ailem oldu ve o zamanlar..."

Cümlesini bitirmez ve bitirmesine de gerek yoktur, çünkü gidecek yeri olmadığı için babamla kalmıştır.

"Huzur içinde yatsın," diyorum.

"Ya da cehennemde," diye mırıldanır, ama ben duyarım.

Ona kızmıyorum bile. Babam ona Pete'in bana yaptıklarından daha fazlasını yaptı ve ben onu şeytan gibi nefret ediyorum.

"Baban hakkında bu kadar yeter. Reed'den bahsedelim." Göz kapakları titriyor. "Neden randevuya çıkmak istemiyorsun? Boşanma iki yıl önce kesinleşti."

"Bunun için uygun zaman değil anne. Ayrıca o bir avukat."

Annem irkilir.

"İkincisi, benim düğünümde sağdıçtı." Bunu, bununla ilgili bariz sorunu anlamayanların deli olduğunu ima eden bir ses tonuyla söylüyorum.

sorunu anlamamanın delilik olduğunu ima eden bir ses tonuyla söylüyorum.

"Bana göre Pete, arkadaşlarını da karısını tuttuğu gibi tutuyordu: mutlu ve yakın değillerdi. Jade doğduktan sonra onu görmedin, değil mi?"

"Chicago'dan ayrıldıktan sonra onu bir daha görmedim. Pete hakkında emin değilim. Evliyken yaptığı her şeyi bildiğimden değil." Annem anlayışla başını sallar, ben de lavaboya gidip tabağımı yıkarım.

Elini kolumda yukarı aşağı gezdirir. "Bir şans daha ver. Bir randevu kimseye zarar vermez. Her erkek Pete gibi değildir."

"Babam bizi terk ettiğinden beri yalnız olan kadın mı söylüyor bunu? Dokuz yıl önce mi?"

"Benim durumum farklıydı. Sen gençsin ve..." Aile odasına açılan kemere bakıyor. "Jade var. Pete, koca olarak olduğu kadar baba olarak da berbat. Jade, Reed'den bahsederken gözlerini görmeliydin. Oyun alanına girip onları kovaladığını söyledi, değil mi?"

Bunu düşününce kıkırdayarak güldüm. "Genç yönetici onu dışarı atana kadar."

"Gördün mü?" Yüzümü işaret ediyor. "Ne?" Dudaklarımı düzeltiyorum.

"Dudaklarını kontrol edebiliyor olabilirsin, ama gözlerin şeffaf. Her zaman öyleydi. Ve gözlerine yeniden hayat geliyor." Omzuma hafifçe vurur. "Sadece bir düşün, Dove."

Jade'in yaşındayken bana taktığı takma adla beni yumuşatmaya çalışıyor. Tabağımı ve çatal bıçaklarımı bulaşık makinesine koyuyorum, şarap kadehimi alıp oturma odasına gidiyorum.

Oturuyorum ve Jade kanepede yanıma kayıyor. O televizyondaki oyun programına gülerken ben onu kendime sarıyorum.

Tam rahatlamışken, ceketimin cebinden telefonumun sesi geliyor. Jade sıçrayarak ayağa kalkıyor ve telefonun asılı olduğu kancaya koşuyor.

"Hayır, Jade." Bu gece hiçbir şeyle uğraşmak istemiyorum.

"Babam olabilir," diyor, beni dinlemeden. Cebime uzanıyor, cep telefonumu çıkarıyor ve dudakları bir anlığına aşağı doğru kıvrılıyor.

Tabii ki o değil. Muhtemelen onun ilgisini gerektiren büyük bir dava ya da sıkı, yirmili yaşlarında bir kadın vardır.

"Reed arıyor," diyor, gözleri mesajı tararken.

"Jade, ver onu bana." ne uzanıp pijamasının kolundan onu geri ekebildim. Kucağıma düştü ve telefonu elinden aldım. "Mesajlarımı okumaya hakkın yok."

Kıkırdayarak kıvranır ve yanıma oturur. Kanepenin kenarına eğilerek anneme fısıldamaya çalışır. "Sinema bileti almış."

"yle mi?" diye sorar annem, ben de ikisine de sinirli bir bakışla cevap veririm.

Reed: *Bu cumartesi lmax için yanlışlıkla 2 yerine 4 bilet aldım.*

Ben: *Senin için çok kötü.*

Reed: *Henry, Jade'i zlyor.*

Ben: *Yarın onu görecek.* Reed:

Seni zledim?

Reed: *ok mu erken?*

Reed: *Evet, çok erken. Ben de öyle düşünmüştüm.*

Ben: *Beni iki gün önce gördün.*

Reed: *Hadi ama. Gerçekten beni burada yalvartacak mısın?*

Ben: *Pazartesi günü bunu konuştuk.*

Reed: *Randevu istemiyorum. Çocuklar için oyun randevusu. Yoga pantolonu giymek isteğe bağlı.*

Gülüyorum ve Jade ile annemin bana baktığını görüyorum.

"Gidiyor muyuz?" diye soruyor Jade, omzumun üzerinden bakmaya çalışarak.

"Okul devim var."

Telefonum elimde titrer ve tekrar aşağıya bakarım.

Reed: *Yan yana oturmak zorunda değiliz.*

Reed: *demeyi sana bırakacağım.*

Ben: *yleyse...*

"Lütfen anne," Jade yanımda yalvarır.

"Bir film izlemek zarar vermez," diyor annem, Jade ise ellerini dua eder gibi önünde birleştirip yalvararak ona bakıyor.

Reed: *Sanırım başka birini bulacağım. Belki Darcie müsait olabilir.*

Ben: *İşe yaramaz.*

Reed: *Denemeye değerdi ama.*

Ben: *Çok ısrarcısın.*

Reed: *Israrcılığım sayesinde şehirin en iyi Danimarka hamur işlerini yiyerek işe zamanında vardın.*

Haklı ama beni işe bırakmakla onunla randevuya çıkmak iki farklı şey.

Ben: *Tamam. Gidelim. Oyun randevusu olarak. Ve sadece öğle yemeğini ben ödersem.*

Reed: *Avukat olmadığından emin misin?*

Onun avukat olduğunu hatırlamak midemi burkuyor.

Ben: *Navy Pier'da buluşuruz.*

Reed: *Bu seferlik sana hak veriyorum. Film saat 11:30'da başlıyor.*

Ben: *O zaman görüşürüz.*

Reed: *Seni önce görmezsem tabii.*

Başka bir planı olmasa iyi olur. Telefonumu yanımdaki koltuk minderine koyuyorum.

"Gidiyor muyuz?" diye sorar

Jade. Başımı sallarım.

"Yaşasın!" Oda içinde zıplamaya başlar.

"Yatma zamanı. Büyükkannene iyi geceler de," derim, koltuktan kalkarak.

Annem Jade'in omzunun üzerinden bana bakar ve yüzündeki ifade bana liseden mezun olduğum günü hatırlatır. O gurur, kalbimi delip geçer çünkü bunun hak etmediğimi biliyorum. Hafta sonu Reed'le görüşmeyi kabul etsem bile, annemin istediği şeyi yapamam. Hâlâ solmuş kalbimi Reed'e açamam.

Onuncu Bölüm

"Biftek nasıl?" Chelsea önümdeki koltuğa kendini atıyor.

"Biftek benzetmesini bırak. Onu daha çok ciğer gibi hayal etmeye çalışıyorum." Galaya yardım eden şirkete yazdığım e-postayı bitirip ona dikkatimi veriyorum.

"Belki de artık onu görmek zorunda kalmamak için gözlerini oyabilirsin?"

"Bunu denemeliyim. Önerin için teşekkürler." Bilgisayar ekranıma dönerek onu başımdan savarım.

"Hay aksi, sana dün gece çıktığım randevuyu anlatacaktım." Şimdi dikkatimi çekti.

"Hafta ortasında mı?" O başını sallar ve ben hafta ortasında onun zamanına layık olan adamın nasıl biri olduğunu merak ederim. Chelsea hafta içi programına fanatik bir şekilde bağlıdır. Her gün işten sonra spor yapmaya gider, eve döner, akşam yemeği hazırlar ve muhtemelen iç çamaşırı çekmecesini renklerine göre düzenlerken Netflix'i izler.

"Evet, ama ne yazık ki işaretleri tamamen kaçırdım." Çantasını karıştırıp telefonunu çıkarır, bir resim açar ve telefonu yüzüme doğru uzatır. "Profiline bak."

"Vay canına. Steak yemeğinden bahsetmişken. Mükemmel bir yaşta." "Evet, ayrıca o bir model."

"Tanrım, Chels, manken mi?" Fotoğrafı büyüttüm. "Karın kasları çizilmiş gibi görünüyor." Bu mükemmel örneği bir saniye daha inceledim. "Gömlek giymemesi sana garip gelmiyor mu?"

Telefonu elimden aldı. "Plajda olması gerekiyordu."

"Yine de, neden o resmi seçtin?"

"Vic, gömleğinin olmaması sorun değil."

Bana açıklaması için bekledim.

"Sorun, restorana gittiğimde onun böyle olmasıydı." Telefonu tekrar yüzüme doğru uzatır ve ekranda önceki adam kadar bakımlı olmayan, sıradan görünümlü bir adamın resmi belirir. Bira göbeğini saklamak için gömlek giymeyi tercih etmiş olmasına minnettarım.

Ağzımın köşelerinde beliren gülümsemeyi engellemek için dudaklarımı sıkıştırıyorum. "Oh, dostum."

"Evet. Adamın ünlü bir model olduğunu bildiğim için fotoğrafın şaka olduğunu anladığımı söyledi."

"Kim?"

"Fotoğrafı Google'da aradım ve güneş kremi şirketinin modeliymiş. Gandy ya da Tyson gibi ünlü birinden bahsetmiyoruz. Nereden bilebilirdim ki?" Fotoğrafa tekrar bakıyor.

"Nasıl hallettin?" Chelsea'nin ne kadar sert tepki verdiğini merak ederek içimden ürperiyorum.

"İlk başta, oradan ayrıldım, ama dışarı çıktığımda kendimi topladım ve tüm o hazırlık ve taksi masraflarına katlandıktan sonra, bu adamın Alinea'da yemek masraflarımı ödeyeceğine karar verdim."

"Alinea onun hakkında olumlu bir şey söylüyor, sence de öyle değil mi?" Oradan birkaç yüz dolarlık bir yemekten daha ucuza çıkamazsın.

O da başını sallar. "Sanırım. Karın kasları olmayabilir, ama yüzlerce dolarlık havuzda yüzebilir."

"Ee?"

"Yani, hiçbir şey." Omuzlarını silkiyor. "İyi biriydi. Kibar, kuzenimin yaklaşan düğünü hakkında saçmalamamı dinledi. Hatta temel kuralı çiğneyip eski sevgilimden bahsettim. Bu muhtemelen iyi oldu çünkü sonra beni öpmeye bile çalışmadı." Sesi kadar kafası da karışık görünüyor. "Garip bir geceydi ama sanırım ihtiyacım olan şey bu."

"Birini kandırmak mı?" Ben gülüyorum.

"Hayır! Sadece iyi erkeklerle çıkmam lazım. Kendileri ve ne kadar kadın tavlayabilecekleri ile ilgilenmeyen, sadece iyi erkeklerle."

"Tek bir tada mı indirgeyeceksin?"

"Evet, vanilya. Ama vanilya içinde de çeşitler var. Ev yapımı vanilya, doğal vanilya, Fransız vanilya, vanilya çekirdeği..."

O telefonunu çantasına geri koyarken ben gülümsüyorum. "Yapma. Beni tanıyorsun. Muhtemelen iki vanilya randevusuna çıkacağım, sonra yine çikolata kaplı ganajlı kötü çocuğu arzulayacağım." Ayağa kalkıyor. "Hadi. Hannah arabanın birkaç dakika içinde geleceğini söyledi."

Tam o sırada ofis telefonu çalar ve Hannah'nın cep telefonunun olduğunu anlarım. Telefonu açarım. "Yola çıkıyoruz."

Chelsea kapıda beklerken, ben eşyalarımı hızlıca topluyorum ve arkamızdan kapıyı kilitliyorum. Birkaç dakika sonra, gala mekanını ayarlamak için kuzeye doğru yola çıkmak üzere limuzine biniyoruz.

ÜÇ SAAT sonra sözleşme imzalanır ve şehre geri dönmek üzere yola çıkarız.

Hannah başını koltuğun arkasına yaslar. "Neyse ki bitti."

"Evet, eski sevgilin de bunu kışına sokabilir çünkü bu mekan çok daha iyi." Hassas bir konuyu gündeme getirmek Chelsea'ye kalmış.

Hannah başını sallar ama hiçbir şey söylemez. Birkaç dakika sonra, oturur ve bölmedeki düğmeye basar. "Jacob, bizi State ve Madison'ın köşesine bırakabilir misin?"

"Evet, hanımefendi." Jacob başını sallar ve Hannah bölmeyi indirir.

"Victoria, annen bu gece Jade'e bakabilir mi?"

"Evet, ne zaman döneceğimizden emin değildim, o yüzden önceden ayarlamayı yaptım."

"Harika. Kızlar, bu akşam happy hour'a çıkıyoruz." Topuklu ayakkabılarını çıkarır ve mükemmel manikürlü ayak parmaklarını birbirine sürter. Her gün bütün gün fuck me pumps giydiği için bu hiç de şaşırtıcı değil. O şeyler çok acıtıyor olmalı.

"Merak etme Hannah, ben boşum."

Hannah, dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle yanındaki Chelsea'ye bakar. "İkimiz de hafta içi ritüelin olduğunu biliyoruz ve

planların olduğunu biliyoruz. Ayrıca, gideceğimiz yerde erkekler olacak ve onlar zengin olacak."

Chelsea ellerini ovuşturuyormuş gibi yapar ve sonra beklenmedik bir şekilde ellerini indirir. "Zengin olmak her zaman seksi olmak anlamına gelmez."

"Zengin erkekler kendilerine özgü bir tür kötüdürler, ama senin sevdiğin türden değil." Hannah gülümseyerek ona göz kırpar. "Zaten kızlar arasında vakit geçirmek istiyorum. Rahatlamamız lazım. Daha önce hiç birlikte dışarı çıkmadık."

Fikir harika, birlikte çalıştığım iki kadını da seviyorum ve kızlarla biraz yetişkin zamanı geçirmek mükemmel olur.

Bir süre sonra limuzin kaldırılma yanaşır, durur ve biz ineriz. Görünürde bar yok.

Limuzin uzaklaşınca Hannah aramıza girer ve kollarını bizim kollara geçirir ve Laverne ve Shirley gibi bir yardımcıyla ters yönde yürümeye başlarız. Birkaç saniye sonra bizi bir sokağa götürür.

"Bu gece soyulmak istemiyorum." Chelsea adımlarını yavaşlatır ve bu da hepimizin yavaşlamasına neden olur.

"Sokakta kameralar var ve bu kameraları her zaman izleyen biri vardır." Bizi sokağın daha ilerisine çeker. "Bu, şimdiye kadar gördüğünüz en güvenli sokak."

Sade görünümlü, yıpranmış siyah bir kapıya vardığımızda, bizden ayrılır ve kapıyı dört kez çalar. Küçük pencere bölmesinin kayarak açılmasını ve birinin bize bakıp şifreyi sormasını beklerim, ama hayal kırıklığına uğrarım, çünkü bu olmaz. Filmlerde her şey çok havalı görünür.

Bunun yerine, geniş göğüslü iri bir adam kapıyı diğer taraftan açar. "Bayan Crowley," der Hannah'ya.

"Bu akşam nasılsın, Sam?"

Adam başını sallar. "Uzun zamandır görmedim. Endişelendim."

Hannah, onun düşünce tarzını anlıyormuş gibi başını sallar. "Uh uh. Asla. Boşanmada bunu aldım." Göz kırpar.

Adam başını eğip gülümser.

"Bunlar benim iki arkadaşım." Hannah arkasını dönüp bizim durduğumuz yeri işaret eder. "Victoria ve Chelsea."

Sam başını sallar. "Memnun oldum bayanlar. Ve şunu söylemeliyim ki... burayı kimseye söylemeyin, yoksa evinizin kapısının diğer tarafında bu yüzü görürsünüz."

"Anlaşıldı," derim, Hannah'nın bizi ne tür bir yere götürdüğünü merak ederek.

"Oh, ve onsuz buraya giremezsiniz." Hannah'ı işaret eder.

Chelsea onun omzuna vurur. "Merak etme koca adam."

Sam Hannah'ya bakar ve Hannah kıkırdar. Sadece Chelsea bu kadar fiziksel olarak etkileyici bir adama böyle davranabilir. İçeri gireriz ve başka bir kapıdan geçeriz. Bardakların tıkırdaması ve sohbet sesleri, çevremizdeki ortamda kendimi daha rahat hissetmemi sağlar. En azından Hannah'nın bizi buraya öldürülmemiz için getirmediğini biliyorum.

Bar alanına giriyoruz ve koyu renkli ahşap panelli duvarlar ve ona uygun bir barla karşılaşıyoruz. Uzak duvarda kırmızı kadife koltuklar sıralanmış, odanın etrafına ise kumaş kaplı sandalyelerle küçük sehpa stratejik olarak yerleştirilmiş.

"Doksanlara geri mi döndük?" diye soruyor Chelsea.

"Burayı sevdim," diyorum.

Hannah kolunu koluma takıyor. "Bu yerin adı Torrios Table çünkü Torrio..."

"Capone'yi mafya dünyasına sokan kişiydi," diye cümlesini tamamliyorum.

"Evet. Ne kadar akıllı olduğunu görüyor musun? O diplomayı aldığı anda beni terk edeceksin." Dudaklarını bükerek numara yapıyor, ben de gülümsüyorum. Onun bu eğlenceli yönünü daha önce hiç görmemiştim.

"Önce diplomamı alayım, sonra ne yapacağım konusunda endişeleniriz. Şu anda üniversiteye kayıt olan en yaşlı kişi benim."

Bizi bir masaya götürür ve ortasına oturur, Chelsea ve ben de onun iki yanına otururuz.

"Hayır, değilsin, bu sefer emrinde olan tüm genç erkekleri bir düşün." O sırtıyor.

"Onun genç erkek avına çıkmasını mı istiyorsun?" Chelsea masadaki küçük menüyü eline alır ve göz gezdirir.

"Cougar olacak kadar yaşlı değilim." Sesimi alçaltıyorum. "Kadınlar hakkında hiçbir şey bilmeyen genç bir erkekle çıkma fikri bana hiç çekici gelmiyor. Kadınların vajinasını bile bilmez, beni nasıl tatmin edeceğini hiç bilmez."

Chelsea, sanki "zafer!" işareti yapar gibi elini havaya kaldırır. "Sadece nazik davranıyordun, biliyordum."

"Bu ne demek oluyor?" Öne eğilip masanın karşısından onun elini itekledim.

"Demek istediğim... Orada bir ukala saklandığını biliyordum."

Hannah gülümser. "Victoria'ya katılıyorum. Bir dahaki sefere ihtiyaçlarımı karşılayabilecek bir erkek istiyorum. Kadın vücudunu, televizyondaki spor kanallarını bildiği kadar iyi bilen bir erkek."

Hepimiz onaylayarak başımızı salladık.

"Ve kaç tane partneri olduğu umurumda değil, çünkü bence ne kadar çok kadınla birlikte olursa, onlardan o kadar çok şey öğrenir. Sadık olduğu sürece sorun yok." Hannah, garsonun dikkatini çekmek için elini kaldırır, ama ben onun geldiğinde onu fark ettiğinden eminim. Hannah'yı fark etmemek imkansızdır.

"Bayan Crowley, sizi tekrar görmek ne güzel." O eğilerek selamlar. "İyi akşamlar bayanlar. Bir şişe Chardonnay önerebilir miyim?"

Hannah ona sıkı bir gülümseme atar. "Bu gece olmaz." Masanın bir tarafındaki Chelsea'ye, diğer tarafındaki bana bakar. "Üç Vespers."

Garson şaşırılmış gibi davranmamaya çalışır, ama bir anlığına yüzünde beliren duyguyu görürüm. "Hemen dönerim."

Garsonun içeceklerimizi getirmesini beklerken, zengin atmosferi içime çekiyorum. Oda çoğunlukla erkeklerle, takım elbiseli erkeklerle dolu. Reed gibi erkekler. Muhtemelen avukatlar ya da insanları sömüren ve dolandıran, aynı derecede güvenilmez başka mesleklerden erkekler. Evli erkekler muhtemelen eşlerini yalnız bırakarak buraya rahatlamaya geliyorlar. Hey, Victoria, dünyaya dön.

Garson Vesper kokteyllerimizi getiriyor ve her birimiz, bardağı yavaşça dudaklarımıza götürüp küçük bir yudum alırken, asil bir sofistike görüntüsü sergiliyoruz. Oysa asıl istediğim, boğazımdan aşağı dökmek, çünkü çok susadım. Tabii ki, bu sarhoşluk, adı anılmaması gereken adamla ilgili tüm düşünceleri kafamdan uzaklaştırmaya da çok yardımcı olacak.

"Sormam gerek. Buraya nasıl girdin?" Chelsea öne eğildi.

"Aile. Babam reşit olduğundan beri üye, ondan önce de dedem üyeydi. Birkaç kez el değiştirdi, ama değişmeyen şey paranın her şeyi hallettiği."

Hannah'da hayran olduğum bir şey, tüm zarafeti ve asaletine rağmen, kendini senden üstün görmemesi ve kendi vergi diliminde olmayan insanları küçümsememesi, ama aynı zamanda gerçekçi kalması. Acaba hep böyle miydi, yoksa boşanması onu değiştirdi mi? Boşanmalar herkesi değiştirir.

"Güzel. Adamım, senin yerinde olmak isterdim." Chelsea başını hafifçe sallayarak bardağını dudaklarına götürdü.

Hannah hiçbir şey söylemez ve bazen Chelsea'nin gerçeklik gözlüklerine ihtiyacı olduğunu düşünürüm, çünkü hayatında bunun ona ne getireceğini gerçekten bilmeden bir şeyleri istediğine inanır. Altın kalpli bir kötü çocuk ister, ama altın kalpli olmak onu saygı duyacakları anlamına gelmez. Hannah'nın hayatını ister, ama Hannah'nın boşanmasında cehennemi yaşadığından eminim. Annem boşandıktan sonra beni kollarını açarak karşıladı, ama ailesinin de öyle yaptığından emin değilim.

Hannah'nın eli aniden Chelsea ile benim aramdaki masaya sert bir şaplak atarak iner. Devrilmeden önce bardağımı yakalarım. "O pisliği buraya aldıklarına inanamıyorum."

Chelsea ve ben onun bakışını takip ederek sağ ön köşedeki masaya bakıyoruz. Mükemmel oturan şık bir takım elbise giymiş, tuz ve biber saçlı bir adam, diğer iki adamla birlikte oturuyor. Üçlüde konuşmanın çoğunu o yapıyor gibi görünüyor, diğer iki adam da sanki onların profesörü ders veriyormuş gibi başlarını sallıyor.

"Hangisi?" diye soruyor Chelsea. "Gri saçlı olan mı?"

"Gri diyebileceğimden emin değilim," diyorum. "Daha çok seksi, seçkin bir ton."

Chelsea'nin ne gördüğünü bilmiyorum ama Hannah bir kadının erojen bölgelerini haritalandırabilecek bir erkek arıyorsa, o adamdır. Ayağa kalkıyor, hala diğer adamlarla konuşuyor. Gülüyorlar ve bu gülüşlerin zorlama olmadığı, onun söylediği şeyin gerçekten komik olduğu açık. Arkasını dönüp

bara doğru yürüdü, boş bardağını barmene uzattı ve bir tane daha sipariş etti.

Gözlerimiz, farklı duygularla ona kilitli kalıyor. Merak ediyorum çünkü benim yaşımda tuz ve biber saçlı bir erkeği hiç düşünmezdim, ama eminim ki kadınlar tuvaletinde beş dakika içinde bana bir iki şey öğretirdi. Masaya hızlıca bir bakış attığımda, Chelsea'nin gözlerinin bir şeyi anlamaya çalışır gibi kısıldığını görüyorum. Hannah'nın gözleri ise sanki onu o anda yakıp kül edebilecekmiş gibi alev alev yanıyor.

Adam, hoparlörlerden gelen yumuşak müziğin ritmine uyarak parmaklarını bara vuruyor. Bileğinde bulunan pahalı gümüş saat, hareketiyle hafifçe sallanıyor. Onun geri kalanını incelemek üzereyken, başını bizim yönümüze çeviriyor ve bakışları üzerimizde dolaşıyor, sonra tekrar geri dönüyor. Adam kibirli bir gülümsemeyle barın etrafında dolaşarak masamıza geliyor.

"Kahretsin, fark edildik," diye mırıldanır Chelsea. İkimiz de başımızı içkilerimize gömerken, Hannah ise onu cezalandırıcı bakışlarıyla izlemeye devam eder.

"Bize doğru geliyor," diye fısıldarım, sanki on üç yaşımdaymışım ve alışveriş merkezindeki yakışıklı gizemli adam bana yaklaşıyormuş gibi.

Masamızın ucuna geldiğinde pahalı kolonyasının kokusu burnuma çarptı. "Hala buraya gelmeye gücünüz yetiyorsa, işimi yeterince iyi yapmamışım demektir." Chelsea ve benim varlığımızı yok sayar gibi, doğrudan Hannah'ya bakarak konuşuyor.

"Bu mekanın standartları olduğunu sanıyordum." Hannah onu yavaşça süzer ve ona hakkını veriyorum, duraksamadan ya da kekelemeden yüzünde tiksinti ifadesini korumayı başarır.

Adam gülerek geriye yaslanıyor, dili dudaklarının üzerinde yavaşça kayıyor. "Sizi tekrar görmek güzel, Bayan Crowley. Her zamanki gibi alaycısınız." Ses tonunda bir hava var. Şakacı ve flörtöz, ona hayranlıkla bakmamak zor. Bu adam sadece kadınları eriten biri değil, kadınları yakıp kül eden biri.

"Üzgünüm, ben aynı şeyi söyleyemem." Hannah bardağı dudaklarına götürür, bir yudum alır ve parmaklarını bardağın sapında yukarı aşağı gezdirir.

Bakışlarım masanın diğer tarafındaki Chelsea'ye kayıyor, o da benim kadar onların şakalaşmalarına hayran görünüyor.

"Hadi ama. Yapmam gereken bir iş vardı, bunu mutlaka anlarsın."

Parmakları sürekli olarak cam bardağın sapını yukarı aşağı kaydırıyor, gözleri ona sabitlenmiş durumda. "Çalışanlarımla birlikte olmasaydım, sana birkaç sözüm olurdu."

"Seni engellemeyelim," diyor Chelsea ve hemen sonra utanmış gibi görünüyor. "Bunu yüksek sesle söylemek istemedim," diye fısıldıyor bana.

"Kızı dinle. Kendini tutma. Tabii, karşılığında aynı şeyi kaldırabiliyorsan." Davet edilmeden Chelsea'nin yanına oturur ve Chelsea, mavi gözlerini bana doğru genişletir ve Hannah'nın yanına, kabinin arkasına kayar. Biz, ebeveynleri kavga eden iki korkmuş çocuk gibiyiz.

Çantamdaki telefonum çalar ve tüm kafalar bana döner.

"Özür dilerim." Telefonu bulmak için el yordamıyla ararım.

Bu sırada Hannah öne eğilir ve bir dizi küfür ve hakaret savurur, ama ben hepsini bir araya getiremem. Telefonumu sessize aldığımda, arayanın aptal eski sevgilim olduğunu görürüm. Hannah koltuğuna yaslanmış, bacaklarını çaprazlamış, her şey normalmiş gibi içkisini yudumlamaktadır.

Bakışlarım, masaya geldiğinden beri yüzünde küstah bir sırıtış olan adama kayıyor. "Hanımlar, bir sonraki içkileri ben ısmarlıyorum. Ne de olsa, kazandığımda oldukça iyi para kazanıyorum." Hannah'ya göz kırpmıyor ve Hannah gözlerini kısıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

Adam ayağa kalkar ve sanki az önce kalabalık bir odada ağzını kapaması söylenmemiş gibi uzaklaşır.

"Peşinden git ve ona aklındakileri söyle," diyor Chelsea. "Ne pislik herif."

Hannah'nın bakışları barda duran adama takılı kalır. Onun bizi işaret ettiğini, barmenin dikkatinin bize yöneldiğini izleriz.

"O buna değmez," der Hannah, sakinleşmiş halini geri kazanmış olarak. "Az önce bu masayı kaplayan gerginlikten sonra, "O kim?"

Hannah'nın gözleri ondan ayrılmıyor. "Roarke Baldwin. Eski kocamın boşanma avukatı."

On Birinci Bölüm

"İşte oradalar!" Reed Uber'den indiğinde Jade, Navy Pier'in önünde zıplamaya başlar.

Uber'in hisselerine sahip olmalı. Toplu taşıma araçlarını hiç duymamış mı?

Jade ilk hamleyi yapar ve Henry'ye koşarak, izleyeceğimiz film hakkında dakikada bir kilometre hızla konuşur, Reed ise sabırla bekler, bakışları her saniye bir bana kayar. Jade ile yumruklarını çarpıştırır ve çocukları yol kenarından uzaklaştırıp girişe doğru yönlendirir.

"Mutlu cumartesi," der, sınırları aşmadığını göstermek için ellerini ceketinin ceplerine sokar. Günlük kıyafetleri ona yakışır: üstüne ceket giymiş beyaz bir Henley tişört ve eskitilmiş kot pantolon.

"Hey," diyorum. "Şirin."

Her zamanki gibi gülerek, midemi kıpır kıpır eden bir his uyandırıyor. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Gidelim." Jade kolumu çeker. "Geç kalmak istemiyorum."

"Sanırım kararını verdi." Navy Pier'e açılan cam kapılara doğru başını sallar.

Çocukları dikkatleri dağılmadan Imax sinemasına götürmek, tahmin ettiğimden daha zor oluyor. Jade'i renkli kum standından uzaklaştırıyorum ve Reed, Henry'yi fidget spinner satan yerden uzaklaştırıyor. Onları popcorn standlarının ve dondurma dükkanlarının önünden geçiriyoruz, ama şu anda ikisi de çok cazip geliyor. Uzun iskelede ilerlerken, farklı restoranlardan gelen çok sayıda koku midemi guruldattırıyor.

"Filmden sonra dönme dolaba binmeliyiz bence," diyor Reed, dönme dolabın resminin önünden geçerken.

"Evet!" diye bağıyor Jade, izin alıp alamayacağını görmek için bana bakıyor.

O bakıştan nefret ediyorum. Genelde böyle yerlerde hayır demem. Her şeyi yaparız çünkü o henüz genç ve ben durumun farkındayım, yakında benim yanına yaklaşmamı bile istemeyecektir. Bu sabah bana gerçekten gitmek istediğimi ve Reed'le birlikte olmak istemiyorsam gitmemize gerek olmadığını sorduğundan beri midemde bir taş var. O çok sezgisel. Kalbimi kır, neden kırmıyorsun?

"Kulağa eğlenceli geliyor." Kızıma gülümsüyorum ve bu hafta babasından sadece bir kez telefon aldığını hatırlıyorum. Bir kez. Biraz eğlenmeyi hak ediyor.

"Gerçekten mi?" diyor Reed. "Bunun için biraz daha uğraşmam gerekeceğini sanıyordum."

"Buradayız, değil mi? En iyisini yapalım."

Sinemaya doğru yürürken bana baktığını biliyorum, ama ona bakmamak için kendimi zorluyorum.

Sinemaya varıyoruz ve Reed biletleri alıyor, ardından popcorn, şeker ve içeceklerimizi almak için büfeden geçiyoruz. İkimiz de aynı anda kasadaki genç kıza kartlarımızı uzatıyoruz ve kız, Reed'in kredi kartından benimkine bakarak kararsız bir ifadeyle gözlerini kırıştırıyor.

"Benimkini al. Ben erkeğim," diyor Reed ve kız onaylayarak omzunu kaldırıp kartı onun elinden alıyor.

"Erkek olman, ödemeyi senin yapman gerektiği anlamına gelmez."

"Seni gelmeye ikna ettiysem, öderim." Göz kırpar ve bu hareketiyle, dilinden çıkan "gelmeye" kelimesi, sanki damarlarımda akan kanın yerini sıcak lav almış gibi hissettirir. Bu olmasaydı, hazır bir cevap verirdim.

Sekiz yıl önceki düğünümde kör müydüm? Aramızdaki çekimi görmezden mi geldim, yoksa Pete'e o kadar takıntılıydım ki diğer erkekleri fark etmedim mi?

Faturayı imzaladı, cüzdanını arka cebine koydu ve duvar boyunca film afişlerine bakan çocuklara yetiştirdi.

"Dondurma?" Jade'in gözleri parlıyor. Reed'in uzattığı bardağı alıyor ve bana sarılıyor.

"Sen de o annelerden biri değilsin, değil mi?" diye sorar Reed, bana kendi bardağını uzatırken.

"Ne tür bir anne öyle?" Kupamı diyet soda ile dolduruyorum çünkü ben ikiyüzlü bir anneyim.

"Çocuklarının kırmızı boyalı yiyecekler yemesini yasaklayan ya da Cadılar Bayramı'nda bir parça şeker yiyebileceğini, geri kalanını ise başkasına vereceğini söyleyen türden." Kendi bardağını doldurur ve ben ona bir pipet veririm.

"Hayır."

"İyi."

"Ona beş tane yemesine izin verdim."

Bana gülümsediğimi fark eder. Büyük Kardeş olması ona yargılama hakkı vermez. Cadılar Bayramı'nda sınırsız şeker yedikten sonra küçük bir çocuğu yatırmasını ve sonra bu konudaki görüşünü bana anlatmasını isterim. Jade'in Red 40 tüketmesini engellemeyebilirim, ama Los Angeles'ta bunu yapan tanıdıklarım vardı ve davranışlarının ne kadar farklı olduğu korkutucu.

"Muhtemelen yatmadan önce dişlerini fırçalatıp diş ipi kullanıyorsun."

"Ben gerçekten canavar bir anneyim. Yani, onu diş çürüklerinden ve hiperaktiviteden kurtarmak mı? Biri beni tutuklasın."

O gülüyor ve biz de iki küçük çocuğu tiyatroya kadar takip ediyoruz. "Sebzeler konusunda ne düşünüyorsun?"

"Her öğünde ve brokoli çiçeklerini bitirene kadar onu sandalyeye bantlarım."

"Tanrım, tatlıları sormayacağım bile," diye şaka yapıyor.

Hepimiz için kapıyı açmak için öne eğildiğinde göğsü sırtıma baskı yapıyor.

"E sırası, on üçüncü koltuktan on altıncı koltuğa kadar." Onun dikkati çocuklarda, benimki ise onda. İlk kez, onun benim olup olmadığını hayal etmekten kendimi alamıyorum. Böyle mi olurdu? Yalnız kaldığımızda, yumuşak pembe dudaklarına dudaklarımı bastırabilir miydim? Bu düşünce, bacaklarımın arasında bir ağrı yaratıyor.

Çocuklar ikinci kapıdan içeri koşuyorlar, ama ben olduğum yerde donup kalıyorum ve o da öyle görünüyor, gözleri her zamanki kaygısız

ışılığını yitiriyor. Şimdi göz kapakları ağırlaşmış ve bana o kadar yakın ki irislerindeki koyu mavi benekleri görebiliyorum. Dudaklarımı yalıyorum.

"Affedersiniz," arkamızdan bir erkek sesi geliyor.

Gözlerimi kırıyorum ve aramızdaki an kayboluyor. "Çok özür dilerim," diyorum ve başımı eğip kapıdan geçiyorum.

Henry ve Jade'in atıştırmalıklarını çıkardıkları ve koltuklarda ayakkabılarını çıkardıkları sıraya doğru merdivenleri çıkarken konuşmuyoruz.

"Burası evimiz değil," diyorum Jade'e, ama o sadece gülümsüyor ve ayakkabılarını koltuğun açılır ayağının altına koyuyor.

En uzak iki koltukta oturuyorlar. Çok rahat görünüyorlar ve Reed'in yanına oturmamak için Henry'nin atıştırmalıklarını ortadan kaldırmak istemiyorum.

"Henry'ye sonra teşekkür etmeliyim," diye mırıldanıyor Reed, yanıma otururken.

"Kolçaklar aşağıda kalacak."

Popcorn kasesini dişleriyle tutarken iki elini de havaya kaldırıyor.

"Dişlerin alet olmadığını biliyorsun, değil mi?"

Ceketini çıkardıktan sonra, popcorn'u kucağında tutuyor. "Teşekkürler anne."

Gözlerimi kısıyormuş gibi yapıyorum, ama aslında ona şunu söylüyorum: Ne zaman bir şeyi dişleriyle tutsa, o dişlerin arasında külotumun bacaklarımdan aşağı kaydırıldığını hayal ediyorum.

Işıklar kararır.

"Başlamak üzere," der Jade ve o ve Henry koltuklarına geri kayarak sessizleşirler.

"Bizi rahatsız ettiği için o adama hiç bu kadar yumruk atmak istememiştim," diye kulağıma fısıldadı.

Bir heyecan dalgası içimi kaplar. Kafamı çeviririm ve karanlıkta onun parıldayan gözleri benimkilerle buluşur. Ekran ışık ve karanlık arasında gidip gelirken, o parıldayan mavi gözler benim vücudumu saran aynı şehvetle parlar.

Tek bir öpücük, Victoria. Kimseye zarar vermez. Sadece bir tane.

"Anne," Jade kolumu çeker.

Başımı ona doğru çeviriyorum ve kucağına popcorn kasesinin yarısı dökülmüş.

Elimizden geldiğince toplamasına yardım ettim ama o tekrar filmi izlemeye hazır olduğunda, Reed'e bakmaya cesaretim kalmamıştı.

Filmin geri kalanında, sağımdan yayılan Reed'in enerjisinin fazlasıyla farkındayım. Yanımda canlı ve çok çekici. Gözümün ucuyla ellerini fark ettim. Her bir tanesini sadece üç parmağıyla nasıl aldığını. Koltukta hareket ettiğinde koyu renkli kot pantolonunun altında güçlü uyluklarının nasıl gerildiğini. Vücudum o kol dayanağını kaldırıp güçlü göğsüne yaslanmak istese de, kendimi Jade'e daha yakın olan kol dayanağına yaslanmaya zorladım.

Reed Warner, Magic Mike kadar seksi olabilir, ama kendini neye bulaştırdığını bilmiyor. Ayrıca, artık kalbimin sesini ya da cinsel dürtülerimi dinlemeyi reddediyorum.

On İkinci Bölüm

"Sana söylemeyi unuttum. Çocukların okulundaki karnaval için bir araba ayarladım." Reed ve ben filmde sonra Navy Pier'de yürüyoruz, Jade ve Henry önümüzde, büyük tekneleri işaret edip hayranlıkla bakıyorlar.

Tir tirin oluyorum. "Öyle mi? Ne kadara mal oldu?" "Hallettim."

Kafamı sallıyorum. "Olmaz. Ben ödeyeyim. Benim fikrimdi."

"Gerek yok. Tanıdığım biri var."

"Birini mi tanıyorsun?" Kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum.

Omuz silkiyor, ama gözleri bana yalan söylediğini gösteriyor. İskelenin sonuna varıyoruz ve çocuklar Michigan Gölü'ndeki teknelere bakıyorlar. "Ben anladım her şeyi anladım anladım. Gözlerim göz koruma, çekiçler balyozlar—"

A yumuşak kıkırdama kaçar dudaklarından dudaklarından "Sen gidiyorsun gidiyorsun çekiçleri çekiçleri tek başına mı alacaksın?"

"Neden almayayım ki?" Ona dönerek soruyorum. "Çünkü çok ağırlar."

"Görüldüğümde daha güçlüyüm," diyorum alaycı bir güvenle. İçimden, balyozların gerçekte ne kadar ağır olduğunu merak ediyorum.

Reed başını sallıyor, ama gerçekten inandığını sanmıyorum, ve ceketinin cebinden telefonunu çıkarır.

Fotoğraflar.

"Jade ve Henry, buraya bakın." Gülümseten yüzlerinin birkaç fotoğrafını çekti. "Çocukların yanına git," dedi bana, telefonu hala önünde tutarak.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Hayır."

Kollarını birkaç santim indirir. "Senin fotoğrafını çekmemi istemiyor musun?"

Kafamı sallarım. "Hayır, öyle değil."

Ama aslında tamamen öyle.

Omuzlarını silkiyor ve telefonu cebine geri koyuyor. "Onay almak için ilçeye gitmemiz gerekiyor, ayrıca St. Pats'ın müdürüyle de konuşmalıyız. Bence bunu birlikte yapmalıyız."

"Bütün araştırmaları zaten yaptın mı?" Gölün karşısındaki yakındaki bir bankın yanına gidip oturuyorum. Sırtımda hissettiğim soğuk metal ve gölden esen serin rüzgâr, yazın henüz çok uzak olduğunu hatırlatıyor bana.

Reed peşimden gelir ve aramızda sadece birkaç santim mesafe bırakarak yanıma oturur. "Şey..."

"Birine para verdin," diye cümlesini tamamladım.

Bana bakmıyor. "Asistanlarım var. İşleri halletmeyi seviyorlar."

Sahte bir hayal kırıklığıyla başımı sallıyorum, ama aslında pek de şaşırmadım. Eminim çok meşgul biridir. "Asistanlarına, gelecekteki karına yıldönümünüz için çiçek sipariş ettirecek misin?" Şakam, ağızımdan çıktığında düşündüğüm kadar komik gelmiyor.

Bana dönerek bankta oturur, kusursuz yüz hatlarında hiçbir eğlence izi yoktur. "Asla. Pete sana öyle mi yaptı?"

"Hayır. Pete bana çiçek almadı." Gözlerim etrafta uçan güvercinleri bulur, ilgi gösteriyormuş gibi yaparım — Reed ile olan bağlantımı koparmak için her şeyi yaparım. Eski kocamın ihanetinden dolayı sırtımda hâlâ saplı olan bıçakla, güzel bir günü bagajımla mahvediyorum, onu parçalara ayırıyorum.

O yorum yapmıyor ve bunun doğru olduğunu bildiği için olduğuna eminim.

Jade ve Henry kendilerini meşgul ediyorlar ve Reed ile aramızdaki sessizlik, bizi çevreleyen ağır bir sis gibi gittikçe daha da yoğunlaşıyor, ta ki o sonunda konuşana kadar.

"Senden hoşlanıyorum, Victoria," diye fısıldayarak itiraf ediyor.

"Vay canına Billy, ben de seni harika buluyorum. Milkshake içmek ister misin?"

Bana bir bakış attı. Kalbim korkuyla doldu. Yalanlarımı ortaya çıkaracak, istemediğim şeylerle yüzleşmemi sağlayacak. Ama bunun yerine alaycı bir şekilde, "Sanırım bu benim repliğim," dedi.

"Ne?"

"Milkshake milkshake, geri zaman Billy ve Jane milkshake milkshake paylaşıırken, bir kız asla sormazdı."

Gülmeden edemiyorum.

Omuzları yükselip alçalıyor. "Bu gerçek."

"O on yılda genç bir kız olmadığım için ne kadar da iyi."

"Emin değilim. Öyle olsaydın, belki daha uysal davranır ve benimle çıkmayı kabul ederdin." Sesi hafif ve alaycı, ama neden onu sürekli reddettiğimi bilmek istediği açık.

Ona açıklamaya hazır bir şekilde yüzünüze bakıyorum. Artık ona her şeyi anlatmanın zamanı geldi. Hayatımın tüm karmaşıklıklarını.

"Dinle."

Jade ve Henry'nin suda yüzen ölü bir balık hakkında konuştuklarını duyunca, onların iyi olduklarını anlıyorum ve Reed'e tüm dikkatimi veriyorum.

"Senden hoşlanmadığımdan değil."

Kalbini kapattı ve bayılmış gibi yaptı. "Beni sevdiğini mi itiraf ettin? Cehennem dondu mu?"

Gözlerim onun kafasına delik açar gibi bakar ve o savunma amaçlı ellerini kaldırır. "Üzgünüm," diye mırıldanır.

"Sevilmeyecek ne var ki? *Avukat* olmana rağmen," diye sözcüğü lanet gibi tükürüyorum. "Sen bölge savcı yardımcısısın, Big Brothers'ta gönüllü çalışıyorsun ve bu konuda elinden geleni fazlasıyla yapıyorsun. Bugün bize bilet aldın, atıştırmalıklar aldın. Bağış toplama etkinliğimiz için araba bile ayarladın..."

Göz teması kurmayı bırakıp, çocukların iyi olup olmadıklarını kontrol ediyormuş gibi yaparak, bu adama hayır demek için tüm irademi kullanmaya çalışıyorum.

"Reed?" Bir kadın sesi ilkbaharın erken saatlerinde havada yankılanır ve içimdeki her şey bana onun yönüne dönmememi söyler, ama yine de dönerim.

Reed'in bakışları benden ona kayıyor, ama genellikle bana ayırdığı o parlak gülümseme yüzünde yok.

"Bir dakika izin ver." Ayağa kalkar, kadına el sallamaya tenezzül etmez, sanki ona yaklaşmamasını istercesine ona doğru yürür.

"Seninle birlikte olan o çocukları ve kadını gördüm ve kendi kendime, bu Reed olamaz dedim." Kadının gülüşü sahte ve bende tabakta çatalın çıkardığı ses gibi bir tepki uyandırıyor.

"Henry ve okuldan arkadaşı," diyor ona. Beni bahsetmemesi beni kırmadı.

"Oh, Henry," diye seslendi. "Henry!"

Gözlerimi öne doğru tutuyorum, ama Henry ve Jade benim arkamda bağırarak kadına bakıyorlar.

"O kim?" diye soruyor Jade Henry'ye, gözlerini kadından ayırmadan.

Henry ilk başta gülümsemiyor, ama elini bel hizasına kaldırıyor, tıpkı bir gencin okulda ebeveynine yaptığı gibi.

"Olive," diyor çocuk. "O kim?"

Jade'in ısrarcılığını seviyorum. Farkında bile olmadan benim kirli işimi yapacak.

"Reed'in arkadaşı. Sanırım sevgiliydiler." Tüm kaslarım gerginleşir ve sırtım düzelir.

"Çıkıyor muydular?" Jade'in yüzü tamamen tiksinti ile buruşur.

Kendime rağmen, kızımın aynı şeyi hissediyorum.

"Birkaç kez öpüştüklerini gördüm." Henry, böcek yiyip kötü bir şey tatmış gibi başını sallıyor.

"İğrenç," diyor Jade.

"Buraya gel Henry, ne kadar büyümüşsün!" diyor Olive. Henry tekrar onlara bakıyor ama Olive'in yanına gitmiyor.

"Henry!" Reed'in ses tonu, çocuğun kendisine söyleneni yapmasını bekleyen bir babanın ses tonu gibidir.

Küçük çocuğa sarılmak ve "O benim" demek için güçlü bir dürtü hissediyorum. Ve sadece Henry için değil.

"Geri döneceğim," diyor, okula gitme vakti geldiği için video oyununu kapatması söylenen bir çocuğun coşkusuyla.

Henry somurtarak yanımdan geçer ve Jade gelip yanıma, ayakları sallanarak bankta oturur. Karpuz kokulu şampuanının kokusu bana onun en önemli şey olduğunu hatırlatır ve mevcut durumdan biraz üzgün görünmesi, ona değer verdiğini gösterir, ama ben onunla henüz resmi bir randevuya bile çıkmadım. Onun zihninde

muhtemelen hepimizin mutlu, rahat bir eve birlikte taşınacağımızı düşünüyor. Yedi yaşındaki bir çocuğun zihni böyledir.

"Eğleniyor musun?" diye soruyorum, kolumu omuzlarına dolayarak başımı onun başına yaslıyorum.

"Evet. Film güzeldi. Dönme dolaba binmek için sabırsızlanıyorum."

Dönme dolap. Neredeyse unutuyordum.

Henry selamlaşmayı bitirip geri gelir ve Jade'in yanına oturur.

"Dönme dolaba binmek ister misiniz?" diye soruyorum. "Reed arkadaşıyla konuşmasını bitirsin."

"Evet!" diye aynı anda haykırıyorlar.

"Tamam, Henry, Reed'e konuşması bittiğinde orada buluşacağımızı söyle."

Evet, kirli işimi yapması için çocuğu gönderiyorum. Yargılamayın.

"Ben de seninle gelirim." Jade ayağa kalkar ve ikisi bankın etrafından dolanır. Ben de ayağa kalkar ve hızlıca kaçabilmek için yeterince uzaklaşıyorum. Reed'e söyledikten sonra, Reed'in beni tanıtmasına gerek kalmadan o yöne doğru gidebiliriz.

Reed, çocukların dikkatini çekmeye çalıştıklarını görünce, işaret parmağını kaldırarak "Durun" der.

Olive, ortak tanıdıklar, boşanmalar ve günümüzde neden kimsenin evlilik öncesi anlaşıma yapmadan evlendiği hakkında saçmalıyor.

"Yani, külot ve sütyen almak için Target'a gitmek zorunda kaldı." Olive nefes almadan konuşuyor, başkalarının konuşmasına fırsat bile vermiyor. Sabırla bekleyen çocuklara bakıyor. "Üzgünüm çocuklar. Bu yetişkinlerin işi. Bize bir dakika müsaade eder misiniz?"

Saçları uzun ve sarı. Doğal bir renk değil, ama öyle görünmesi için bir servet harcamış. Gözleri açık renkli, ama mavi mi yeşil mi olduğunu anlayacak kadar yakın değilim ve pahalı çantasını koluna asmış, iskelede yürüyüşten çok brunch için giyinmiş gibi görünüyor.

"Annem bizi dönme dolaba götürüyor, işin bittiğinde orada buluşalım," diye araya giriyor Jade ve ben ortaya çıkmak isteyen gururlu gülümsemeyle mücadele ediyorum.

"Ne?" Reed bankın üzerine, sonra da benim durduğum yere bakıyor. "Bir saniye izin ver." Kolunu uzatıp beni çağırıyor.

Olive, sanki kimse bir şey söylememiş gibi konuşmaya devam ediyor ve ilk kez, onunla kimlerin birlikte olduğunu merak ediyorum. İskelenin daha ilerisine bakıyorum ve kibirli görünen bir grup insanın yoldan geçenlerden fotoğraflarını çekmelerini istediğini görüyorum. Çekilen fotoğrafları hemen inceliyorlar ve yeniden çekilmesini istiyorlar.

Beni çağırmaya devam eden Reed'e bakıyorum. "Hayır," diyorum ona.

O ısrarla gelmemi söylüyor. Gözlerimi deviriyorum ama dediğini yapıyorum. Yaklaşıyorum ve o elini sırtıma koyarak beni onların çemberine çekiyor.

"Olive," diyor. Olive konuşmayı kesmeyince, tekrar deniyor. "Olive," diyor daha yüksek sesle ve sonunda Olive saçmalamayı kesiyor.

"Merhaba, ben Olive Ashbury." Elini uzatır ve bakışları arkamdaki Reed'in koluna kayar. "Siz ikiniz?" Elini uzatarak aramızda bir hareket yapar.

Çocuklar bu sırada ayrılmış, küçük grubumuzun etrafında saklambaç oynuyorlar, her birimizi kalkan olarak kullanıyorlar.

"Henüz değil, ama üzerinde çalışıyorum." Ona inanamadan bakıyorum.

"Oh," Olive, tüm yüzünde şaşkınlık ifadesiyle diyor.

"Bu arada, ben Victoria." Sonunda elimi uzattım ve o da elini uzatarak benimle tokalaşmak için parmak uçlarını uzattı, tüm elini değil. Ne kadar asil bir davranış.

"Sen de onun annesi misin?" diye sorar, Reed'in iki yanına elini koymuş, bir yandan diğer yana eğilip bükülerek Henry'nin nerede olduğunu görmeye çalışan Jade'i işaret eder.

"Evet," diye cevap veriyorum, kasıtlı olarak "evet" demiyorum.

Uygunsuz ve gururlu. "Çok gençsin," diyor.

"Seni görmek çok güzeldi Olive. Artık gitmeliyiz." Reed çocukların dikkatini çekmek için ellerini çırpıtı ve çocuklar oyun oynamayı bırakıp iskeleye doğru yürümeye başladılar.

"Bekleyin," diye seslenirim ve dururlar.

"Öpücükler." Yanağını Reed'in yanağına dayar ve her iki yanağına da havayı öper. Sonra aynısını bana da yapar ve bir an durup kulağıma fısıldar. "Onunla iyi şanslar. Bir elmas bulduğumu sanmıştım, ama onun bir kübik zirkon olduğunu anladım, anlarsın ya."

Sanki sıradan bir veda etmiş gibi benden uzaklaşır ve biz de o arkadaşlarının yanına doğru yürürken onu bir süre izleriz.

"Onunla çıktın mı?" diye soruyorum.

"Zayıf bir anımdı." Beni omuzlarımdan çevirir. "Dönme dolap!" diye bağırır ve işaret eder.

İki çocuk sevinçle zıplıyor.

Onun sözleri, biz dönme dolaba doğru yürürken aklımdan çıkmıyor, çünkü ben de bir zamanlar bir elmas bulduğumu sanmıştım.

On Üçüncü Bölüm

Dönme dolaba binmek için bekleyen kuyruk acı verici derecede yavaş ilerliyor. Sanırım Chicago'daki herkes, uzun bir kışın ardından kış uykusundan çıkmak için can atarak, baharın gelmesiyle birlikte dışarı çıkmaya karar vermiş. Jade ve ben sadece birkaç ay boyunca soğuk ve rüzgarlı havayı yaşadık. Onun gelecek yıl da bu yıl olduğu kadar karı seveceğinden emin değilim. Kökleri Chicago'da olabilir, ama o bir Kaliforniyalı kız.

"Olive hakkında konuşmak ister misin?" diye soruyorum, konuşmayı benden uzaklaştırıp Reed'in sakladığı bazı sırlara yönlendirmekten memnuniyet duyarak.

Bana bakıyor, güneş bulutların arkasından çıkıp yakışıklı yüzünün bir tarafını aydınlatıyor. "Hayır."

Çocuklar önümüzde, hangi Buz Devri filminin daha iyi olduğunu tartışıyorlar, bize hiç dikkat etmiyorlar.

Omzumla ona hafifçe vuruyorum. "Sen benim kirli geçmişimi biliyorsun, sen de bana kendininkini anlat."

"Senin geçmişini bilmiyorum."

"Tabii ki biliyorsun." Ona deliymiş gibi bakıyorum.

O başını sallar, güneş yine yüzünde saklambaç oynar. "Evli olduğunu biliyorum. Jade'in olduğunu biliyorum. Boşandığını biliyorum."

Omuz silkiyorum. "Bilmen gereken her şey bu."

Öne eğilir, gözleri sürekli çocuklarda. "Saçmalık," diye fısıldar ve kollarımdaki tüyler diken diken olur.

"Pete'i tanıyorsun. Eminim kiliseye adımımı atmadan önce evlenmememiz için tüm nedenleri biliyordun." Jade duymasın diye sesimi alçaltıyorum.

Güneş başka bir bulutun arkasına saklanır ve bu sadece havayı değil, Reed'in yüzünü de soğutur.

Hiçbir şey söylemez.

"Sessizliğini evet olarak kabul ediyorum."

Onun ne kadarını bildiğini tam olarak öğrenmek istemediğimden, dikkatimi tekrar çocuklara veriyorum, işaret ederek ne kadar çok şey göreceğimizi anlatıyorum. Reed arkamızda kalıyor, kendi düşüncelerine dalmış, her zamanki gibi anı yaşamıyor.

Sonsuzluk gibi geçen bir süre sonra sıra bize gelir ve dönme dolaba bineriz. Jade'i kolundan çekip yanıma getirir ve kolumu ona dolarım.

"Henry'nin yanına oturacaktım," diye sızlanıyor.

"Böylece ikiniz de aynı pencereden dışarıyı görebilirsiniz." Karşısındaki Henry'ye bakar ve sanki ben bir dahimişim gibi birbirlerine gülümserler.

Onlara önemli binaları gösteririm ve onlar Chicago'da kaç kişinin yaşadığını, bulutların üzerinde yaşamının nasıl bir şey olduğunu gibi sorular sorarlar. O anda, yaptığımız tüm gezilerde Jade'i Sears Tower'a hiç götürmediğimi fark ederim.

Evet, evet, artık Willis Tower, ama gerçek bir Chicago'lu için asla. "Bugün gidebilir miyiz?" Gözleri parlıyor.

"Haftaya sonu." Dudakları bükülür ve Henry'ye bakar, ikisi de ebeveynlerinin sıkıcı olduğunu ima eden bir bakış paylaşırlar.

Reed telefonuyla meşgul, gezintinin tadını çıkarmıyor, manzarayı izlemiyor bile. Neyse, Jade ile geçirdiğim günü mahvetmesine izin vermeyeceğim.

"Açık, bundan sonra oraya çekim yapabiliriz," diyor Reed, telefonundan gözlerini kaldırmadan. Sanırım telefonunda bunu kontrol ediyordu. Beni rehin tutmanın başka bir yolu.

"Yaşasın!" Jade, Henry'ye beşlik çakıyor.

"O zaman diğer tüm gezintileri kaçıracaksın." Salıncak gezintisini ve aşağıda bulunan birkaç gezintiyi işaret ediyorum.

"Onlar için sonra zaman olacak," diyor Reed masumca. Fazla masumca. Gülümseten Reed'e tekrar sert bir bakış atıyorum.

Çocuklar bizimle yer değiştiriyorlar, böylece gölü ve tekneleri görebiliyorlar. Deniz fenerinden ve deniz feneri bekçisinin

ne yaptığını konuşuruz. Onların sandığı gibi bir ansiklopedi olmadığım için birkaç bilgiyi Google'da aramak zorunda kalırım.

Sonunda, zamanımız doluyor ve tren duruyor, biz de iniyoruz

"Salıncaklar!" diyor Henry.

Her birine biletlerini veriyorum ve onlar da lunaparka koşuyorlar. Onlara katılmak için bekleme alanına doğru ilerlerken, Reed ceketimin kolunu çeker.

"Bekle."

Yürüyüşümü yavaşlatırım.

"Üzgünüm. Sadece... haklısın." Elini ensesinin arkasına götürür, bana bakmadan etrafına bakınır.

Midem düğümlenir. Benim hakkımda ne düşünüyor acaba? "Tahmin etmiştim."

"Pete'in sana uygun biri olmadığını bildiğim için gurur duymuyorum, ama düşündüğün gibi değil."

Dikkatim Jade ve Henry'ye odaklanmışken, bir standda durup su alırım. "O zaman ne?"

Çıplak bir striptizcinin masanın üzerinde uzanmış ve Pete'in bekarlığa veda partisinde ona saldırdığı görüntüler hayalimde canlanıyor. Aldatılmanın utancı ve utanç duygusu, boşanmamdan kaynaklanan en kötü şey olabilir.

"Onun aldattığını hiç görmedim," diyor Reed kesin bir şekilde. Gözlerimi deviriyorum.

"Yemin ederim." Küçük parmağını çıkarır.

Kaşlarım havaya kalkar. "Küçük parmak yemini Jade ile yaparım, Reed. Öyle diyorsan inanırım. Zaten pek de önemli değil."

Yalan, bunun benim için bir nedenden dolayı önemli olması.

Yatışmış gibi görünüyor, kasiyere yirmi dolar uzatıyor ve ellerini ceplerine sokuyor.

"Ben öderim," diyorum ve çantamdan cüzdanımı çıkarıyorum.

"Ben hallettim bile." Vücudumdaki her siniri ateşleyen, iç çamaşırımı eritecek kadar çekici bir gülümsemeyle gülümser.

"Yani, onu hiç görmedin, ama..."

Bozuk parayı cebine atar ve ilerleriz, suyun kapağını açar ve bir yudum içerim.

"Bir gece ona beni kötü bir duruma sokmamasını söylemek zorunda kaldım."

"Flört mü ediyordu?" diye tahmin ediyorum.

Buna şaşırmadım. Pete'in flört ettiğini kendi gözlerimle birden fazla kez gördüm. Sanki beni kör sanıyordu.

"Evet, ama bu daha fazlası olduğu anlamına gelmez. Sadece konuşuyor olabilirlerdi."

"Pete bir kadının düşüncelerine ilgi duyar mı?" Gözlerimi genişletiyorum ve dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Muhtemelen hayır."

"Beni yakaladın." Bir süre durur ve çocukların salıncaklara binmesini, görevlinin emniyet kemerlerini iki kez kontrol etmesini izleriz. "Henry kusacak gibi görünüyor."

Reed haklı. Yüzü solgun ve gözleri Jade ile bizim aramızda gidip geliyor, sanki kaçmayı düşünüyor gibi.

"Belki Jade binmek istediği için baskı hissediyordur?"

Reed metal korkuluğa yaslanır. Ellerini ağzına götürerek bağırır, "İyi misin dostum?"

Henry başını sallıyor, ama bu hiç de ikna edici değil.

Reed korkuluktan iner ve salıncak bana doğru geri gelir. "Her ihtimale karşı, kusmuk sıçramasına dikkat et," der bana.

Beton basamakta oturup, hızlanan lunapark trenini izlerken, yanımızdan geçerken bize el sallayan çocukları izleriz.

"Victoria, bundan daha fazlası var." Reed'in sesinde her zamanki kendine güveni yok.

Onun yönüne doğru dönerim.

"Pete'te ne bulduğunu anlamadım. Kardeşlik kuralını bozmak istemiyordum, ama o benim önümde o çizgiyi aşsaydı, ben de... ama bu benim asil bir insan olduğum için değil." Bir saniye bakışlarımı tuttu, sonra devam etti. "Bunu bencil olduğum için yapardım."

"Reed." Elimi dizine koyuyorum. "Şüphelerini bana söylemediğin için suçluluk duymayın. İkimiz arkadaş değildik. Sadakatinin kime olduğunu anlıyorum."

"Beni dinliyor musun?" Elini saçlarında gezdiriyor ve benden rahatsız olduğunu hissediyorum, bu da beni kızdırıyor.

"Söylemek istediğin neyse söyle."

Benim tavrımdan daha da sinirlenmek yerine, dudaklarının köşelerinde bir gülümseme belirir. "O zaman da seni seviyordum, şimdi de seviyorum."

Bu itirafı midemi kıpır kıpır etti. Beni geçmişte bir insan olarak mı sevdiğini, yoksa gerçekten sevdiğini mi kastettiğini bilmiyorum, ama önemli değil. Keşke kollarımı boynuna dolayabilsem ve haftalardır istediğim gibi onu öpebilsem, ama işler o kadar basit değil. Ben o kadar basit değilim.

"Reed. Ben de senden hoşlanıyorum."

"O zaman sorun ne?"

Uzun süre ona bakarak, her şeyi açığa vurmak için kendime cesaret vermeye çalışıyorum. O sabırla oturup, ben nihayet derin bir nefes alıp konuşana kadar bekliyor.

"Benim bir sürü yüküm var ve bunlar makyaj malzemeleri, seksi topuklu ayakkabılar ve iç çamaşırlarıyla dolu değil. Şüphe, güven sorunları ve düşük özgüvenle dolup taşıyorlar. Yanımda, yedi yaşında bir kız çocuğu taşıyorum. Evet, onu gördüğün birkaç saat boyunca sevimli ve tatlı görünebilir, ama daha zor bir yanı da var. Kargo bölümündeki devasa çantadan, yani eski kocamdan bahsetmeye bile gerek yok.

"Yeni bir aşkın parıltısıyla gelmiyorum. Öpüşüp sonsuza kadar mutlu yaşayacağımıza inanmıyorum. Yorgunum. Köşelerim yuvarlak ve pürüzsüz değil, keskin ve pürüzlü. Bu yüzden, senden ne kadar hoşlansam da, ve inan bana senden etkileniyorum, aramızda bir şey olamaz. Üzgünüm."

Dikkatimi ondan başka yöne çevirip suyun kapağını açtım ve içimdeki tüm ham duyguları bastırmaya yardımcı olacakmış gibi soğuk sıvıyı yudumladım.

Birkaç dakika sessizce oturduk ve onun bu konuda benimle tartışmadığına inanamıyorum. Tartışmasını istediğimden değil, ama bir tür tepki bekliyordum.

"Haklısın, Olive ile çıktım. Arada sırada görüşüyorduk. Asla ciddi bir ilişki olmadı. Ailesi benim ailemle arkadaş."

Beklediğim cevap bu değildi.

"Aynı pahalı özel okula gittik. Aynı ayrıcalıklı grupla takıldık. İkimiz de

pahalı arabalar aldık. İkimizin de eğitimi inanılmaz pahalıydı ve mezun olduğumuzda tüm masrafları ödendi. Aynı tasarımcı mağazalarından alışveriş yaptık. Aynı tatil yerlerine uçtuk. Onun istediğim kişi olduğunu düşünüyordum... ya da belki de kendimi onun istediği kişi olduğuma ikna etmiştim. Bilmiyorum."

Elleri birbirine kenetleniyor ve Reed'in yanında olduğum tüm zamanlarda, hiç bu kadar gergin, bu kadar sinirli görünmemişti.

"O, benim Big Brother olmama engel olmaya çalıştı. Zamanımın, başkasının çocuğuyla evcilik oynamak için harcamak için çok değerli olduğunu söyledi. Onun gibileri tanırım. Ciddi bir ilişkimiz olmasa da, North Shore'da büyük bir malikane seçmişti. Çocuklarımızın isimlerini belirlemiş ve onlar için dekore edilmiş yatak odalarının resimlerini Pinterest panosuna eklemişti. Beni olmadığım biri haline getirmeye çalıştı. Asla olmak istemediğim biri."

Salıncaklar yavaşlar ve Jade'i görürüm, saçları rüzgarda dağınık ve karışık. Henry gerçekten gülümsüyor.

Bu çocuktan bir ders alabilirim. Bazı şeyler başlangıçta her zaman korkutucudur, ama sonunda buna değer.

"Az önce söylediğin her şeyin ne kadar yanlış olduğunu sana ikna etmeye çalışmayacağım. Burada oturup her argümanı tek tek çürütmeyeceğim - ki kayıtlara geçsin, içimdeki savcı bunu çok yapmak istiyor."

Gülümserim, sonra ayağa kalkar, kıcımdaki kiri silkelerim.

"Teşekkürler." "Sana bunu kanıtlayacağım. Bak, Victoria" —çocuklar

diğer tarafta görevlinin onları dışarı çıkarmasını sabırla beklerken, beni beton duvar ve metal kapı arasında sıkıştırır— "Hedefleri olan bir kadın istiyorum. Sen diplomanı almak istiyorsun. Seni destekliyorum.

Bir kariyer ve bir aile istiyorsun. Ebeveynlik sorumluluklarında senin eşitsinim. Sevgi dolu ve destekleyici bir erkek arkadaş istiyorsun. O benim.

Aramızdaki bu şey benim hayal gücümün ürünü değil. Birlikte olduğumuz her an aramızda kimya ve enerji patlaması oluyor. Ama

sana kendimi zorla kabul ettirmek istemiyorum

çünkü senin isteyerek gelmeni istiyorum ve geleceğini garanti

ediyorum." "Anne!" Jade'in yüksek sesi Reed'i geri adım attırır,

ama

kendinden emin gülümsemesi, söylediği her kelimenin samimi olduğunu gösteriyor.

Dizlerimi kilitleyip ayakta kalmak için elimden gelen tek şey bu.

"Eğlendin mi?" diye soruyorum, o kollarımın arasına atladığında.

"Çok eğlendim! Açlıktan ölüyorum."

"O zaman yemeğe gidelim." Reed, Henry ile tokalaşır. "Seninle gurur duyuyorum dostum. Korkunu yendin."

Henry gülümser ama her zamanki gibi sessiz kalır.

Henry'nin elinin Reed'in elini tuttuğunu izlerim, o da Jade ve benim onu takip ettiğimizden emin olmak için omzunun üzerinden bakıyor. Midemde küçük bir boşluk oluşur.

Yanılmıyorum. Tecrübelerime göre, bir şey gerçek olamayacak kadar iyi görünüyorsa, öyledir.

On Dördüncü Bölüm

"ANNE!" Jade ön kapıdan bağıır.

"Geliyorum." Sağ ayağını topuğuma geçirip mutfığa doğru yürürüm.

Orada duruyor, saçları dağınık bir at kuyruğu şeklinde toplanmış, baharlık montunun fermuarı açık. Ama gerçekten şikayet edebilir miyim? Giyinmiş, sırt çantası sırtında, öğle yemeği elinde.

Mutfak masasında oturmuş gazete okuyan anneme bakıyorum.

"İstersen onu ben götürebilirim," diyor.

Çoğu gün annemin teklifine minnettar olurdum. Evet, teşekkür ederim der ve Jade'e yanağından bir öpücük kondurur, sonra kapıdan dışarı fırlardım. Ama bugün Salı, Çarşamba, Perşembe veya Cuma değil, Pazartesi. Ve kendimden ne kadar nefret etsem de, Pazartesi sabahı onu okula bırakmayı es geçemem.

Reed'i kendime ait olarak göremesem de, o benim için uzak durmam gerektiğini bildiğim gece atıştırmalıkları gibidir. Midenize indirdikten sonra pişman olursunuz, ama arzunuzu tatmin ederken mutluluk içindesinizdir.

Reed ile aramızda bir aşk-nefret ilişkisi var. Onu görmekten hoşlanıyorum. Onunla etkileşim kurmaktan hoşlanıyorum. Sonrasında kendimden nefret ediyorum.

"Hayır, ben hallederim." Kollarımı paltomun içinden geçirip çantamı alıyorum. "Kahve için teşekkürler." Ona kahve bardağını kaldırıyorum.

"Kahvaltı yapmayı unutma," der, kağıdını düzeltir.

"Seni seviyorum." Ona bir öpücük gönderiyorum çünkü hareketli bir hafta sonu ve geç saatlere kadar süren ders çalışmanın ardından, üç adımlık mesafe bana bir mil gibi geliyor.

"Ben de seni seviyorum. Akşam dersinden sonra görüşürüz."

"Sonunda." Jade kapıyı açar. "Hoşça kal, büyükanne, seni seviyorum." "Seni seviyorum, ufaklık."

Jade kaldırıma doğru yürürken, ben telefonumu çantama koyup her şeyin yerinde olup olmadığını iki kez kontrol ediyorum.

"Henry?" Jade'in şaşkın sesi vücudumda bir tepki uyandırır — hem panik hem de heyecan.

Kalbim göğsümde daha hızlı atıyor ve saç çizgimde hafif bir ter oluşuyor çünkü Henry nereye giderse, Reed de onu takip ediyor. En azından pazartesi günleri. Onu istemiyor olabilirim, ama yine de içimdeki heyecanlı okul kızını ortaya çıkarıyor.

Arkamdan kapıyı kilitleyip sokağa geri döndüğümde, Reed her zamanki Uber arabasının yanında, Henry ve Jade ise arka koltukta oturuyorlardı.

"Sadece üç blok," diyorum.

Topuklarım betonda tıklıyor ve Reed'in ateşli bakışlarının beni içine çektiğini, aramızdaki tanıdık çekimi ateşlediğini fark ediyorum. Bağımlı olduğum bakış bu olmalı. Kimsenin görmeyeceği halde seksi iç çamaşırları giymemi sağlayan bakış. Saçımı ve makyajımı yapmak istememi *sağlayan* bakış.

"O topuklu ayakkabılarla yol daha uzun gelir herhalde." Sadece bacaklarımı süzen bakışları, ama o kadar okşayıcı ki gözlerimi açık tutmak için kendimi zor tutuyorum.

"Ben halledebilirim."

"Elbette halledersin, ama bugün benimle işe geleceksin." Arabayı işaret ederek başını salladı.

"Anlamadım?" Onun bu açıklamasına sinirlenmiş gibi davranıyorum, ama aslında Reed'in bana emir vermesinden dolayı meme uçlarım sertleşiyor. Yatak odasında. Hayatımın diğer alanlarında bağımsızlığımı tercih ederim.

Kapıyı açıyor ve gülümseyen Jade ve Henry beni bekliyor.

"Temelde aynı yere gidiyorsak bunun bir anlamı yok ve bu şekilde daha uygun olduğuna karar verdim. Yarın mahkemem var ve hazırlık yaptığım gün önce genellikle gergin olurum.

hazırlık yaparken gergin olurum. Sen benim endişemi gideriyorsun. Ayrıca, benim eşliğimin keyfini çıkarabilecekken neden trenle gitmek isteyesin ki?"

Dudaklarımı bile kontrol edemiyorum. Tam bir gülümseme, bu adamın beni ne kadar etkilediğini ele veriyor.

"Her şeyi çözdüğüne göre, sana teşekkür etmeliyim."

"Teşekkür etmene gerek yok."

Arabaya biniyorum ve o kapıyı kapatıp ön yolcu koltuğuna oturuyor. Jade'in emniyet kemerini iki kez kontrol ediyorum ama tabii ki çoktan takmış.

Üç dur işaretinden sonra, araba kaldırırma yanaşıyor ve Reed önce iniyor, ben yapamadan kapımı açıyor.

"Bu pazartesi o kadar da çılgın değil, ha?" Zaten bağlanmış kravatını ve kravat iğnesini gözden geçirip, Darcie ve Georgia'nın meraklı bakışlarını görmezden gelerek arabadan iniyorum.

"Seni göreceğim için çok heyecanlıydım, erken uyandım." Göz kırıyor.

Gözlerimi deviriyorum, duygularını açıkça gösteren tavrını ne kadar sevdiğimi belli etmek istemiyorum.

"İyi günler, Jade." Onu kucaklarım, ama o çoktan benden kurtulmaya çalışıyor.

"Görüşürüz dostum." Reed, Henry'ye yumruklarını çarpıştırır.

Onların okula girip müdüre el sallamalarını izliyoruz.

"Bin." Reed beni arabaya geri sokar, arkama oturur ve kapıyı kapatır.

"Git, Abe, git!"

Uber şoförü, b e n i m gibi Reed'e şaşkın bir şekilde bakar.

Ateş nerede?

Tık tık.

"Geç kaldım, Darcie," Reed camın arkasından konuşuyor.

Tam olarak yangın değil ama ejderha kadını tam da ona yakışan bir tanım olduğu için ateş püskürmesi de mümkün.

Gülmeme engel olmak için dudaklarımı sıkıştırıyorum ve ona bakmamaya çalışıyorum.

bakmamaya

çalışıyorum. "Reed, Vicki ile konuşmam lazım."

"Gerçekten üzgünüm Darcie, burada Vicki yok." Bunu nasıl bu kadar ciddi bir yüzle söyleyebiliyor,

bunu nasıl söyleyebildiğini bilmiyorum.

"Reed." Gözleri kısılr ve gülüşüm şişirilmiş bir balon gibi sönüp gider.

"Ofise gitmem lazım. Kapatıyorum." Yine Abe'ye döndü. "Sadece git."

"Vicki!" diye bağırdı, ama ben sadece parmaklarımı ona doğru salladım Arabayı uzaklaştırırken ona doğru parmağımı salladım.

"Şu anda iyi hissediyorum ama yarın geldiğinde cezamı daha da ağırlaştıracak." Yolda işimizi halledebileceğimizi umarak telefonumu çıkardım.

"Senin korumun olacağım."

"Salı günleri Henry'yi okula götürmüyorsun."

Omuzlarını silkiyor, telefonu titriyor ve onu takım elbisesinin iç cebinden çıkarıp mesajı okumasını izliyorum. Sıcak gülümsemesi kayboluyor ve ilk kez mahkemede nasıl biri olduğunu merak ediyorum.

Parmakları ekran üzerinde hareket eder ve ben öne dönerim, ama Abe'nin gözleri benimkilere bakmaktadır. O gülümser, ben de gülümserim ve o şehir merkezine doğru sokaklarda dolanırken ben pencereden dışarıya bakarım.

Yavaşça öne doğru eğildim. "Merhaba Abe, ben Victoria."

Aynadan bana tekrar gülümsüyor. "Vicki değil mi?" diye soruyor, gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar eğlenceden kırışıyor.

"Kesinlikle değil."

"Tanıştığımıza memnun oldum."

"Bu adam için nöbetçi misin?" Hala avukatlık dünyasında olan Reed'i işaret ediyorum.

"Her sabah. Geceleri kendi başına."

"Belki de seni bir Lyft şoförüyle aldatıyordur?"

Abe gülerek sağa döndü. "Reed öyle biri değil." Göz kırptı. "Dinlemek istediğiniz bir müzik veya sabah programı var mı?" Parmakları gösterge panelindeki kumandalara uzanmıştı.

"Hayır. Sadece çalışacağım. Yine de teşekkürler."

Koltuğuma geri kayıyorum ve o bir talk radyo istasyonunu açıyor.

"Bu en iyisi. Sesini aç, Abe." Reed'in neşeli kişiliği geri dönüyor ve telefonu bir kenara koyuyor. "İkinci Randevu Güncellemesi."

Abe sesi açar ve radyo sunucuları bir kıza çıktığı randevuyu sorar, kız ise

"Bu program, erkek ya da kızı arayıp neden telefonlarına cevap vermediklerini öğrenmek için arıyor," diye fısıldayarak bana

"Bu program, erkek ya da kızı arayıp neden telefonlarına cevap vermediklerini soracak," diye fısıldayarak bana bilgi veriyor Reed. "Bu saçmalıkları dinlemelisin."

Bir kadının yemek pişirme dersinde nasıl terk edildiğini anlatmasını dinliyoruz. Randevusu tuvalete gitmek için izin aldı ve bir daha geri dönmedi.

"Gördün mü? Şimdiden iyi görünüyorum," diyor Reed, kaşlarını oynatarak.

"Çünkü beni hiç yemek pişirme dersinde terk etmedin mi? Hiç randevuya bile çıkmadık ki."

"Henüz."

"Hiç."

"Dinle." Kulağına dokunur.

Trafiğe takılan Abe hızını keser.

Radyo spikerleri adamı arayarak onun tarafındaki hikayeyi öğrenmeye çalışır. "Onu bir çiftin yemek kursunda bırakmasının sebebi ne olabilir bilmiyorum," diye mırıldanırım ve Reed elini uzatıp dizimi sıkar.

"Bir çiftin yemek pişirme dersinde onu neden terk ettiğini bilmiyorum," diye mırıldanırım ve Reed'in eli uzanıp dizimi sıkar.

Ten ten temas. Ciğerlerimdeki tüm hava bir anda boşalır. "Her zaman bir neden vardır," der.

Abe onaylayarak başını sallar.

Adam telefonu açar ve ilk başta onu aradıkları için sinirlenir, ama bir dakika sonra, kızı utandırmak istemediği için nedenini paylaşmak istemez.

"Radyo istasyonunu arayan bir kızı utandırmak istemiyor mu? Bence bu bir tuzak," diyorum, her zamanki şüpheli halimle.

"Her halükarda, çok komik. Güne başlamak için mükemmel bir yol." Reed bana hafifçe dirsek atar.

Abe de onaylayarak başını sallar. Tabii ki, faturayı ödeyen adamı gücendirmek istemez.

Dinlemeye devam ediyoruz ve adam, kızın sınıfta başka bir erkekle yattığını söylediğini açıklıyor. Sonra da o erkeğin yatakta ne kadar iyi olduğunu anlatmaya devam ediyor.

Reed bana "Gördün mü? Sana bunun en iyi sabah programı olduğunu söylemiştim" diyen bir bakış attı. Kız

şunu kız randevusunu kaçırdığını kaçırdığını çünkü o hiç bir bir müşterisi olmamıştı.

"Müşteri mi?" Reed kükrer ve Abe aynadan bize bakar, yüzünde eğlenceli bir ifade belirir.

"Dışarıda ne kadar çok deli kadın var, görüyor musun? Kurtar beni." Kalbini tutar ve başı omzuma düşer.

Onu alnından iterek geriye doğru çekiyorum. "Bence orada gayet iyi olacaksın."

"Seninle daha iyi olurum."

"Kes şunu. Yoksa bu ortak yolculuk sona erer."

Ellerini kaldırır. "Bana, benim ve Abe'nin eşliğinde, tıka basa dolu bir trende seyahat etmektense, seni işe daha hızlı götüren bir Uber'i tercih etmediğini söyleyemezsin."

Hiçbir şey söylemiyorum çünkü ne diyebilirim ki? Haklı ve nedense ona verecek keskin bir cevap bulamıyorum, bunun yerine kahvemi yudumluyorum.

Şehir merkezine vardığımızda büyük mimari gökdelenler bizi yutarken, Reed'e olan yakınlığımın sona erdiğini bilerek bedenim sakinleşir. Bir kızın pazartesi sabahı bu kadar erken saatte bu kadar irade gücü yoktur.

"Abe, benim binam Washington'daki The Sandwich Place'in hemen üstünde," diyorum.

O da başını sallar ve aynadan gülümser.

"Oraya gittin mi? Sandwich Place'e?" diye sorar Reed.

"Evet, haftada birkaç kez gidiyoruz."

"Sanırım oraya daha sık gitmem gerekecek." Alaycı gülümsemesi yüzünde belirir.

"Genelde patronumla birlikte giderim." Umarım bu, onun takip etme eğilimini en aza indirir.

"Patronlarla da ebeveynlerle olduğu kadar iyiyim." Göz kırptığında midem bulanıyor.

"Abe, daha ne kadar var?" diye soruyorum. Reed yanımda kıkırdıyor. "Üç dakika," diyor Abe.

Neyse ki, Reed'in telefonu çalar ve ekrana baktığında yüzünde somurtkan bir ifade belirir. "Bunu cevaplamam lazım, bekle."

"Reed Warner," diye otoriter bir sesle cevaplar. Aklım, onun kravatlarıyla yatağa bağlandığım ve o aynı sert sesle vücudumu keşfettiği anlara gider. "Hayır, anlaşma bu değildi."

Önümüzdeki araba ile bizim tamponumuz arasında bolca boşluk olmasına rağmen araba yavaşlar. Abe, Reed'in telefon görüşmesini bitirmesini beklediğini daha açık bir şekilde belli edemezdi. Yavaş yavaş ilerliyoruz ve o şimdi kasıtlı olarak otobüslerin arkasında duruyor.

"Buradan inebilirim," diye öne eğilip Abe'ye fısıldıyorum.

"Ben durana kadar bekle," diyor.

Reed'in eli yine dizime konuyor ve bir parmağını kaldırıyor. Bunu daha önce de yaşadım. Bir dakika beş dakikaya, beş dakika bir telefon görüşmesine dönüşüyor. Her şey önüme geçip giderken Pete'in yanında oturdum. Ama benim zamanım da önemli. "Seni sonra ararım," diyor Reed, gözleri başından beri benim üzerimde. "Hayır, Bill, umurumda değil. Beş dakika istiyorum, ömür boyu değil, ki bu da tam olarak müvekkilinin alacağı ceza, çünkü sen benim kız arkadaşıma veda etmemi engelliyorsun." Cevap beklemeden telefonu kapatır.

"Ben senin kız arkadaşın değilim." "Henüz."

"Asla."

"Bundan sonrasını ben hallederim. Yarın sabah görüşürüz, Abe. Teşekkürler." Kapısını açar ve arabadan iner.

"Teşekkürler, Abe." Açık kapıya doğru kayarım.

"Pazartesi görüşürüz," diye cevaplar.

"Oh, hayır. Bu tek seferlik bir şeydi."

Reed'in elini kabul ediyorum ama arabadan inmeden önce Abe konuşuyor. "Sen nasıl istersen. Ama pazartesi görüşürüz."

Kafamı sallarım. Bu Uber şoförü bile Reed'in istediğini alacağını düşünüyor. Eh, daha önce avukatlarla uğraştım ve artık onların davayı kazanacaklarına dair ikna edici kapanış konuşmalarına kanmıyorum. Hepsi birkaç büyük kelimeyle süslenmiş saçmalık.

"Sen biftek olmalısın."

Elim Reed'in elinden çıkmamışken, bakışları tanımadığı kadından bana geri döner. Gözlerimi kapatıp,

biraz önce arabadan kaçmış olmayı diliyorum çünkü Chelsea bunu benim için kolaylaştırmayacak.

On Beşinci Bölüm

"Biftek mi?" diye soruyor Reed, gözleri parlıyor çünkü eminim ki bunun kötü bir şey olmadığını anlamıştır.

"Chelsea." Ses tonum keskin ve hoşnutsuz.

Omzundaki bilgisayar çantasını düzeltir, bakışları Reed'in her santimini süzer. Bugün olağanüstü çekici görünüyor. Her zamanki mavi takım elbisesinin yerine gri bir takım giymiş. Ceketini açık duruyor, altında düğmeli bir yelek ve içine sokulmuş bir kravat görünüyor. Her zamanki dağınık saçları mükemmel bir şekilde jöle ile şekillendirilmiş ve ön cebinden kravatına uyan saten hardal rengi bir mendil görünüyor.

"Seni kim giydiriyor? Nordstrom'un kişisel alışveriş danışmanı mı?" Chelsea, benim de tam düşündüğüm soruyu soruyor.

Reed gülümser ve Chelsea'ye elini uzatır. "Reed Warner, artık büyük bir adam olduğum ve kendi kendimi giydirebildiğim için gurur duyuyorum." Ona şakacı bir şekilde göz kırpar.

Chelsea elini kabul eder, gözleri hâlâ onu bir anda sindiremeyecekmiş gibi üzerinde dolaşmaktadır. "Kesinlikle biftek."

"Chelsea, sabah erken kalkman gerekiyor, değil mi?" diyorum ve binayı işaret ediyorum.

Gözleri benimkilere kayar. Bu anda her şeyi söyleyebilir ve bu beni Reed'in yakınlığından daha çok korkutur.

"Evet, sizi yalnız bırakayım. Tanıştığımıza çok memnun oldum, Reed Warner."

"Sen de... Chelsea?" diye sorar, çünkü onları birbirlerine doğru dürüst tanıtmamışımdır.

Kaldırım, gün başlamadan işe gitmek için acele eden insanlarla doluyor.

"Üzgünüm. Chelsea Walsh," diye onu işaret ediyorum. "Reed Warner."

"Victoria'nın arkadaşıyla tanıştığıma memnun oldum," diyor Reed. "Söylesene, onun benimle çıkmayı kabul etmesini sağlamanın sırrı nedir?"

Chelsea düşünüyormuş gibi yaparken yanaklarım kızardı. "O kesinlikle zor biridir." Yeni manikürlü tırnağıyla dudaklarına dokundu. "Rüşvet vermek muhtemelen en iyi seçeneğin."

"Rüşvet mi?" diye sorar Reed ve bana bakar.

"Sadece onun en çok ne istediğini bulman gerekiyor." Bana anlamlı bir bakış attı ve sonra Reed'e döndü.

"Ben avukatım, bu yüzden bu biraz kolay olmalı." Yüzündeki kendini beğenmiş gülümseme, onun oyun oynadığını gösteriyor.

"Patron gelmeden yukarı çıksam iyi olacak. Yukarıda görüşürüz, Victoria. Umarım tekrar görüşürüz, Reed." Ona doğru başını sallar.

"Beni tekrar göreceksin. Bir şeyi istediğimde pes etmem." "O kesin," diye mırıldanırım.

"İstediğinden vazgeçmeyen bir erkek görmek ferahlatıcı."

Boğazımı temizlerim ve ikisi de bana bakar. "Hoşça kal, Chelsea." Parmaklarını havada sallıyor. "Hoşça kal." Topuklarını döndürür, ve bir adama çarpar. Adam, Chelsea'nin dengesini yeniden kazanması için iki kolundan tutar.

Kot pantolon, tişört ve siyah deri ceket giymiş, saçları her yöne dağılmış. Umursamaz bir şekilde değil, seksi, "az önce seviştim" tarzında.

"Merhaba." Chelsea'nin sesi baştan çıkarıcıdır. "Beni binama kadar eşlik eder misin?"

Adam gülüyor, ona bakarak, bacaklarını titretmeye yetecek kadar pervasız ve rahat bir seks vaat ediyor. Huh. Belki de kötü çocuklara olan takıntımı biraz anlıyorum.

"Seni geçen hafta mahkemede görmedim mi?" Reed yanımda diyor.

"Ha?" Kötü çocuk Reed'e bakar ve onu tanıdığı anda bu bellidir.

Chelsea, adam hala onu tutarken arkasını döndü. "Sen bir suçlu musun?" diye sordu, yarı tiksinti, yarı merakla.

Adam başını sallar.

Chelsea geri çekilir.

"Neden bahsediyoruz? Cinayet? Hırsızlık? Silahlı soygun?"
Chelsea'nin onun hafif bir suçtan mı yoksa ağır bir suçtan mı orada olduğunu umduğunu bilmiyorum.

"Yoluna devam etmelisin."

Reed'in sert sesi onu bu öneriyi kabul etmeye zorlar ve adam göz kırpar, kahverengi gözleri Chelsea'ye başka bir zaman eğleneceklerine dair neredeyse söz verir. Sonra frenlerin gürültüsü ve ona korna çalan arabaların sesleri eşliğinde caddeyi geçer.

"O keskin çeneyi gördün mü?" Chelsea bayılacakmış gibi başını çevirir.

"Onun yaya geçidini bilmediğini gördüm," dedim ciddi bir ifadeyle.

Reed bana kaşlarını kaldırır. "Bu sabah programıma yetişebilmek için gitsem iyi olacak." Sıcak vücudu bana yakın durur.

"Beni bıraktığın için teşekkürler." Nazikçe gülümserim. "Rica ederim."

Dişleriyle alt dudağını ısıyor ve ben başka ne söylemek istediğini bekliyorum.

"Pazartesi günü randevumuz var," diyor.

"Randevu değil."

Benim tahmin ettiğim kelimeyi söylemeden önce gülümsüyor.
"Henüz."

"Asla," diye şakayı eskimiş gibi söyleyip gözlerimi deviriyorum.

Yolun aşağısındaki adliyeye bakar, sonra tekrar bana döner.
"Chelsea'ye o adamın ona uygun olmadığını söyle. Unutma, ben savcı yardımcısıyım. İyi ile kötüyü ayırt etmek benim işim."

"Unutmadım." Onu uzak tutmamın nedenlerinden biri de bu.

"Unutmadığını biliyorum." Kısa bir an kaşlarını çattı. "İyi günler, Victoria." Elini kolumdan aşağı doğru kaydırды, dokunuşunun ardından tüylerim diken diken oldu.

"Hoşça kal." Bu kelime, istediğimden daha ihtiyaç duyulan ve nefes nefese çıkıyor.

Gülümser ve köşeden ayrılır, tek yönlü caddeyi izlemeye devam ederken elini kaldırır ve fren sesi veya korna sesi çıkarmadan diğer tarafa geçer.

tarafına geçer. Diğer tarafta durup etrafında bir tur attıktan sonra, hâlâ onu izlediğimi görünce yüzünde davayı kazandıran bir gülümseme belirir.

"Aşık köpek yavrusu!" Chelsea binanın girişinden seslenir.

"Ulaşılmaz gibi davranıyorsun sanmıştım!"

Topuklarımın üzerinde dönüp, Chelsea'ye ulaşana kadar kaldırımda yürüyen insanları Frogger oyununda olduğu gibi atlatıyorum.

"Zor elde edileni oynuyorum." Kapıdan içeri gireriz ve asansörün yukarı düğmesine basarım.

"Tabii ki oynuyorsun."

Asansöre biniyoruz ve kimse bize katılmadığı için minnettarım. Chelsea, başkalarının önünde çenesini kapalı tutmakta pek iyi değildir.

"Değilim. Sadece bir ilişki istemiyorum," derim ve katımızın düğmesine basarım.

Yüzü taş gibi ciddi bir ifadeye büründü. "Az önce tanıştığım adamın alnında 'Yatakta harikayım. Beni kullan, istismar et ve bir kenara at' yazan bir etiket var sanki."

Teşhis doğrulandı: Chelsea deli.

"Hayır, öyle değil. Onun alnında 'Sadık bir koca, eğlenceli bir baba ve seni sonsuza kadar seveceğim' yazan bir etiket var."

Dudaklarının köşeleri yukarı doğru kıvrılır, ama benim onu izlediğimi fark edince tepkisini yumuşatır. "Sadece onunla yat ve bu işi bitir."

"O öyle bir adam değil, ayrıca..."

Gözlerini devirdi. "Her erkek öyle bir erkektir, Vic. Gerçekte ne var?"

Zil çalar ve kapılar açılır, bizi cam kapıların önündeki RISE fuayesinde bırakır. Asansörden ineriz ve ona dönerim.

"Boşanmadan beri kimseyle çıkmadım. Onun ne kadar harika bir adam olduğunu görmüyor muyum sanıyorsun? Görüyorum, ve bu yüzden o benim teselli erkeğim olamaz."

Cam kapılardan geçip çalışma alanıma giriyorum, Chelsea arkamdan geliyor.

"Dur, dur, dur. Onunla çıkmıyoruz çünkü o bir avukat ve senin düğününün sağdıcıydı, değil mi? Şimdi

üçüncü bir neden mi uyduruyorsun?" Chelsea, ben bilgisayarımı açarken karşımdaki sandalyeye oturur.

"Bir sürü neden var. Avukatlar yalan söyler, evet, ama teknik olarak o, kötü adamları hapse atmak için kamu yararına çalışıyor, bu asil bir meslek. Sağdıç olması sorun yaratabilir, ama Pete'in sağdııcıyla yatarsam ona gerçekten büyük bir ders vermiş olurum. Bu yüzden yatacağım anlamına gelmez tabii."

Koltuğunda öne eğilir ve beni işaret eder. "Bunu hak ediyor bunu hak ediyor."

"Bir daha evlenmeye, biriyle çıkmaya veya biriyle yaşamaya karşı değilim biriyle yaşamaya karşı değilim, ama şu anda okulu bitirmem gerekiyor. Başarmam gerekiyor, böylece annem benimle yaşasın, tersi olmasın. Jade'e kendi hayatını nasıl yaşayacağını ve erkeğin hayatına girmesine izin verip, hayatının bir parçası haline gelmemesini göstermek istiyorum. Reed bizi memnuniyetle omuzlarına yükleyecek türden bir adam — bize ev, yemek, giyecek ve sevgi verecek." Elimden geleni yapmama rağmen sesim titriyor.

"Vic," diye iç geçiriyor Chelsea. "Bütün bunları elde edebilir, diplomanı alabilir ve bir kariyer sahibi olabilirsin."

Kafamı sallıyorum. "Belki, ve Reed bana bunu sağlayacak kişi olabilir, ama ya o bir teselli ise ve ben henüz zihinsel olarak ilerleyemediğim için onu kaybedersem? Bu kadar uzun süredir kimseyle çıkmamamın bir nedeni var."

Chelsea yüzünde hüznü bir ifadeyle geriye yaslanır ve ben şu anda onun zihnini okuyabilmeyi dilerim.

"Anlıyorum." Ayağa kalkar ve koridora doğru yürümek için eğilip elimi sıkar. "Ama en azından onunla yat." Ofisine doğru yürürken kahkahasının yankısı peşinden gider.

Ofis kapısı açılır ve Hannah içeri koşar, topukları hiç görmediğim kadar hızlı tıkırdar. "Tam da yalvarmam gereken kişi." Beni işaret eder ve durmadan ofisine doğru gider.

Şimdi ne olacak?

On Altıncı Bölüm

"Yalvarmak mı?" Hannah'yı takip ederek ofisine girerken soruyorum.

Onun ofisi, ofis mobilyaları için böyle bir şey olsaydı, Pottery Barn ofis kataloğuna girmiş gibi. Beyaz masa ve altına yerleştirilmiş yeşil kumaş sandalye. Deri kanepeler ve çiçek desenli sandalye köşede düzenlenmiş, odanın her yerine kadınların ilham verici sözlerinin yazılı olduğu süs eşyaları dağılmış. Yanlış anlamayın, her şey çok güzel düzenlenmiş. Bir dekoratör tutmuş, ama tasarım tamamen ona ait. Kadınsılığı yansıtan bir dekorasyon ve tipik kasvetli kahverengi ve gri ofis mobilyalarına boyun eğmemiş olmasını çok beğendim.

"Bir avukata ihtiyacım var."

Başımı eğiyorum. "Boşanma avukatı mı?"

"Hayır. Ben zaten boşandım." Sol elini kaldırıyor ve yüzük parmağının boş olduğunu gösteriyor. "Bazı sözleşmeleri inceleyecek biri. Benzer bir vakıf var ve bizim adımızın ve sloganımızın çok benzer olduğunu söyleyerek bize dava açıyor."

"Oh hayır. Tamam, birini bulabilirim. Eminim sorun olmaz." Not defterime yazıyorum. "Birkaç hafta önce ofisi arayan vergi avukatı ne olacak?"

Zaten başını sallıyor. "Rakamlarla arası çok iyi, ama benim dava ve sözleşmelerden anlayan birine ihtiyacım var. Ayrıca, onu zaten denedim. Tatilde falan. Sekreteri ulaşamadığını söyledi. Cep telefonu cevaplanamayan, e-posta gönderilemeyen biri nereye gider ki?"

Bu düşünce gerçekten aklının almadığı bir şeymiş gibi yüzünü buruşturuyor. Adam muhtemelen karısıyla yıldönümü gezisinde ya da aile gezisinde ve rahatsız edilmek istemiyordur.

"Birini bulurum." Bunun kolay bir iş olacağını düşünerek bilgisayarımın başına geçmek için arkamı dönüyorum.

"Victoria?"

Ben daire etrafta döndüm. O oturuyor oturuyor oturuyor sandalyesinde ve oturup dizüstü bilgisayarını fişe takıyor.

"Peki ya o biftekçi adam? O avukat değil mi?"

Onu eliyle uzaklaştırıyorum. "O bölge savcı yardımcısı. Bunun için bir uzman bulmalıyız."

Şifresini girip sandalyesine yaslanıyor, tırnaklarıyla masaya tıklıyor. "Onu arayabilir misin? O, sokağın aşağısında, değil mi?" Sanki buradan onun ofisini görebiliyormuş gibi pencereden dışarı bakıyor. Binada yeterince yüksekte olduğumuz için muhtemelen görebiliyordur.

"Şey... Eminim meşguldür. Başka birini bulabileceğime eminim." Geri adım attım.

"Belki öğle arasında hızlıca bir bakabilir?"

Neden bu konuyu ısrarla gündeme getiriyor?

"Şey..."

"Bu işten rahatsız oldun." Beni eliyle uzaklaştırır. "Seni asla rahatsız edecek bir duruma sokmam. Boş ver."

Tüm gerginlik vücudumdan kaybolur.

"Bu şirket bugün geç saatlerde dava açmakla tehdit ediyor ve ben bu konuyu anlayabilecek birini bulmak için çaresizim," diye devam ediyor. "Anlamadığım terimler var. Bu, kızlarla birlikte uyguladığımız programları etkileyecek ve bunların durmasını istemem. İvmemizi kaybetmek çabalarımıza zarar verecektir." Bir saniye duruyor. "Birini bulduğunda, onu bugün buraya getirmeye çalış. İki katı ücret öderim."

Başımı sallayıp odadan çıkıyorum.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. O bir anne bile değil ama neredeyse benim annem kadar suçluluk duygusu uyandırıyor. Kahretsin.

Masama oturuyorum. Doğru avukatı bulmak kolay, onu bugün buraya getirmek, iki katı ücret ödesek bile, kolay olmayacak. Ya doğru kişiyi incelemek için vaktimiz olmadığı için, ambulans avcılarından birini bulursak? Bir de kızlar var. Kızımın yaşıt kızlar.

Zihnimde küfürler ederken, çantamdan cep telefonumu çıkarırım.

Kucağımda tutarak birkaç saniye ona bakıyorum. Bu bir iş anlaşması. Ona ödeme teklif edeceğim. Evet, harika. Eğer ödeme alacaksa, bu bir iyilik olmaz.

Bu koşullar altında mümkün olan en iyi planı bulduğuma ikna olarak, onun adını aratırım.

Ben: *Öğle yemeği planın var mı?*

Hemen üç nokta belirir ve acaba hiç cep telefonunu elinin altında bulundurmadiğı bir an var mı diye merak ederim.

Reed: *Victoria mı?*

Ben: *Birçok kadın öğle yemeği planlarını soran mesajlar mı atıyor?*

Reed: *Şey... Ben çekici biriyim. Arkadaşın Chelsea'ye sorabilirsin.*

Ben: *Bir saniye egonu kontrol etmeye çalış. Bu işle ilgili bir konu.*

Reed: *İş mi? Son yarım saat içinde bir suç mu işledin?*

Ben: *Patronum, onun için bazı yasal sözleşmeleri inceleyebilir misin diye sordu.*

Durumu açıklamaya devam ediyorum ve onun cevabı hemen geliyor ve tam da beklediğim gibi.

Reed: *Bu zahmetim karşılığında ne alacağım?*

Ben: *Çift maaş.*

Reed: *Çift ücret mi?*

Ben: *Evet, normal ücretinin iki katını ödeyeceğiz.*

Reed: *Para için iyilik yapmam. Buna fahişelik denir. ;)*

İma ettiği şeyi görmezden gelip ona mesaj attım.

Ben: *Bu iyilik değil, sana ödeme yapacak.*

Reed: *Ben devlet için çalışıyorum, onun parasını alamam.*

Ben: *Ama iyilik olarak yapabilirsin?*

Reed: *Karşılığında bir şey istedim mi?*

Ben: *Hayır, ama isteyeceksin.*

Reed: *Beni incittin! Neden benim hakkımda bu kadar kötü düşünmeye ısrar ediyorsun?*

Ben: *Tecrübelerime göre avukatlar nadiren karşılıksız bir şey yaparlar. Reed: Sen doğru avukatlarla karşılaşmamışsın. ;) Öğlen görüşürüz.*

Ben: *Karşılığında ne istiyorsun?*

Çikolata sosu meme uçlarımdan damlayan çıplak bir yatakta beni mi? Takım için fedakarlık yapabilirim.

Reed: *Hiçbir şey. Görüşürüz o zaman.*

Ben: *Teşekkürler.*

Üç nokta belirir, kaybolur, tekrar belirir ama başka bir mesaj gelmez ve bu sefer onu gerçekten kızdırmış olabileceğimden endişelenirim.

"Öğlen burada olacak, Hannah," diye sesleniyorum. "Teşekkürler, Vic, hayatımı kurtardın."

Komik, şu anda biraz nankör bir kaltak gibi hissediyorum.

ÖĞLEN kapı açıldığında, Reed'i göreceğimi umarak nefesim hızlanıyor. Bunun yerine, pahalı görünümlü bir pantolon takım giymiş bir kadın, bir elinde evrak çantasıyla içeri giriyor. Saçları koyu ve parlak, çenesine kadar kesilmiş ve güzelliğini vurguluyor. Arkasına bakarak gülüyor ve Reed'in mükemmel havalı yürüyüşü ve milyon dolarlık gülümsemesiyle arkasında yürüdüğünü görüyorum.

Karşılığında hiçbir şey istememesine şaşmamalı, zaten öğle yemeği randevusu vardı.

Arkasından kapıyı kapatır ve kadını masamın kenarına götürür.

"İyi günler, Victoria," diyor, tamamen iş odaklı, sanki onun için ben sadece resepsiyonistmişim gibi.

"İyi günler." Sinirimi yatıştırmak için kalemimi masaya vuruyorum.

"Bu Raegan Gilroy, fikri mülkiyet avukatı. Muhtemelen sözleşmelerinizi incelemek için en uygun kişi."

Raegan elini uzattı ve ben ayağa kalkıp elini sıktım. "Tanıştığımıza memnun oldum. Oturmak isterseniz, Hannah'ya geldiğinizi söylerim."

"Teşekkür ederim." Gülümser, dolgun kırmızı rujlu dudaklarının arasından mükemmel bir diş sırası görünür.

Reed göz kırpar ve onu bekleme salonumuzdaki kanepelere kadar takip eder.

Chelsea ofisinden çıktığı anda telefonu kaldırırım. Sağına, sonra bana ve tekrar sağına bakar.

Reed el sallar. "İyi günler, Chelsea."

İyi günler dileklerini alıp kışına sokabilir. "Selam," der ve boğazını temizler. "Ne yapıyorsun..."

"Chelsea," diye seslenirim ve o da hayranlıkla orada durmak yerine bana doğru yürür.

Raegan Gilroy Reed'e bir şey fısıldadı ve Reed gülümsedi, başını sallayarak fısıldayarak cevap verdi.

"Hannah'ya randevusu geldiğini söylerken, bana bunun fotokopisini alabilir misin?" Chelsea'ye bir yığın kağıt uzatıyorum ve hayatında ilk kez, tartışmadan istenileni yapıyor.

O koridora doğru yürürken, ahizeyi kaldırıp Hannah'nın ofisini arar ve randevusunun geldiğini haber veririm.

"Onu içeri gönder ve sen de oturup notlar alabilir misin?" diye sorar Hannah. "Tabii, ama o bir kadın. Reed, sözleşmeyi incelemesi için bir fikri mülkiyet avukatı getirmiş."

avukatını sözleşmeyi incelemesi için getirmiş."

"Gerçekten mi? Harika. Onu içeri gönder."

Telefonu kapatıp ayağa kalkarak eteğimi düzeltiyorum. Raegan'ın kıyafetine kıyasla benimki ikinci el mağazasından alınmış gibi görünüyor.

"Bayan Gilroy, Hannah hazır."

Raegan ayağa kalkar ve Reed'e tekrar bir şey fısıldar. Reed başını sallar ve Raegan başka bir şey söylemez, Hannah'nın ofisinin hemen dışında benimle buluşurken bana gülümser.

Kapıyı açıp Raegan'ın ardından içeri girdim. "Bayan Gilroy, bu Bayan Crowley." İkisini tanıştırdım ve elime not defterimi alıp pencerenin yanındaki kanepeye oturdum.

İkisi el sıkışır ve Hannah'nın masasının köşesinde duran sözleşme yığınını görürüm. Hannah onları alır ve masasının etrafından dolaşır.

"Bu kadar kısa sürede geldiğiniz için çok teşekkür ederim. Oh, Victoria, bir daha düşündüm de gerek yok. Not almama gerek yok ama teşekkür ederim." Gülümser ve Raegan'a kanepeyi işaret ederek beni gönderir. "Size bir şey ikram edelim mi?"

"Hayır, gerek yok." Raegan bana bakar, çünkü evet, içecekleri getiren benim. Ne akıllı bir kız.

"Fikrinizi değiştirirseniz bana haber verin." Odayı terk edip kapıyı arkamdan kapatırım. Masama döndüğümde Reed'i masamın önündeki sandalyede bulurum, ayak bileği dizine dayalı, üzerinde çizgiler olan siyah çorapları görünür, siyah ayakkabıları parlak ve hiç giyilmemiş gibi.

"Teşekkürler. Bize bir fikri mülkiyet avukatı ayarlaman çok nazikçe." Masama otururum, sandalyemi kaydırırım.

"Ben böyle iyiyimdir." Göz kırıyor ve ben onun göz kapaklarını yapıştırıp o seksi hareketi tekrar yapmasını engellemek istiyorum.

"Yine o ego ortaya çıktı. Kısa tatilinden keyif aldım."

Ellerini havaya kaldırdı. "Senin için en iyi kişi olduğumu düşünmekten vazgeçmeyeceğim. Sana bunu kanıtlayacağımı söylemiştim."

"Ne kadar süre sonra vazgeçmeyi düşünüyorsun?" Masamda gerçekten yer değiştirilmesi gerekmeyen bazı kağıtları yer değiştiriyorum.

Kafasını sallar, ayağını yere indirir ve öne doğru eğilir. "Asla. Senden hoşlandığımı söyledim, Victoria. Seni istiyorum ve bir şeyden bu kadar emin olduğumda kolayca vazgeçmem."

"Gerçekten benim için can atıp, ben evet diyene kadar bekarsız kalacağını mı beklemem gerekiyor?"

Cebinden telefonunu çıkarır ve masama atar, ardından anahtarlarını da atar.

"Al."

"Ne?"

"Telefonumun şifresi 624507. Yuvarlak anahtar binamın ön kapısı için. Kare anahtar daireme girmeni sağlar

ve küçük olan da kasama girmeni sağlar." Sanki konu kapanmış gibi sandalyesine yaslanır.

"Bunların hiçbirini istemiyorum. Sana güveniyorum."

"Belli ki güvenmiyorsun. Raegan'ın benimle birlikte öğle yemeğine geldiğini sandığını anlayabiliyorum. Seninle birlikte olmak için elimden geleni yaparken neden buraya bir kadın getireyim ki?"

Telefonunu ve anahtarlarını alıp masamın kenarına koyuyorum. "İnan bana, bu tür şeyleri düşünmek istemiyorum. En kötüsünü düşünmek istemiyorum, ama bu tohum uzun zaman önce içime ekildi ve kökleri çok derine indi. Bu noktada, onu nasıl öldüreceğimi bilmiyorum."

Ayağa kalkar, masamın etrafında dolanır ve kenarına yaslanır. Parmakları alnımdan yüzüme doğru kayar, sonra eliyle yanağımı kavrar. Ve bu çok iyi gelir. Çok iyi. Ve rahatlatıcı. Ve tüm bunlardan daha korkutucu olanı, kendimi güvende hissetmemi sağlar.

"Sana yardım edeceğim. Senden büyük bir adım atmanı istediğimi biliyorum, o yüzden küçük adımlarla başlayalım. Bir akşam yemeği. Bir yemek ve hemen ardından seni eve bırakırım. Tatlı bile yemeyeceğiz. Eve taksiyle gitmek istersen, sorun değil. Sadece seninle vakit geçirmek istiyorum."

Kaçmak istememe neden olan endişemi yutuyorum. Başka birine beni tekrar incitme şansı verme fikri, onu uzaklaştırmak istememe neden oluyor. Ama gözlerinde sadece hayranlık görüyorum ve bu sefer ona istediğini vereceğime karar veriyorum.

"Bir akşam yemeği," diye fısıldarım, ağızımdan çıkan kelimelere neredeyse inanamadan.

"Bir akşam yemeği."

"Daha fazlası yok."

"Henüz yok."

"Tamam."

Onayladığım için gözleri büyür. "Cuma günü saat yedide seni alırım."

"Tamam."

"Şu anda fazla uysalsın. Bunun bir karşılığı var mı?"

Onun başparmağı cildimde gezerken, ben hafifçe kıkırdayıp gözlerimi kapattım. "Bir şey yok."

"Telefonumun şifresini sakla. İstedğin zaman kontrol et." Aşağı kayarak önümde çömelir, ellerini benim ellerime sıkıca sarar. "Saklayacak hiçbir şeyim yok."

Başımı sallarım.

"Teklifim hala geçerli. Bir gün bana güvenmeyi öğreneceksin. Söz veriyorum."

Beni ellerimden kaldırır, telefonunu ve anahtarlarını alır, ceketinin cebine tıkkıştırır.

"Beni nereye götürüyorsun?"

"Öğle yemeğine."

"Şansını zorluyorsun."

"Bu iş. St. Pats'ın işi." Göz kırıyor.

Elimi hiç bırakmıyor ve bu beni korkutsa da, bırakmasını istemiyorum.

On Yedinci Bölüm

Saat gece dokuz olduğunda, sonunda kendimi çocukluğumun geçtiği bungalovuma doğru sürükleyerek yürüdüm. Jade'in uyuduğunu umuyordum çünkü vücudumun her yeri, onun yeni doğduğunda hissettiğimden daha yorgundu. Dersimden önce Chelsea ile egzersiz yapmak en iyi karar değildi.

Kapıdan içeri girerken telefonum çaldı. Jade koşarak geldi, bana sarıldı ve ceketimin cebinden telefonumu çaldı.

"Jade," diye iç çektim.

Annem kanepede yatıyor, gözleri kapalı, televizyonda bir Disney programı var, eminim kızıma zaten doğuştan sahip olduğu küstahlığı daha da artırmayı öğretiyordur.

"Baba!" diye bağılıyor, annemin gözleri açılıyor.

"Oh, özür dilerim. Uyuya kalmış olmalıyım." Oturmak için hareket eder. "Anne, yatmaya git, bu gece ona ben bakarım.

Teşekkürler."

Onun Jade'e daha fazla bakmasını gerçekten bekleyemem. Bir çocuğu yeniden büyütmek onun işi değil. Biz ona yardım etmek için buraya geldik, tersi değil.

"Hayır. Şimdi ikinci bir enerji dalgası geldi." Yarı gülümser.

Jade, telefonumu kulağına dayayarak evin içinde zıplıyor. "Okul iyi," diyor, sesinde sadece babasının duyabileceği bir heyecan var. Her arama beklenmedik bir sürpriz gibi.

"O piç mi?" diye fısıldayarak soruyor annem, bacaklarından battaniyeyi çekerek.

"Evet."

Gözlerini devirip ayağa kalkar ve Jade'in tabaklarını toplar.

"Hayır anne, ben hallederim." Onları annemin elinden alıp Jade'in yarış pisti gibi ortadaki adanın etrafında koştuğu mutfağa giderim.

Bulaşıkları lavaboya koyduktan sonra, onu durdurmak için ellerimi omuzlarına koyup masayı işaret ediyorum. Kaşlarını çatıyor ama oturuyor.

"FaceTime yapabilir miyiz?" diye sorduğunu duydum.

Pete kabul etmiş olmalı ki, telefonu kapatıp hemen FaceTime ile onu arıyor. Bir bakıyorum, yüzü telefonumda görünüyor, arka planı her zamanki gibi ofisi.

"Baba, işte misin?" Jade başını eline dayar ve telefonu konumlandırır.

"Evet, burada saat daha yedi," der Pete, sesinde eğlenceyle dolu derin sesiyle. Sanki sabah altıdan işe başlayanların yediden sonra da çalışması normalmiş gibi.

"Yorgun görünüyorsun," diyor Jade.

İkisi konuşurken bulaşıkları yıkıyormuş gibi yapıp bulaşık makinesini dolduruyorum, ara sıra ekrana bakıyorum. Jade'in başı kamera alanının tamamını kapladığı için beni göremiyor, çok şükür. Pete'e bakarken, Reed ile olan randevumdan ona bahsetsem ne düşünür diye merak ediyorum. Onunla karşılaştığıma şaşıırırdı, beni aktif olarak takip ettiğinden bahsetmiyorum bile, ama kıskançlık duyacağını sanmıyorum.

"Tahmin et ne oldu,
Bug?" "Ne oldu
baba?"

Onun ona karşı sevgi dolu bir terim kullandığını duyunca elimdeki tabağı sıkıca kavradım. Aslında, annem büyürken bu terimi kullanmaya alışmıştı.

"Chicago'ya geliyorum," diyor. "Gerçekten mi?"

"Bu özel küçük kızın doğum günü olduğunu duydum da." "Ben!"

Jade kendini işaret etti.

Zeki kızımın babasıyla konuşurken bebek gibi davranmasından nefret ediyorum. Sanki zeki ve fikirli olduğunu gösterirse babası onu o kadar sevmeyecekmiş gibi.

"Evet, küçük böceğimin doğum gününü kaçırmam."

Gah. Boğazıma kusmuk geliyor ama gözlerimin
gözlerimi

"Sekiz yaşına gireceğim." Bu, "Sekiz yaşında olduğum için gurur duyuyorum" değil, "Unutursan diye söylüyorum, sekiz yaşına giriyorum" anlamına geliyordu. Beşinci doğum gününde, Pete onun dört yaşında olduğunu sanıyordu. O gün Keebler ailesinde herkes çok eğlendi, inan bana.

"Biliyorum. Ben büyükannem ve büyükbabamda kalacağım, sen de bizimle kalmaya ne dersin?"

Şaka yapıyor, değil mi? Doğum gününde onu benden almaya mı çalışacak?

"Jade tatlım, işin bittiğinde babanla konuşayım." Telefonu elinden alıp eski kocama bir dizi küfür yağdırmak istediğim halde sesimi sabit tutmayı başardım.

"Tamam."

"Konuştuğun annen mi?" En büyük korkusunun annem olduğunu bildiğim için içimden gülümsüyorum.

"Evet," diyor ve telefonu lavabonun önüne getirerek bana gösteriyor. "Selam Vic," diyor.

Elimde sabunla el sallıyorum. "Selam."

"Okyanusu da getirir misin?" Jade hemen konuşmayı ele geçirir. Onu suçlamıyorum. Bazen haftalarca onun aramasını bekler.

"Sana biraz kum ve su getirebilirim."

İmkansız.

"O zaman onu gösterip anlatabilirim. Arkadaşım Henry hiç okyanus görmedi."

"Hiç okyanus görmedi mi? Bu çocuk ne tür bir korunaklı hayat yaşıyor?" Sanki bu gerçekten komikmiş gibi gülüyor.

"Korunaklı ne demek?"

"Henüz her şeyi görmedi demek." Annem yanımdan geçerken Jade'in kalçasına hafifçe vurur, böylece kayıp sandalyeye düzgünce oturabilir.

"Henry'ye her şeyi göstermek istiyorum. Benimle Los Angeles'a gelebilir mi?" Jade sandalyede zıplıyor ve sızlanıyor.

"Tabii ki gelebilir, ama ailesinin izin vereceğinden emin değilim."

"Henry'nin ailesi yok." Her seferinde bunu birine söylediğinde sesinde duyduğum hüznün her zaman oradadır.

"Yok. Ona kim bakıyor?" diye sorar Pete.

Annem lavaboya gelir ve eski kocamın Jade'in hayatında nadiren yer almasına rağmen, yer aldığında yılın babası rolünü oynamak istemesine ikimiz de tiksinti ile bakarız.

"Büyükkannesi ve büyükbabası, bir de ağabeyi var."

"Büyükbabası ve büyükkannesi olduğu için mutluyum." Kağıtların karıştırılma sesini duyarım. "Çünkü ağabeyinin pek yardımı olacağını sanmıyorum."

Jade kıkırdar. "Hayır, baba, Henry'nin ağabeyi yetişkin.

Annem, onun bir erkek olmasını sağlamak için bir program olduğunu söyledi."

"Onu erkek yapmak mı?" Pete şüpheli geliyor ve annem gülerek omzuma hafifçe vuruyor.

"Evet, Re..."

"Yatma zamanı, Jade." Reed'in adını söylemeden önce sözünü kesip masada yanına oturuyorum. Neden umursadığımı bile bilmiyorum. Pete'e büyük bir hakaret gibi olurdu, ama bunu kızımızın önünde Pete ile tartışmak istemiyorum. Ayrıca, ne olduğunu bile bilmediğim bir şeyi paylaşmaya hazır değilim.

Jade dudaklarını büzüp telefonu göğsüne sıkıca bastırdı. "Bu sana bir kucaklama, baba."

Elini öper ve ona doğru üfler. "Görüyor musun Jade, Los Angeles'tan Chicago'ya uçuyor. Ekspres gönderdim, her an orada olabilir."

Bu konuşmaya gülümserim. Pete kızına tatlı sözler söylemekte ustadır. Kızım, kendisiyle tavan arasındaki boşluğu arıyormuş gibi yapar. Mutfaktan koşarak ön kapıya gider. "Buldum!" diye bağırır ve yumruğunu sıkarak geri koşar, oturur ve avucunu yanağına dayar. "Kapıdan geçemedi."

Pete, nadiren görülen samimi bir gülümsemeyle gülümser. Bu gülümseme sadece kızına özel olabilir. Jade'i ilk gördüğünde ağlamıştı ve bu, onun sergilediği en gerçek duyguydu. Çoğu zaman onu görmese ve aklında olmasa da, kızı her zaman onun için bir numara olacaktır.

"İyi geceler, Bug," der, elini havaya kaldırarak. "Birkaç hafta sonra görüşürüz."

"İyi geceler baba," diye ekrana öpücük gönderir ve ben bunun ne kadar iğrenç olduğunu söylemekten kaçınırım, çünkü o çok sevimli ve bu nadir telefon görüşmeleri onun gününü aydınlatıyor.

Jade telefonu bana doğru kaydırır ve küçük ekranın sağ üst köşesinde kendimi görürüm. Eski sevgilimle tam anlamıyla bir konuşma yapmak zorunda kalacağım gerçeği midemi bulandırır. Bir de midemde sadece kahve ve bir paket Doritos olması gerçeği.

Pete evrak işlerine odaklanmaya devam ediyor.

"Git hazırlan, babamla konuşmam bittikten sonra seni yatıracağım, tamam mı?" O da başını sallayıp bana sarılır, sonra yanağıma öpücük kondurur.

"Tamam." Görüş alanımdan çıkıyor ve duruyor. Parmaklarını ağzına sokuyor, tırnaklarını ısıyor.

"Jade," diye iç çekiyorum.

"Bağırmayacaksın, değil mi?" diye sorar.

Pete ve ben tartışmacı olmaktan çok kayıtsızız, ama başarısız ilişkimizin izleri kızımızın yüzeyinde bir katman olarak duruyor. Geri alabilmeyi dilediğim tek şey bu. Yan odada kavga etmemize asla izin vermemeliydim. Eminim küçük bir kızın duymaması gereken şeyleri duymuştur.

"Hayır, tatlım. Git."

Geri adım atar, bana dönük durur, sonra geri dönüp koridora doğru gitmekten başka seçeneği kalmaz. Banyoda su akmaya başlayınca dikkatimi Pete'e veririm.

"Onun doğum günü için geliyor musun?"

"Evet, neden gelmeyeyim ki? Onu buraya getirmeni istemeliyim." Bir dosya klasörünü kapatır, koltuğuna yaslanır ve kamera aracılığıyla bana bakar.

"Ben burada bir parti düzenliyorum."

"Tuhaf, ben davet almadım?" Sanki alsa bile bileceği gibi. Muhtemelen yeni sahil evinin posta kutusunda bir aylık posta birikmiştir.

"Henüz postalamadım."

Sırıttıyor. "Hâlâ düzenli birisin, görüyorum."

Masada yumruğumu sıkıyorum. "Kızını büyütmek, çalışmak ve okula dönmek..."

Elini kaldırarak beni etkili bir şekilde susturur. "Bunu senin seçtiğini unutmayalım."

Çenemi o kadar sıkıyorum ki dişlerim kırılacağından korkuyorum. Ama nazik davranmam gerekiyor. Kızımızı her gün gören benim. "Dinle. Neden partiyi gerçek doğum gününde yapmıyoruz, böylece cumartesi gecesini seninle ve ailenle geçirebilir?"

"Olur mu?" diye sordu. "Onu üç aydır görmedim ve sen sanki bana bir gece izin vererek bana iyilik yapıyormuşsun gibi konuşuyorsun. Ne kadar da naziksin Vic." Başını salladı. "Sana daha sert karşı koymam gerektiğini biliyordum."

"İkimiz de biliyoruz ki, Los Angeles'ta kalsaydım hiçbir şey değişmezdi." "Kızımı daha sık görebilirdim."

"Ne? Belki iki kez daha. Kaç kez gelmediğini hatırlatma bana."

"Bunu çok isterdin, değil mi? Beni sorumsuz bir baba olarak gösterebilmek için her fırsatı değerlendirirsin. Çeklerim nakde çevriliyor. Kızının sağlık sigortası var. Üzerime düşeni yapıyorum." Bir sigara yakar ve bir duman bulutu üfler. "Şehit rolü artık eskidi, Victoria."

"Ne zaman tekrar sigara içmeye başladın?"

"Sen beni o kadar strese soktun ki, rahatlamak için sigaraya ihtiyacım oldu." Dudaklarında bir gülümseme belirir. "Birkaç büyük davam var."

Pete, bir barda dudaklarında sönük bir sigara ile bana yaklaşıp çakmak istediğinden beri, ara sıra sigara içen biri oldu. Onun seksi bir yanı olduğunu düşünmek ne kadar aptalcaydı.

"Sigara içmek yardımcı olmaz." Astımını tetikleyecektir.

"Evet, evet, anne." Bir nefes çeker ve beyaz bir duman bulutu ekranı kaplar.

"Kendine dikkat et. Bütün bu stres ve sigara... Ve tahminimce sağında buzlu viski var. Jade'in bir babaya ihtiyacı var."

O, alaycı bir kahkaha attı. "Annesine büyük çekler yazan bir babaya ihtiyacı var, demek istiyorsun."

"Hayır, demek istediğim o değil." Tırnaklarım avucuma batıyor.

O dik oturur ve sigarasını söndürür, sağındaki içkisini alır ve kalanını bir dikişte içer.

"Unutma Vic, bana kendini üstün gören tavsiyelerini vermek, iki yıl önce tekrar Clarke olduğunda sona erdi."

Kızlık soyadımı geri aldığımı sürekli yüzüme vuruyor. Bu noktada neden umursuyor ki?

"Tamam, peki. Sana bir karton sigara ve bir şişe viski göndereceğim. Jade'i tamamen kendime saklamak hoşuma gider."

Yine gülümsüyor, ama bu seferki içten bir gülümseme. Yıllar önce şiddetli bir kavgaya neden olacak sözler, şimdi öfkemizi dindiriyor, çünkü telefonu kapattığımızda, birbirimizle işimiz bitecek.

Birbirimize sırtımızı dönerek uyumak ya da aynı banyoda birbirimizi görmezden gelerek gece rutinimizi sürdürmek zorunda kalmayacağız. Telefonu kapatıyoruz ve o sevdiği şeylere geri dönüyor: işine ve bazen de reşit olmayan kadınlara. Ben ise kızımızı yatağına yatırıyorum. Bu düzenlemede kesinlikle daha avantajlı olan benim.

"Biletimizi ayırttığım da sana haber veririm." Dik oturarak telefonu kapatmaya hazır olduğunu belli ediyor.

"Tamam. Ona senin kesinlikle geleceğini söylerim."

"Teşekkürler. İyi uykular, berbat görünüyorsun." Gülümser. "Aynaya bak," derim ve gülümsemesi daha da genişler.

"İyi geceler, Vic."

"İyi geceler, Pete."

Telefonun düğmesine basarım ve alnımı mutfak masasına vururum. Hâlâ tüm enerjimi tüketme yeteneğine sahip.

"Anne, hazırım!" Jade bağırır ve ben masanın kenarını kullanarak kendimi yukarı çekerim.

Ayağa kalktığımda telefonum çalar. Telefonu alıp bakarım, arayan Reed'dir.

Reed: Raegan, vakıf için ücretsiz çalışmaya hazır olduğunu söyledi.

Bu insanları Hannah'nın peşinden uzaklaştırmanın oldukça kolay olacağını düşünüyor. Davaları yok.

Ben: Teşekkürler! Hannah çok sevinecek.

Reed: *Cuma günü bana düzgün bir şekilde teşekkür edebilirsin.*

Ben: *Eğer oral seks bekliyorsan, ısırdığımı bilmelisin.*

Reed: *Alay ettim, duymadın mı? Beni ne tür bir adam sanıyorsun?*

Ben: *Bence tam da öyle bir adamsın!*

Reed: *Bir öpücükle yetineceğim.*

Ben: *Yanağından.*

Reed: *Seninle anlaşma yaparken neden hukuk fakültesinde berbat bir eğitim almışım gibi hissediyorum?*

Ben: *Ben bir kadını Reed, pazarlık yapmak en iyi yaptığımız şeydir.*

Reed: *Benim en iyi yaptığım şeyi bilmek ister misin? ;)*

Parmaklarım hareket etmeyi bırakıp mesaj yazmaya başlıyor, ama sonra siliyorum. En iyi yaptığı şeyin ne olduğunu birkaç tahminim var ve erkeklerden mahrum bedenimin onun bana göstermesini istemesi beni rahatsız ediyor. Ama bunun cevabımda yansıtmasına izin veremem.

Ben: *Tipik erkek, tek bir aleti ustaca kullanabilir.*

Reed: *Tek bir alet, ha? Benim birden fazla aletim var: iki el, on parmak, bir dil, bir ağız ve diğerlerinin başlattığı işi bitiren büyük, uzun bir çubuk.*

Ben: *Artık yatma zamanı. İyi geceler, Reed.*

Reed: *Bu gece beni hayal et? Tanrı biliyor, ben seni hayal edeceğim.*

Yüzüm kıpkırmızı oluyor. Yavaş yavaş ilerlediğimizi sanıyordum, şimdi de beni düşünerek mastürbasyon yaptığını itiraf mı ediyor?

"ANNE!" Jade bağırıyor.

Telefonu cebime sokup koridora doğru yürüdüm. Telefon son bir kez daha çaldı.

Reed: *Unutma, konuşmayı seks mesajlaşmasına sen çevirdin. :P*

Ekranımı kapatıp Jade'in yatak odasına giriyorum, bacaklarımın arasındaki ağrının, uykuya dalmadan önce onun önerdiği şeyi yapmak zorunda kalmayacak kadar geçmesini diliyorum.

On sekizinci bölüm

Cuma günü bir anda gelir ve bunun iyi mi kötü mü olduğunu bilmiyorum. Hafta yavaş geçseydi, bunun nedeni randevumu bekliyor olmamdı. Bu kesinlikle iyi bir işaret. Pazartesi günüydü ve bir anda Cuma oldu? Bu ne anlama geliyor?

Kapı zili çaldığında, banyoda bir kez daha dişlerimi fırçalıyorum. Midemde mide bulantısı ve heyecan karışımı bir duygu savaşıyor. Sadece ilk randevu heyecanı değil, dün gece Jade'i oturup Reed'le bu gece sadece yetişkinlere özel bir geziye çıkacağımızı açıklamak zorunda kaldım.

"Reed!" diye bağırdı Jade. "Bu benim büyükannem Diane."

"Memnun oldum," diyor annem ve eminim ki elini sıkıyordu. "Ne güzel çiçekler."

Aman Tanrım, bana çiçek getirmiş. Eminim güller. İlk buluşmalarda standart bir hediye. Yanaklarımın kızardığını hissediyorum ve lavaboya tükürüyorum. Musluğu açarak onların konuşmalarını duymamayı sağlıyorum. Bu muhtemelen bir nimet.

Aynada kendimi bir kez daha inceledikten sonra derin bir nefes alıyorum. Bekar bir anne gibi görünmüyorum, değil mi? Bir kez daha parfüm sıkıp kokunun içinden geçerek banyo kapısından çıkıyorum. En kötü ne olabilir ki? Benden hoşlanmazsa, bu da bana çok zaman ve enerji tasarrufu sağlar.

"Bu Moe," diyor Jade.

Köşeyi döndüğümde Jade'in elini Reed'in elinde buluyorum, kanepede oturmuşlar ve Moe, Reed'e ulaşmak için Jade'in üzerinden tırmanıyor. Reed'in bacağına sokuluyor ve Reed'in pantolonunu kalın bir siyah tüy tabakasıyla kaplıyor. Tereddütle hayvanı okşuyor.

"Anne." Jade'in yumuşak sesi benim geldiğimi haber verir ve Reed'in dikkati, yanındaki sevimli kediden kapıda duran bana geçer.

"Selam." Ayağa kalkar ve Jade elini bırakır.

Nasıl oluyor da giderek daha yakışıklı oluyor? Kömür grisi bir pantolon, mavi düğmeli gömlek ve pazartesi sabahı giydiği gibi parlak olmayan siyah mokasen ayakkabılar giyiyor. Saçları biraz farklı şekillendirilmiş, daha dağınık ama yine de düzgün.

"Merhaba." Omzumu kapı eşiğine yaslayıp, beni baştan aşağı süzen bakışlarını yakalıyorum.

Elbisemin çok kısa olduğundan endişeleniyorum, ama onun ateşli bakışlarından, hoşuna gittiğini tahmin ediyorum. Dar ve vücudu saran giysiler giyebileceğim günler çoktan geride kaldı, ama çocuk doğurmaktan etkilenmeyen en iyi özelliğimi, bacaklarımı sergiliyorum. Topuklu ayakkabılarım, bacaklarımı olduğundan daha uzun gösteriyor, bu da minyon yapımı göz önüne alındığında harika bir şey.

"Çok güzelsin." Reed bu yüzden randevuyu kazandı. Hayatımda hiç kimseye bu kadar inanmamıştım. Kendini beğenmiş tavırları kaybolmuş ve bana güzel olduğumu söylerken sesi hafifçe titriyor, sanki bu onu biraz korkutuyormuş gibi.

"Teşekkür ederim."

"Al." Jade ona çiçekleri uzattı. "Çiçek getirmiş." Aramızda durup, ikimize de gülümsüyordu.

Reed lale buketini alır ve bana uzatır.

"Teşekkür ederim." Elimiz birbirine değdiğinde, ayak parmaklarımdan başıma kadar bir akım geçti. "Onları suya koyacağım."

Mutfağa doğru dönerim, ama annem oradadır. "Ben hallederim. Siz gidin." Çiçekleri elimden alır ve topuklu ayakkabılarımdan dolayı ondan çok daha uzun olduğum için ona gülümserim.

"Jade'e baktığınız için teşekkürler."

"Evet, Bayan Clarke, kızınızı dışarı çıkarabilmem için ona baktığınız için teşekkür ederim." Reed kafasını mutfağa sokar.

Annem çiçekleri önceden hazırladığı vazoya koyar. "Seve seve. Seni tekrar görmek çok güzeldi Reed. Belki bir ara akşam yemeğine gelebilirsin."

Beni görmezden gelen anneme kaşlarımı çatıyorum. "Çok isterim." Reed bana yan gözle bakıyor ve ben duruşumu değiştiriyorum.

"Harika, Vic ile konuşup size haber veririm. Şimdi siz ikiniz gidin. Jade ve ben film ve patlamış mısır gecesi yapacağız."

Jade koşarak gelir ve annemi belinden sarar.

Reed ona yumruğunu uzatır. "Henry bunun haksızlık olduğunu söyledi, o yüzden bir dahaki sefere siz de gelin." Göz kırpar. Jade onun yumruğuna yumruğunu vurur ve sonra önümde durur.

Onun göz hizasına gelmek için eğildim. "Büyükannene uslu dur. Zamanında yat. Sorun çıkarma, tamam mı?"

Reed'e bakıyor, ben de parmağımla çenesini hafifçe iterek yüzünü bana çeviriyorum.

"Söz veriyorum."

Onun yanağına öpücük kondurup ona sarılırım. Ayrıldığımızda, beni hafifçe iter, ama ben çömelmiş durumdayım, dengesini kaybedip Reed'in kollarına düşerim. Reed'e bunu planlamış gibi bakarım, ama o başını sallar.

"Benim yaptığım değil, ama harika kokuyorsun," diye fısıldar ve ben, onun beni etkilemediğini varsayarak dikleşirim.

"Üzgünüm anne." Jade'in yüzünde "başım belada mı" ifadesi var.

"Gidelim." Parmaklarında bir mısır tanesi olan, tezgahın önünde duran anneme el sallıyorum.

"Önden buyur." Reed geri çekilir ve önce benim geçmeme izin verir.

Bahar gecesinin soğuk havası etrafımı sarar. Reed kapıyı kapatır ve kaldırıma ulaşana kadar benimle birlikte yürüyüş yolunda yürür. Abe'nin mavi sedanını görmeyi bekliyordum, ama kaldırım kenarında şık bir spor araba park etmiştir. Yaklaştığımızda farları yanıp söner ve bip sesi çıkarır.

Duruyorum. "Bu senin mi?"

Yolcu kapısını açar. "Umarım öyledir, yoksa polis kovalamacası başladığında bu randevu ilginç bir hal alacak."

"Oh." Chicago'nun çukurlu caddesinde neredeyse oturur pozisyona gelmek zorunda kaldığım için, olabildiğince nazikçe arabaya biniyorum.

Kapıyı kapatıyor, arabanın arkasına dolanıyor ve ben tüm o süslü kontrolleri inceleyip direksiyondaki kanat logosu ne anlama geldiğini anlamaya çalışmadan, kolonyasının kokusu beni sarıyor ve beynimin tüm işlevlerini bloke ediyor.

"Şehir dışına çıkabilir miyiz?" diye sordu. "Tabii."

"Yani, annen hafta sonu seni Paris'e götürmeme izin verir mi?"
Yüzü ciddidir. Kaşlarını kaldırmaz, alaycı bir ton kullanmaz.

"Hayır, ve sen de öyle değilsin."

Elini uzatıp dizimi sıkıyor. "Şaka yapıyorum. Seni etkilemek istiyorum, ama Pretty Woman'daki adam değilim."

Utanç beni derinden vurur ve anında tüm cesaretimi kaybederim. Tabii ki benim için böyle bir zahmete girmez. Ne saçma bir düşünce.

"O sadece onu Los Angeles'tan San Francisco'ya götürdü ve opera benim ilgimi çekmiyor."

O gülümser, vites kolunu hareket ettirir ve yavaşça kaldırımdan uzaklaşır.

"Lanet olsun ona. Bununla kimi etkilemek istediğini sanıyordu?"
Reed gülüyor, ben ise onun güçlü elinin vitesleri değiştirmesine ve dizinin debriyajla ileri geri sallanmasına odaklanıyorum.

Bu çok seksi.

"Bu ne tür bir araba?" diye soruyorum.

"Aston Martin. Apartmanımın garajında tutuyorum. Sadece özel günlerde çıkarıyorum." Bana özel olduğumu söyleyen bir gülümsemeye bana bakar ve utanç beni kaplar.

"Bazen nerede büyüdüğünü unutuyorum."

"İyi. Ben o yetiştirilme tarzının genelde ima ettiği gibi biri değilim." Sinyal verip sola dönüyor.

"Ailen hala orada mı yaşıyor?"

Otoyola giriyoruz, motor vites değiştirip gaz pedalına basarak hızlanırken mırıldanıyor. Trafik şehrin diğer tarafında yoğunlaşmış, biz ise şehir dışına çıkıyoruz.

"Evet. Tabutlarla ayrılacaklar."

"Orayı seviyorlar mı?"

"Oradaki statülerini seviyorlar. Kız kardeşimin büyüdüğümüz komşumuzla evlenip iki sokak öteye taşınmasını seviyorlar. Torunları bisikletleriyle oraya gidebiliyor. Kız kardeşimin zengin bir plastik cerrahla evlendiğini övünebilmelerini seviyorlar."

Asla evde olmadığı umurunda değil. Haftada bir kez beni arayıp sinir krizi geçirmenin eşiğinde olduğunu ve ondan boşanmak istediğini söylediği umurunda değil." Bir saniye bana baktı. "Üzgünüm, sorduğundan fazlasını söyledim."

"Hayır, sorun değil. Kız kardeşin için üzüldüm. Ben de aynı şeyi yaşadım."

Araba hızlandığında omuzları çöküyor. Pete'i konuştuğum için mi? Reed, benim onun eski karısı olduğumu düşünmekten rahatsız mı oluyor?

"Üzgünüm," diye mırıldandım.

"Özür dileme." Araba, Chicago'da normal hız olan, sınırın en az yirmi üzerinde bir hıza yavaşlar. Sol şeride geçer ve şimdilik orada kalmaktan memnun görünür. "Bana bir şey söyleyemeyeceğini hissetmeni asla istemem. Bu gece kurallar yok, Victoria. Pete hakkında konuşmak istiyorsan, konuş. Jade hakkında konuşmak istiyorsan, ben varım. Bu hafta öğle yemeğinde yediğin ve seni hasta eden yumurta salatalı sandviç hakkında şikayet etmek istiyorsan, sorun değil."

Gülüyorum. "Sandwich Place'de kalmalıydım," diye mırıldanıyorum.

Omzunun üzerinden bakarak şeridi değiştirir ve geri dönerken gözlerim tekrar yola odaklanmadan önce kısa bir süre gözlerime bakar. "Sadece eğlenmeni istiyorum. Hepsi bu."

"Tamam."

"Tamam mı?" diye sorar. "Tamam."

"Geçen hafta sonu bir randevuya çıktım," diyor ve vücudum geriliyor. Hikayeyi bitirmeden kahkahaya boğuluyor. "Şaka yapıyorum."

Ben de onunla birlikte güldüm.

"Henry dün onu aramıştım, nasıl olduğunu sormak için. Bir fıkra anlatmış. Duymak ister misin?"

"Tabii, ama seni uyarmalıyım, çocuk şakaları konusunda seni utandırabilirim."

"Bana meydan mı okuyorsun?" diye sorar eğlenerek ve en sağ şeride geçerek bir otoyoldan çıkıp başka bir otoyola girer.

"Evet." Onu daha iyi görebilmek için koltuğumda yer değiştiriyorum.

"Peki, hayaletler neden bu kadar kötü yalancılar?" diye sorar ve sonunda koltuğunda rahatlar.

"Şey... çünkü onları görebilirsin." Haklı olduğumu gösteren bir şekilde başımı eğiyorum.

"Yalan söylemiyordun. Tamam, bakalım cephaneliğimde ne var." Bir an düşünür ve ben de beni nereye götürdüğünü anlamaya çalışırım, ama Chicago'ya döndüğümünden beri şehir dışına pek çıkmadım. "Tamam, bacakları olmayan ineğe ne denir?"

"Oh." Düşünüyorum ve Jade ile birbirimize söylediğimiz tüm şakaları tekrar ediyorum. Tüm buzlu şeker çubuğu bilmecelerini ve bana sormak için telefonumu çaldığını. "Biftek mi?"

"Aklında biftek mi var?" Yüzünde flörtöz bir gülümseme belirir.

"Hayır. Cevap biftek mi?"

Otoyoldan çıkıp ışıklarda sağa döndü. "Hayır, değil. Bir tahmin daha?"

"Kızartma mı?"

"Çok yaklaştın." Parmaklarını hareket ettirerek başparmağı ile işaret parmağı arasında küçük bir boşluk bırakır. Sola dönerek bir restoranın önüne park eder ve bir süre arabada otururuz.

"Söyle hadi."

"Kıyma."

Başım deri koltuğa düşer. "Bunu tahmin etmeliydim." "Peki ya biftek? İlk randevumuzda harika bir biftek tatmanın uygun olacağını düşündüm."

"

Gözlerimi deviriyorum, ama kötü anlamda değil, ve onu nazikçe pencereye doğru itiyorum. Arabayı kapatıyor, alfa ve seksi bir şekilde dışarı çıkıyor, sonra arabanın önünden dolaşiyor, böylece onu iyice görebiliyorum. Kapımı açtığı anda, elini kabul ediyorum.

"Sen çok fazlasın,"
diyorum. "Hiç
bilmiyorsun."

Bunu bir söz gibi söylüyor. Ve aniden, Reed'in gerçekten sözünü tutan bir adam olmasını tüm kalbimle diliyorum.

On Dokuzuncu Bölüm

Reed ile akşam yemeğinin filmlerden çıkmış gibi olduğunu söylemek muhtemelen yetersiz kalır. Bütün gece bir beyefendi gibi davrandı. Sandalyemi çekip, bir şişe şarap önerdi, menüdeki en iyi bifteğin hangisi olduğunu tartıştı, özel menü istemediğim sürece bu gece menüde olmadığını söyleyerek şaka yaptı.

İkinci kadeh şarabımı içerken, vücudumu saran gerginlik ve endişe suda tuz gibi eridi. Hayatımın bu noktasında asla karşılayamayacağım bir restoranın uzak köşesindeki mum ışıklı masada oturan Reed, beni etkiledi. Özel bir şey değildi. Büyük beyanlar ya da samimi anlar yoktu. Reed, sadece Reed'di.

Her konuda konuştuk ve hiçbir zaman yargılanma korkusuyla cevaplarımı ölçüp biçmek zorunda hissetmedim. Bana çocukluğuyla ilgili hikayeler anlattı, bazıları Pete'le ilgiliydi, ben de gençlik yıllarımdaki utanç verici maceralarımı itiraf ettim. Chelsea ve Hannah'yla çalışmaktan ne kadar keyif aldığımı ve Los Angeles'taki işimi anlattım, o da bazı davalarının iç işleyişini anlattı.

Ayağa kalktığımızda, dengemi bulmam gerekti. Dolu bir mide ve bulaşıcı bir gülümsemeyle, Reed'in beni elinden tutup gardıroba götürmesine izin verdim.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım, kollarımı paltoma sokarken.

"Teşekkür etmesi gereken benim. Bu adımı attığına sevindim."

"Ben de," diye itiraf ettim. Kendimi ortaya koydum ve bunun alkolün etkisi mi olduğunu yoksa Reed'in bana bir tür büyü mü yaptığını bilemiyordum.

DÖNÜP, onun kendi ceketini giymesini bekledim. Ceketine para verdi ve kapıya doğru başını salladı.

Restoranın sıcak atmosferini geride bırakarak önünden yürüdüm, o da bana yetişti, eli her zamanki gibi belimin alt kısmına değil, kalçama dokundu. Dokunuşu, sütyenimin içinde meme uçlarımı sertleştirdi.

Bu geceye kadar, Reed'e olan duygularımı demir bir kutuda saklamıştım. Kilitli. Yatağımın altında. Tozunu almak ve içindekileri incelemek istemediğim diğer kutularla çevrili. Victoria Keebler olarak kendimi kaybetmeden önce eski, naif Victoria Clarke'a dönüşeceğim korkusu içimde bir savaş başlatmış ve kazanmıştı.

Boşanmanın üzerinden iki yıl geçti ve Clarke soyadının bana tekrar yakıştığını hissetmem bir yıl sürdü. İçgüdülerim, Reed'in bana nazik davranacağını söylüyor, ama içgüdülerim daha önce bir kez yanılmıştı ve en kötü kararımdan en iyi hediye almış olsam da, hayatımı paylaşmak için Pete'i seçen hala benim.

Bütün bunlara rağmen, burada oturmuş, onun beni eve götürmesini istemiyorum. Onunla bir dakika, hatta bir saniye daha olmak istiyorum... Söylediğim bir şeye güldüğünde gözlerinin kenarındaki kırışıklıkları görmek, o anda beni baştan çıkarmaktan başka bir şey istemiyormuş gibi bakışlarını üzerimde hissetmek istiyorum.

Zihnim bu içsel tartışmayla o kadar meşgul ki, restorandan uzaklaştığımızı fark etmemişim. Radyoyu düşük sesle açmış ve aramızdaki sessizlik garip değil, rahatlatıcı. Parmakları vites koluna vuruyor, şarkı sözleri ağzından düşük sesle dökülüyor.

Bir an için, aklımdan, ilişkimiz gerçekten yürüseydi nasıl olurdu diye geçiyor. Bir randevudan eve dönerken, Jade ve ikizleri hala anneme yatma saatleri konusunda karşı çıkıyor. Reed, içeri girdiğimizde onları kollarının arasına alıyor. Ben kanepeye oturup annemle geceyi konuşuyorum. Reed bize çay getiriyor, annemle bana şefkat gösterirken kanepede yanıma sokuluyor.

İkimiz için yarattığım fantezide neler olabileceğini düşünerek gülümsüyorum.

"Sessizsin," diyor, eli çıplak dizime dokunuyor.

Ona dönmek için koltuğumda döndüm. "Bu gece tek yaptığımız şey benim hakkımda konuşmak gibi geliyor. Bana ailenizi anlatın."

Vücudu bir an gerildi. "Sana onlardan bahsetmiştim. Benden pek karşılayamadığım beklentileri var."

"Savcı yardımcısı olmak iyi para kazandırıyor mu?" Direksiyon simidindeki logoya bakmadan edemiyorum.

Dudaklarında bir gülümsemeyle bana bakar. "Eğer sorduğun buysa, bunun için yeterli değil."

"Üç parçalı takım elbise giyiyorsun, ki bu arada hala bir kişisel alışveriş danışmanının senin için seçtiğini düşünüyorum, bu saçma sapan pahalı arabayı sürüyorsun" —dashboard'a hafifçe vuruyorum— "ve her yıl benim tüm üniversite eğitimimden daha pahalı olan bir park yeri olan güzel bir apartman dairesinde yaşadığını tahmin ediyorum."

O gülümser. "Zengin bir çocuk olduğumu biliyorsun."

Bunu, birine pizzayı sevdiğini söyler gibi rahatça söylüyor. "Bir güven fonun olduğunu varsayabilir miyim?"

Bana tekrar bakar ve yüzündeki o sırıtiş kaybolmaz. "Doğru tahmin ettin."

Ön cama doğru bakmak için koltuğuma yaslanıyorum. Bu da Pete ve Reed arasındaki bir başka fark. Pete'in ailesi zengin olmasına rağmen para biriktirmemişti. Babasının kazandığını harcadılar ve harcamaya devam ediyorlar. Onlar yeni zenginlerdi ve tahminimce Reed eski bir aileden geliyor. Pete, yaşam tarzını sürdürmek istiyorsa parayı kendisinin kazanması gerektiğini biliyordu. Reed ise tam tersi bir yol izledi.

"Büyükbaban mı?" diye soruyorum.

"Büyükannem." Göz kırıyor. "Annemin annesi."

"Yani, baban..."

"Babam başarılı bir iş adamı. Büyük bir gıda şirketinin CEO'su, ama annemin ailesinin parası nesiller öncesine dayanıyor."

"Baban da senin savcı yardımcısı olmanı istemiyor mu?"

O, "Değil mi? Sanırım para insanları değiştirebiliyor. İşte, kendi çabalarıyla yükselmiş bir adam ve benim diplomam için harcadığı paranın boşa gittiğini düşünüyor."

Annem avukat olsaydım çok sevinirdi.

"Ben mutlu olacağım şeyi yapmak için yetiştirilmedim, Victoria. Ailemin övünebilmesi için çok para ve prestij getiren bir şey yapmak için yetiştirildim."

"Ama bölge savcı yardımcısı olmak asil bir meslektir," diye ısrar ediyorum.

"Benim için üzülme, iyi bir hayatım oldu. Peki, ailem yaptığım işi beğenmiyorsa ne olmuş? Uzun zaman önce öğrendim ki, bu onların sorunu, benim değil."

"Çok emin konuşuyorsun. Yani, ebeveynlerin beklentileri bir çocuğu gerçekten mahvedebilir."

Kör noktasını kontrol edip şerit değiştirmeden önce başını salladı. "İnan bana, babam Big Brothers'da mentorluk yapmaya başladığım için benden nefret ediyor, çünkü o zaman gerçek dünyanın, benim büyüdüğüm küçük bölgedeki gerçeklikten çok uzak olduğunu anladım. Bir yandan, büyürken sahip olduklarım için minnettardım, ama diğer yandan, aynı fırsatlara sahip olmayanlara yardım etmek istiyordum."

"Sen asil bir prens gibisin." Bu cümle beynimden geçmeden dudaklarımdan dökülüyor.

Kahretsin. Filtrelerim şu anda kırmızı şarapla ıslanmış olmalı.

Araba durdu ve bir an için beni duymadığını düşündüm. Bakışları ileriye doğru, eli vites kolunu kavramış, ayakları iki pedalin üzerinde. Sonra bana bakıyor ve dili alt dudağının üzerinde kayıyor. "Beni öyle görmen hoşuma gitti, ama sana gerçekçi olmayan beklentiler yaratmak istemem. Bir sürü kusurum var."

"Ayrıntılara ihtiyacım var."

"Şey, yemek yapmam. Her akşam dışarıdan yemek sipariş ederim. Şu anda daireme gitsen, buzdolabımda sadece bir galon çikolatalı süt, bir milyon paket yemek ve baharat bulursun. Temizlikçi kadın haftada iki kez geliyor çünkü ben ev işlerinde hiç becerikli değilim. Giysilerimi yıkıyor, kuru temizlemeye götürüyor, evi temizliyor. Her gece deli gibi geç saatlere kadar uyanık kalıyorum, genellikle elimde bir dosya ile kanepede uyuyakalıyorum."

Gülümsüyorum, onun mükemmel olmadığına şükrediyorum. Çünkü mükemmellik bir yanılsamadır. Ben ise gerçeği istiyorum.

"Bana tipik bir bekar gibi geliyorsun."

Omuzlarını silkiyor, ışık yeşile dönüyor ve otobana geri dönüyor.

"Bu şekilde yaşamaya devam edersem, sonsuza kadar bekar kalacağım." "O kadar da abartma."

Gülümser. "Yakında piyasadan çekilmeyi umuyorum." Bana bakar ve göz kırpar.

Pahalı deri koltuğa eriyorum. Sevgili Jade'im olmasaydı, Pete'ten önce onunla tanışmış olmayı dilerdim. Ama Pete'i denklemden çıkarmak, Jade'imi de ortadan kaldırır ve onsuz ben ben olamam.

"Sana bir soru sorabilir miyim?" Gözleri tekrar yola odaklanır.

"Tabii."

"Flört kurallarına göre eski sevgililerden bahsetmemek gerektiğini biliyorum, ama Pete ile ne oldu? Cevap vermek istemiyorsan, kendi işime bakmamı söyle."

Gözlerim pencereden dışarıya kayıyor. "Hayır, sorun değil." Bir saniye duraklıyorum. "Bence Pete henüz yerleşik bir hayata hazır değildi. Sanırım bunu istediğini *düşünüyordu*. Ailesi de bunu istiyordu. Sanırım senin ailen gibi, onunla övünmek istiyorlardı. Ama bu ona göre değildi. İyi bir baba olduğunu söyleyebilirim. Yani, daha fazla ilgilenip daha fazla çaba gösterebilirdi, evet. Ama Jade ile vakit geçirdiğinde, o onun tüm dünyası oluyor. Haftada birkaç kez onu görmeye vakti olsaydı, muhtemelen benim Los Angeles'ta kalmam için mücadele ederdi.

Böyle bir durumda ne yapardım, bilmiyorum." "Neden geri döndün?"

"Annem." İç çekiyorum. "Ona multipl skleroz teşhisi kondu ve benim dışımda kimsesi yok. Ben ve Jade. Hastalığı ilerlerse ona yardım etmek için burada olmak istedim."

Elini uzattı, elimi tuttu ve "Üzgünüm" dedi.

"Teşekkürler." Ona nazıkçe gülümserim ve elini çektiğinde, manuel vitesli arabaları sandığım kadar sevmediğimi fark ederim. "İyi günleri de var, kötü günleri de. Hâlâ Jade'e yardım edebiliyor

ama o telefonu açtığında, ondan kilometrelerce uzakta olmak istemediğimi fark ettim. Burada olmam gerekiyordu."

Reed başını sallar. "Pete anladı mı?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Çoğunlukla."

"Sevindim." Göz kırparak mutlu olduğunu ima eder, çünkü ben buraya dönmeseydim, benimle tekrar karşılaşmazdı.

"Pete korkunç bir adam değil, sadece iyi bir koca değil."

Ona temiz versiyonu anlatıyorum, çünkü kirli versiyonu anlatsaydım, muhtemelen beni kaldırıma bırakıp uzaklaştırdı. Onu aramak için arabayla dolaştığım geceler, durmadan telefonunu aradığım, cebinde numaralar bulduğum, kıyafetlerinde parfüm kokusu aldığım geceler. Anıları kafamdan silip atıyorum.

"Mükemmel bir koca olacağımı düşünmek hoşuma gidiyor." Reed gülüyor ve şaka yaptığını biliyorum, ama şanslı bir kız için harika bir koca olurdu. Biliyorum ki olurdu.

Annemin evinin kaldırımına yanaşır, park eder ve arabayı durdurur.

"Çok eğlendim," diyorum.

Bana kazanan gülümsemesini gösterir. "Ben de. Umarım bir sonraki randevuya da evet dersin?" Kaşlarını kaldırır.

"Sanırım kabul edebilirim." Ona dönerek, sesimi normalden daha alçak ve daha şehvetli hale getiriyorum.

O öne eğildi, eliyle yanağımı okşadı. "Yavaş ilerlemeye çalışıyorum Victoria, ama senden gerçekten hoşlanıyorum. Bu hafta sonu akşam yemeği için daireme gelir misin?"

"Çikolatalı süt içecek miyiz?"

Dudaklarında bir gülümseme belirir, ama gözleri benimkilere odaklanmış halde kalır. "Bir aşçı tutacağım."

Kafamı sallarım. Restorandan ayrılırken aldığı nane kokusu, bana daha da yaklaşınca burnuma gelir. "Gelmeni istiyorsan, yemeği sen yap."

"Şu anda beni öpmeyi kabul edersen akşam yemeğini ben yaparım." "Akşam yemeğini ve tatlıyı yaparsan beni öpebilirsin."

Sözlerimiz fısıltıdan ibaret, birbirimize gittikçe yaklaşıyoruz. Nefesim hızlanıyor. Tek istediğim, dudaklarını benimkilerde hissetmek

duymak istiyorum.

"Seni öpebilirsem akşam yemeğini yaparım ve tatlıyı da alırım." "Hmm..."

"Siktir et, bir tüp kurabiye hamuru olsun." Teklifimi kabul etmemi beklemeden ağzını ağızıma yapıştırıyor.

Elini yanağımdan aşağıya, boynuma doğru kaydırıyor. Dilini dudaklarımın kenarından gezdirdiğinde, ona açılıyorum ve dili içeri girip benimkini arıyor. Dudakları yumuşuyor ve dili yavaşlıyor. Vücudum ağırlıksız hissediyor, sanki ritmimizi bulduğumuzda bulutlarla birlikte uçuyormuşum gibi.

Bir inilti kaçar ağızımdan ve o işkence çekiyormuş gibi inler, dudakları daha fazla baskı uygular. Hiçbir öpücükten bu kadar kontrol edilemez bir arzu hissetmemiştim. Belli ki biraz soğukkanlılığını korumaya çalışıyor ve merak ediyorum, başka bir yerde olsaydık ve beni soyabilseydi, yapar mıydı? Bu ilk randevumuz değil de onuncu randevumuz olsaydı, beni kucağına yatırır mıydı? Ben izin verir miydim?

Öpüşmemiz yavaşlar ve çılgın zihnim aşırı hızda çalışmayı bırakır, onun öpücüğünü analiz eder.

Eli çıplak boynumda kalır ve alnını alnıma dayar. "Şu anda seni ne kadar çok istediğimi bilemezsin." Ağır ağır nefes alıyor, kendini kontrol etmeye çalışırken göğsü yukarı aşağı hareket ediyor.

"Sanırım biliyorum."

Kıkırdar. "Karşılıklı olmasına sevindim."

Emniyet kemerimi çözdü, sonra geriye yaslandı, anahtarları aldı ve arabadan çıktı.

"Vay canına," diye mırıldanıyorum.

Kapı açılır ve elini uzatarak arabadan inmeme yardım eder. Teklifini kabul ederim, arabadan inerim ve o da elimi tutar, ön kapıya doğru yürürken elimi bırakmaz. Saat geç oldu, Jade çoktan uyumuş olmalı.

Başımın üzerindeki verandanın ışığı, lise günlerimi hatırlatıyor; bir çocuk tereddütle bana iyi geceler öpücüğünü verirken, babamın kapıyı açmasından korktuğum günleri.

"Tekrar teşekkürler, çok eğlendim."

O bir adım öne çıktı. "O zaman gelecek cumartesi?"

"Cuma olabilir mi?" Pazar günlerini hep Jade ile geçiririm.

"Cuma olsun. Kurabiye hamurunda neyi tercih edersin?" Göz kırpıyor.

Parmağımın göğsüne dokundum. "Şaka yapmıyorum, Bay Warner, yemeği siz pişireceksiniz."

Birkaç kez başını sallıyor. "O zaman pizza için havaya girin, çünkü büyük olasılıkla benim yapacağım şey yenilmez olacaktır."

"Harika bir gece için teşekkürler." Kolunu belime doladı ve beni kendine çekerek göğüslerimizi birbirine yaklaştırdı.

Kollarımı boynuna doladım, parmaklarımın kısa saçlarını okşamasının ve sert vücudunun benimkine baskı yapmasının tadını çıkardım.

"Eve dikkatli sür," diye fısıldarım.

Başını eğiyor ve ben de ağzımda nane tadı hissetmeyi bekleyerek gözlerimi kapatıyorum. Dudaklarımız tekrar birleşiyor ve arabada olduğumuzdan daha çılgınca. Daha aç. Daha muhtaç. Elleri sırtımda aşağı kayıyor ve kalçalarımı kavıyor. Bir inilti kaçıyor ağzımdan ve ona daha da yaklaşıyorum, uzun saçlarını yumruklayarak kaçmasını engelliyorum.

Sırtım evin tuğlalarına çarpar ve pantolonundaki sert şişkinlik karnıma baskı yapar. Bacaklarımı kaldırıp ona sarılmak istiyorum, o kadar çok istiyorum ki canım acıyor, ama annemin evinin önündeyim ve verandadaki ışık Reed ile yaptığımız her şeyi komşulara gösteriyor.

Elim aramıza düşer ve onu hafifçe iterim. "Komşular," derim, nefes nefese ve ter içinde.

"Haklısın." Geri adım atar ve boynunun arkasını tutar, yüzü gergin. "Yalvarmadan önce gitsem iyi olur."

Kıkırdarak gülüyorum ve bakışları yine dudaklarıma düşüyor. "İyi geceler, Victoria."

"İyi geceler."

Beton yoldan arabasına doğru yürüdü, binmeden hemen önce durdu, başını salladı ve bana içeri girmemi işaret etti.

El sallıyorum ve anahtarlarımı çıkarıyorum, kapıyı açmaya çalışırken ellerim titriyor. Eve giriyorum ve oturma odasındaki kanepeye yığılıyorum.

"O kadar mı iyiydi?" diye sorar annem.

Yirminci Bölüm

Jade ve ben Pazartesi sabahı evden çıkıp Uber'i bekleriz. Henry, sahibi görünene kadar bekleyen bir Bassett Hound gibi pencereden dışarı bakar.

Yola çıkarken başımı sallarım. Dün gece Reed'e yürüyeceğimizi söylemiştim.

"Yürüyeceğiz," diyorum Jade'e, Henry ve Reed'in duyabileceği kadar yüksek sesle. "Henry, bize katılmak ister misin?"

Henry arabadan atlayarak gülümser ve Reed de diğer taraftan arabadan iner. Elleri düşüncesizce kravatını bağlarken, kravat iğnesi dişlerinin arasında sıkışmıştır.

Bu sabah, tüm hayatım düzgünmüş gibi görünebilirim, ama gerçekte, Jade'in saç konusunda onunla tartıştım, kendime kahve yapmaya vaktim olmadı ve Jade'in elindeki muz onun tek kahvaltısı.

"O zaman hepimiz yürüyelim," diyor Reed, kaldırıma çıkarak bize katılıyor. Abe arabayı çalıştırıyor, şüphesiz okulda bizimle buluşacak.

Henry ve

Jade, hafta sonu hakkında sohbet ederek önümüze koşarlar. "Görünüşe göre bu sabah yine biri evden koşarak çıkmış,"

diye şaka yapıyorum.

"Keşke takım elbisemi giymeden önce beni görseydin." Göz kırıyor.

Sinirlenmiş gibi davranırken, zihnimde çıplak Reed'in görüntüsünü canlandırıyorum.

"Egon için biraz erken değil mi?"

Kravatını bağlayıp klipsi yerine takarken ona bakmamaya çalışıyorum. Başarısız oluyorum ama o sadece sırtarak beni affediyor.

"Bir gün anlarsın, ben onunla uyanırım." Kollarını yanlarına indirir ve her kol hareketinde parmaklarını okşar.

Onları ceketimin cebine sokuyorum,       kızımla ihtiya ı olan son Şey, annesinin okula ateşli ve tedirgin bir Şekilde gelmesi.

"Tsk, tsk, bu zor elde edilme işini aŐtıđımızı sanıyordum?" diye eğilip fısıldıyor.

Gözlerim i     sel olarak kapanır ve boynumdan titreme geçer.

"Dikkat et. Jade'e bizim hakkımızda gerçekten konuşmadım." Dudakları o kadar yakın ki, onu tatmak için bir santimden fazla mesafe gerekmeyecek kadar yakın olduğunda derin bir nefes alırım.

"Yani, biz var mıyız?" diye sorar.

"Belki." Zor elde edileni oynuyormuş gibi davranıyorum, ekstra etki için kirpiklerimi kırpıyorum.

"Bil diye söylüyorum, seni işe bırakmadan önce dudaklarım dudaklarına değecek."

Dururum, başımı geriye atarım. "Seninle geleceğimi kim söyledi?"

O, boş ellerime bakar. "      arabada seni bekleyen, yağsız süt ve bir damla vanilya aromalı büyük boy kahvem var."

Yüzünde zafer dolu bir ifade belirir, kafein bağımlılığımın onun zaferini garantilediğini bilmektedir.

"Ve beni işe bırakmadıkça bana vermeyecek misin?"

O başını sallar.

"Bu biraz acımasızca."

"Sana asil prens olmadığımı söylemiştim."

"Hoşça kal anne." Jade koşarak uzaklaşır ve ben nihayet etrafıma bakınırım, okul bahçesine giden ağaçlıklı yolu çıktığımızı fark ederim. Darcie ve Georgia'nın gözlerinin bize dikildiğini fark etmeden önce burayı daha çok seviyordum.

"Oh Bug,  z r dilerim."

Çenesini karnıma dayadı, benimkine benzeyen kahverengi gözleriyle bana baktı.

"Ne için?"

Reed'e bakarım. "Hiçbir Şey."

Kollarını bana daha sıkı sarar. "Bugün ofise gelebilir miyim?"

"Bugün olmaz, ama cuma nasıl?"

"Yaşasın! Bir gün Henry'yi de getirebilir miyiz?" Jade'in yanında duran ve Reed'e veda etmiş olan Henry'ye bakıyorum.

"Yakında bir şeyler ayarlarım."

Aceleyle yanımdan ayrılır. "Duydun mu Henry? Annemin ofisi çok eğlenceli. Orada şekerler var ve bilgisayara girip oyun oynayabiliyorum."

"Gerçekten mi? Reed bana iPad aldı ama bilgisayarım yok."

İkisini okulun içinde kaybolurken izliyorum. Benim bağımsız kızım ve sessiz oğlan, şimdi en iyi arkadaşlar. Kim tahmin edebilirdi ki?

"Öyleyse, neden Müdür Weddle'dan arka otoparkı kullanmak istediğini ve neden otoparkın çevresini ipe çevirmemiz gerektiğini bilmem gerekiyor." Darcie'nin sesi, doktorun muayenhanesi yıllık PAP smear randevusu için aradığı zamanki gibi tüm vücudumu gerginleştiriyor.

Kollarını kavuşturmuş, elinde Starbucks kahvesiyle bana yaklaşıyor. Her zamanki gibi düz ayakkabı ve kot pantolon giyiyor, ama bugün yağmur yağacağı için trençkotunu da giymiş. Kızıl saçları uzun ve kıvrımlı, makyajı kusursuz.

"Bu bir sürpriz, ama inan bana, insanlar buna bayılacak," diyor Reed.

Kıkırdayarak samimiyet taklidi yapıyor ve sonra bakışları tekrar bana dönüyor. "Vicki, ben PTA başkanayım. Her şeyi onaylamam gerekiyor."

"Adım Vic..."

Elimi Reed'in koluna koyarak sözünü kestim. "Birincisi, adım Victoria. İkincisi, Müdür Weddle zaten onayladı. Planlarımızı biliyor ve etkinlikte bir sürpriz olmasının katılımcı sayısını artıracığını düşünüyor."

Diyelim ki, müdür kolay ikna olmadı ama sonunda onun argümanlarına karşı yeterince geçerli noktalar öne sürdüm ve her şeyin temizleneceğini ve işimiz bittikten sonra hiçbir iz kalmayacağını garanti ettim.

"Başkan olmak mı istiyorsun, Vicki?" Adımı sanki dilinde zehir varmış gibi tükürüyor.

Aslında Vicki diye çağrılmaya tamamen karşı değilim. Babam bana öyle derdi. Ama beni tanımayan bu kadın mı? Kesinlikle hayır. Beni kızdırmak için bunu kasten yapması, onu haddini bildirmeye can atmamı sağlıyor.

"Hayır,
istemiyorum."

"O zaman..."

"Nereye varmak istediğini biliyorum, Darcie, o yüzden ben senin için halledeyim. Hayır, çalışıyorum, o yüzden başkan olamam. Evet, kocamla boşandık. Evet, buraya yeni taşındım ve evet, annemle yaşıyorum. Ama bunların hiçbiri seni ilgilendirmez. Bana bir görev verdin, üstelik sormadan, ve ben de kabul ettim. Şimdi de şartlar koymak istiyorsun, ama bu da seni ilgilendirmez." Nefes almak için yeterince uzun bir ara verdim ve gözlerinin daha da büyüdüğünü gördüm. "Öyleyse Darcie, neden çocuğunu bırakıp, bütün sabah burada durup çocuk yetiştirme konusunda doktora yapmış gibi diğer ebeveynleri yargılamak yerine, daha verimli bir şey yapıyorsun?"

Alaycı bir şekilde güldü, bu da onu kızdırdığım anlamına geldiği için içten içe sevindim, ama soğukkanlılığımla koruyarak ifademi bozmadım. O bu konuda çok başarısızdı. Yanakları parlak pembeye dönmüştü ve elindeki bardağı o kadar sıkı tutuyordu ki, protesto ediyormuş gibi bir ses çıkıyordu.

"Peki, senin istediğin gibi yap. Ben sadece kimsenin uğramadığı üzücü bir standın olmadığından emin olmak istedim." Reed'e dönüyor. "Sana onun telefon numarasını verdiğim halde beni desteklediğin için teşekkürler. Buna iyilik zinciri denir Reed, bu kavramı anlamıyor musun?" Onun cevap vermesini beklemeden uzaklaşıyor. "Georgia!" der ve zorbalığa uğramak için çok yaşlı olan yardımcısı itaatkar bir şekilde onu takip eder.

Kalbim yavaşlar ve koltuk altlarımdaki ter kuruyunca soğuk hissedilir. Reed'e dönmek için etrafından dolanırım.

"Kahretsin, seni daha fazla isteyebileceğimi hiç düşünmemiştim."

Reed başını sallar, sonra ellerimizi birleştirir ve bizi arabaya götürür. Sedana vardığımızda kapıyı açar.

Vanilya kokulu arabaya kayarım. "Günaydın, Abe."

"Günaydın, Victoria, yoksa Bayan Bad Ass mı demeliyim?" Eğlenceli gözleri beni dikiz aynasından bulur.

"Gördün, ha?"

"Sabahımı güzelleştirdi," diyor gülerek.

"Yani, yakalamayı gördün, Abe?" Reed yanına otururken sorar.

İçecek tutucusundan kahvemi alıp, alarmım çaldığından beri canım çeken bu lezzeti yudumlarım.

"Bu kesinlikle seni Prens Charming kategorisine sokuyor." Kupayı işaret ettim.

"Hey, orada duran benim," diye şaka yapıyor Abe. "Teşekkürler, Abe." Aynadan ona göz kırpıyorum.

"Dur, dur, dur, övgüyü kendine saklama. Beş dolar daha ekledin." Reed tutucudan kendi fincanını alır ve çekinerek bir yudum alır.

Abe kaldırımdan ayrılır ve şehir merkezine doğru yola çıkarız.

"Belki de Henry'yi her gün ben götürürüm diye düşünüyordum," diyor Reed.

"Diğer günler Henry'yi kimin bıraktığını hiç görmüyorum. Bir araba kaldırıma yanaşıyor, Henry atlıyor ve araba uzaklaşıyor."

O da başını sallar. "Eski gümüş rengi bir Chrysler, değil mi?" "Evet."

"Büyükbabası. Sosyalleşmeyi pek sevmez. Sanırım yaşılanıyorlar ve tüm bunları gerçekten istemediler, anlarsın ya?"

Pete her zaman diğer insanları önemser gibi davranırdı. Doğru sözleri söylerdi, ama boş geliyordu. Reed'in yüzünde Henry'yi ne kadar önemseydiğini ve ailenin yaşadıklarına ne kadar üzüldüğünü görebiliyorsunuz.

"Hayal bile edemiyorum."

"Ben de." Bir an düşüncelere dalarak kaşlarını çattı.

Birkaç saniye oturup, Chicago trafiğinin dur-kalk ritmine uyum sağlayarak içkilerimizi yudumluyoruz. Abe, geçen seferki gibi aynı sabah radyo programını dinliyor, ama şu ana kadar İkinci Randevu Güncellemesi başlamadı.

"Cuma gününe kadar görüşme şansımız yok, ha?" diye sorar

Reed. Abe aynaya bir bakıp tekrar yola döner.

"Okulum var," diyorum, alt dudağımı büzerek. "Her gece mi?"

"Bu gece, çarşamba ve perşembe."

"Hiçbiri çevrimiçi değil mi?"

Omuz silkiyorum. "Bazı dersler çevrimiçi, ama ben son sınıftayım, Aralık'ta mezun olacağım." Çapraz parmaklarımı kaldırıyorum. "Umarım."

"Sana hiç ne istediğini sormadım galiba?" Şimdi bana daha fazla dönerek konuşuyor.

"İşletme. Genel. Ne yapacağımdan bile emin değilim."

Kollarını uzatıp elime uzanır, parmakları bizim aramızda benimkilerle oynar. "Sevdiğin şeyi bulacaksın."

Elimin içindeki elinin sıcaklığı çok iyi geliyor. Başparmağı ve parmakları cildimde kayıyor. Pürüzsüz değil ama nasırlı da değil, ikisinin karışımı.

"Zamanı geldi," Abe radyonun sesini açar.

"İkinci Randevu Güncellemesi," diyor Reed, sanki bütün hafta boyunca yeni bölümü beklemiş gibi sırtarak.

Yolun geri kalanında, neden geri aranmadığını anlamayan bir adamı dinliyoruz, ancak sinemada film izlerken ona eliyle tatmin etmesini isteyen bir mesaj attığını öğreniyoruz.

Reed bana bakar, kalın ama mükemmel kaşlarını bana doğru oynatır.

"Hayır," diye gülümserim ve o parmaklarını benimkilerin arasına geçirip sıkıca tutar.

Kaldırıma yanaştığımızda, artık arabadan inmek istemiyorum, bir süre daha Reed'in yanında kalmaktan memnunum.

"PDA hakkında ne düşünüyorsun?" Reed kapıyı açmadan sorar.

"Kesinlikle hayır."

"Benimle bile mi?"

"Özellikle seninle." Ona keskin bir bakış attım.

"Üzgünüm, ama Abe mi yoksa sabah trafiği mi?" İnsanların işe yetişmek için hızlı adımlarla yürüdüğü dışarıyı işaret ediyor.

"Cevaplamam gereken bir mesaj var." Abe konsoldan cep telefonunu alır ve kucağında ona bakar.

"Öpüşmeyi başka bir zamana ertelese nasıl olur?" diyorum, gülmemeye çalışarak.

"Abe, gözlerini kapat," Reed, benden gözlerini ayırmadan talimat verir.

"Şey..."

"Sadece bir tane," diyor, karşı koyması zor olan alçak bir sesle.

Sonra öne doğru kayar, güçlü bacağı benimkine baskı yapar, eli boynuma gider ve dudakları benimkilere değir. Öpücük kısa ama kalp durdurucu ve arabadan inmek için kapıyı açtığımda, Abe'nin yanakları benimkiler kadar kızarmıştır.

"Üzgünüm," diye mırıldanıyorum.

"Önemli değil, daha kötüsünü de duydum." Veda olarak bana selam verdi ve ben arabadan indim.

Reed ve ben, o beni ofis binasının kapısına kadar geçirirken gülüyoruz. Eminim Abe'nin İkinci Randevu Güncellemesi'ndekilerden daha iyi hikayeleri vardır.

"Gitmen gereken bir işin yok mu?" diye soruyorum, o ofis binasının küçük giriş holüne adım attığında.

"Cuma gününe kadar bekleyebileceğimi sanmıyorum." Kolunu belime dolayarak beni kendine doğru çekiyor.

"Eh, hayatta kalmak zorundasın." Çenesini öperim, düzgünce kesilmiş sakalının kirli sakalları cildimi batırır.

"Buna devam edersen seni takip ederim." Beni vücuduna daha sıkı sarar.

Geri çekiliyorum. "İçimden bir ses, benim hakkımda bilmen gerekenden çok daha fazlasını bildiğini söylüyor."

Lisedeki reşit olmayan içki içme cezamın muhtemelen kayıtlı olduğu bir veri tabanına erişimi olduğunu biliyorum.

Hiçbir şey söylemiyor, bu da beni araştırdığını gösteriyor. Ama gerçekten umursamıyorum çünkü dürüst olmak gerekirse, ben de aynısını yapardım.

"İyi günler, avukat bey." Elimi sırtında gezdirip sıkı kalçalarını hızlıca sıktım.

"Haksızlık yapıyorsun," diye kulağıma fısıldadı, kulak memem ağzına girdi.

"Bu oyunu ikimiz de oynayabiliriz." Dudaklarına kısa ve iffetli bir öpücük konduruyorum. "Hoşça kal, Reed."

"İntikam acıdır," diyor, bir adım geri çekilerek. "Cuma günü kapımı çıplak açacağım."

Tam o anda ellili yaşlarında görünen bir kadın asansöre yaklaşır ve tiksintiyle ona bakar.

"Özür dilerim, hanımefendi."

Reed ve ben birbirimize bakarken, kadın asansör düğmesine basar. El sallarım ve o, kapı eline gelene kadar geri çekilir ve sadece bir gülümsemeyle ortadan kaybolur.

Kadın ve ben asansöre gireriz, ikimiz de kendi katlarımızın düğmelerine basarız.

"Senin yaşında olsaydım, cuma günü trençkotumun altında sadece doğum günü kıyafetimle görünürdüm."

Asansör kapıları onun katında açılır ve ben cevap veremeyecek kadar şaşkınım.

Reed ile olanların muhtemelen cuma gecesi yatak odasına, ya da daha çok mutfak masasına taşınacağını biliyorum ve bu da zihnimde vücudumu gözden geçirmeme neden oluyor. Doğum sonrası vücudumu. Hiçbir şeyin eski haline dönmediği vücudumu.

Göğüslerimi avuçlarım, kaldırıp bırakırım ve iki üzgün un çuvalı gibi geri düşmelerini izlerim.

Ofis kapısından içeri girdikten sonra bilgisayarımı bile açmıyorum.

"CHELSEA!" diye bağıryorum. "Boşanmışlar buluşması - hemen!"

Yirmi Birinci Bölüm

Chelsea, bir elinde kahve, ağzında donut, bluzunun önü pudra şekeriyle kaplı halde dinlenme odasından çıkıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum, çantamı masamın önündeki sandalyeye atarak. "Bunlar hemen bu ofisten çıkmalı."

Onun yanından geçip odaya giriyorum, o da peşimden geliyor.

"Ama çok lezzetliler. Köşedeki yeni fırından bir hediye." Onları çöpe attığımı izlerken sesinde bir sızlanma var.

"Yardıma ihtiyacım var ve böyle bir zamanda etrafta donutlar olamaz."

Masaya oturur, parmaklarındaki şekeri yalar. "Ne oldu?"

"Bu hafta sonu çıplak olacağım ve bu vücut son iki yıldır rafine şeker ve kompleks karbonhidrat tüketiyor. Ter atmamın tek yolu baharatlı yemekler yemek ya da banyoyu temizlemek."

"Çıplak mı?" Gözleri yaramazlıkla parladı. "Biftek mi?"

"Evet."

"Yani, randevu iyi geçti mi?"

"Randevu iyi geçti ve şimdi beni cuma günü evine davet etti."

"Ve olaylar karmaşılaşıyor." Sandalyeye yaslanıp bacaklarını önündeki masaya atarak sıırttı.

"Bu gizemli bir şey değil. O bir erkek. Ben bir kadını. İkimiz de artık bakire değiliz, yani cuma günü seks kesinlikle gündemde ve..."

"Umarım gündemde olur. Masa seksi her türlü eğlencelidir." Alt dudağını ısıyor ve eminim geçmişte yaşadığı bir macerayı hatırlıyor, ama ayrıntıları duymak istemiyorum.

"Bir saniye odaklanabilir misin?" Sesimde paniğin belirdiğini duyabiliyorum.

Kafasını hafifçe sallar ve bana doğru bakar. "Vic, seni açtığında, gördüğü şey karşısında ağzının suyu akacak."

"Hayır, salya akıtmayacak. Daha önce çocuk sahibi olmuş bir kadınla hiç yatmadığından eminim. Beş gün içinde on beş kilo vermem gerekiyor."

Chelsea kahveme bakıyor ve ben de onun bakışlarını takip ediyorum. "Kahretsin." Son bir yudumla onu hatırlamak için, kahveyi çöpe atıyorum.

"Bundan sonra sadece sade kahve." Sandalyesinde dik oturur ve öne eğilir, oyun yüzünü takırır.

Ben de başımı sallarım.

"Detoks yapacağız." Ayağa kalkar ve ofisine doğru yürür. Onu takip ederim. "Ama her gün duş alıyorum?"

Yürümekten vazgeçip bana dönüyor. "O tür bir arınma değil, kadın. Ve işten sonra benimle spor salonuna gideceksin. Bu gece, boot camp var." Ofisine doğru yürümeye devam ediyor.

"Ama geçen sefer seninle gittiğimde..."

Masasının arkasında durur, parmaklarını sert yüzeye bastırır, gözlerini bana diker. "Tamam, evet, aşırıya kaçtım ve birkaç gün bacaklarım titredi, ama..."

"Ayrıca, daha sonra dersim var."

"Bayanlar?" Hannah'nın sesi ofiste yankılanır.

"Buradayız," derim, Chelsea'nin ofisinden kafamı uzatarak.

"Bu sabahki dedikodu ne? Chelsea'nin randevusu mu?" Çantasını benimkinin yanına atıyor ve tasarımcı ceketini çıkarıp askıya asıyor.

"Bu hafta sonu randevum yoktu. Kuzenimin düğün öncesi partisi vardı." "Oh, çok eğlenceli olmuş olmalı," dedim.

Kaşlarını kaldırır. "Hiç *eğlenceli* bir düğün öncesi partisine gittin mi?"

"Benimki eğlenceliydi." Omuz silkiyorum.

"Çünkü tüm hediyeleri sen aldın. Ayrıca kuzenim çok kısa bir nişan dönemi istediği için her şey aceleye geldi. Ve erkeklerin de katılmalarına izin verdi, bu yüzden bu partiler diğerlerinden farklıydı." Kendini işaret eder.

Dudaklarım aşağı doğru kıvrılır.

"Buna ek olarak, evliliğim sadece 2,2 saniye sürdüğü için ailem zaten benimle ilgili bir sorun olduğunu düşünüyor ve düşünle uzaktan yakından ilgili herhangi bir şey olduğunda bunu tekrar yaşıyorum." Vücudu titrer. "Bu yüzden bu sabah şekerli çörekler karşısında zayıf düştüm. Duygusal bir yiyiciyim."

Hannah bana bakar, yüzünde kocaman bir gülümseme vardır.

"Çörekler mi?" "Zamanını boşa harcama, Vic onları attı."

Hannah dudaklarını büküyor. "Donut yok mu?"

"Hayır, ve detoks yapacağız," diyor Chelsea.

"Oh, ben de katılmak istiyorum." Hannah, sanki kızlar hafta sonu için Vegas'a gideceğimizi söylemişiz gibi konuşuyor, sıvı diyetle başlayacağımızı değil. "Bize yardım edecek tam da uygun birini tanıyorum. Bekle, bunu neden yapıyoruz ki?"

Chelsea ve ben onun düşünce tarzına gülüyoruz.

"Victoria bu hafta sonu çıplak kalacak."

Hannah boynunu bana doğru çevirir. "Yani, o kadar iyi mi?" "Henüz bilmiyorum."

"Öpüştünüz mü?"

"Evet."

"Ve?" diye soruyor ve ikisinin de gözleri bana odaklanıyor. "Olağanüstüydü."

"O zaman yatakta da iyi olmalı. Hiç kötü öpüşen birinin yatakta iyi olduğunu ya da tam tersini görmedim." Ofisten çıkar. "Tamam, adamımı arayacağım. Bu öğleden sonra için programlarımızı boşaltın."

Ve işte bu yüzden, bayanlar ve baylar, Hannah Crowley için çalışmayı seviyorum.

ÖĞLEDEN SONRA, Chelsea ve ben Hannah'yı spor salonuna hiç benzeyen bir mağazaya kadar takip ediyoruz. Ve bize yaklaşan adamın

bize yaklaşan adamın kafasında tek boynuzlu at şapkası ve mor tayt giydiğini gördüğümde, kendimi tam olarak neye bulaştırdığımı merak ediyorum.

"Şey," Chelsea kolunu koluma doladı. "Bu tuhaf. Benim için bile."

"Tad." Hannah ona yaklaşır, yanaklarından öper ve sarılırlar. Tad'in bakışları Hannah'nın omzunun üzerinden bize düşer.

"Bunlar mı?" diye sorar, bizi baştan aşağı süzer.

Hannah bize dönerek gülümseyerek başını sallar. "Bunlar benim kızlarım. Victoria ve Chelsea." İsimlerimizi söylerken her birimizi işaret eder.

"Memnun oldum," diye yaklaşır ve yanaklarımızın her iki tarafına da, aslında kişiye hiç temas etmeden çift hava öpücüğü verir. "Kıyafetlerimizi mazur görün, biz tipik bir spor salonu değiliz. Eğlenceli olmasını seviyorum."

"Eğlence iyidir," diyor Chelsea.

"Peki... hanginiz çaresiz olan?" İkimize de bakar.

"Bu." Chelsea beni işaret eder.

Kolunu koluma doladı. "Hadi başlayalım. Biz burada dururken o popo kendi kendine kalkmayacak, tatlım."

Hannah'nın yanından geçerken ona en iyi "yardım et" bakışımı atarım, ama o sadece kıkırdar. Hain.

"Peki, adam kim?" diye soruyor Tad, diğer eliyle kolumu okşayarak.

"Şey..."

"Onun düşününde sağdıçtı," diye bağırır Chelsea, Hannah'yla birlikte arkamızda yürürken.

"Oh!" Kafasını çevirir ve bakışları bir saniye Hannah'ya takılır. "Vücut her zaman yapmaması gereken şeyi ister. Değil mi, Han?" Kaşlarını oynatır.

"Sessiz ol, Tad."

Chelsea parmağını ikisinin arasında yana doğru hareket ettirir. "Neyi kaçıırıyoruz?"

"Hiçbir şey." Hannah, Tad'e uyarıcı bir bakış attı. "Buraya Victoria için geldik."

"Doğru." Uzun bir resepsiyon masasına vardığımızda durur, ellerimi tutar ve çekerek tekrar vücudumu süzer. "Öncelikle, sen çok güzelsin tatlım ve kimsenin aksini söylemesine izin verme."

"Teşekkür ederim." Ona minnetle gülümserim.

"Ama herkes biraz temizlik ve detoksa ihtiyaç duyar. Tüm o şişkinlikler kaybolacak ve cildin on yıl daha genç, mum ışığında on beş yıl daha genç görünecek." Kollarımı bırakır ve bir dolaba doğru yürür, birkaç şişe çıkarır ve tezgahın üzerine koyar.

"Üç tane, değil mi Hannah Banana?" diye sorar, arkasını dönmeden.

Chelsea ve ben onun ona taktığı takma isme gülüyoruz, ama o hızla bize bakıyor ve biz de kendimizi tutuyoruz.

"Evet, bunu birlikte yapıyoruz," diyor.

Omzunun üzerinden bize bakar. "Kız gücü olayını seviyorum, bayanlar. Bu arada, gala için mekanı ayarladınız mı? Sabırsızlanıyorum. Zak o hafta sonu New York'a gitmek istedi, ama ben hayır dedim, kızım şık bir şekilde ortaya çıkacak ve onu desteklemek için orada olmam gerekiyor."

"Zak'e telafi edeceğimi söyle," diyor Hannah ve sesindeki sıcaklık ve minnettarlık gözden kaçmıyor.

"Hadi ama. Sevgilime kendimi affettirmeyi seviyorum." Dolaptan çıkardığı tüm ilaç şişelerini önündeki üç farklı yığına yerleştirirken bize göz kırpmıyor. "Tamam, anlaşma şöyle. Detoks yapacağız ve siz kızlar her akşam ya da öğle yemeğinde, hangisini isterseniz, buraya geleceksiniz. Kahvaltıda shake ve probiyotik, öğle yemeğinde sağlıklı bir yemek ve akşam yemeğinde shake. Aslında, işinizi kolaylaştırmak için size öğle yemeğini ben getireceğim, böylece programa uyduğunuzdan emin olacağım."

Chelsea, üzerinde çilekli smoothie yazan kutuyu alır ve içindekileri okur. "Sağlık için her şeyi yaparım ama..."

"Vücudunuz için iyi." Tad göz kırpar ve Chelsea omuz silker.

"Harikasin, teşekkürler," der Hannah, Tad'ın malzemeleri poşetlere koymasını izlerken.

"Henüz teşekkür etmeyin, çünkü soyunma odasına gidip üstünüzü değiştireceksiniz. Yirmi dakika sonra dersim var ve siz kızlar da o derste olacaksınız."

"Ne?" diye sorarım, hazırlıklı değilim.

"Buraya." Tad tezgahın etrafından dolaşır ve bizi egzersiz kıyafetleriyle dolu bir raf ünitesine götürür. "Hannah," der, omzunun üzerinden birkaç giysi atar. "Chelsea." Bir çift pantolon, o yakalamadan önce kafasına düşer. "Vic." Ben hazırlıklıyım ve giysilerimi yakalamayı başarırım. Dönüp parmağını dudaklarına götürür. "Ayakkabılar." Gözleri hemen parlar. "Bedenler?"

"Yarın başlayamaz mıyız?" diye sorar Hannah.

"Hayır, zaman çok önemli." Önünde iki kez ellerini çırpıyor. "Cuma gününe kadar vaktimiz var, değil mi?"

Başımı salladım.

"Siz üstünüzü değiştirin, ben hemen dönerim." Malzeme odasının kapısına doğru yürüdü. "Gidin!" dedi ve biz de yolumuzu bulmak için koşturduk.

Soyunma odasına giden işaretleri takip ediyoruz ve kıyafetlerimizi odanın ortasındaki bir bankın üzerine koyuyoruz.

"Tad çok iyi biri." Chelsea önümüzde soyunur. Neden çıplaklık konusunda hiçbir çekincesi olmadığını görünce şaşırdığımı bilmiyorum. "Bunlar çok yumuşak." Kumaşa dokunur.

"Liseden beri en iyi arkadaşız. Bu spor salonunu birkaç yıl önce açtık. Ortağı Zak da harika biridir. Harika bir çiftler." Hannah kıyafetlerini katlayıp boş bir dolaba düzgünce yerleştirir.

İç çamaşırlarının ne kadar güzel ve kadınsı olduğunu fark etmeden edemiyorum. Dantel ve saten. Muhtemelen La Perla. Pamuklu sütyenimi ve külotumu saklamaya çalışarak, aceleyle Tad'ın bize verdiği yoga pantolonunu ve sponsor kıyafetini giyiyorum.

Reed, Hannah ile aynı türden bir yetiştirilme tarzına sahip. Benden beklediği şey bu mu? Her zaman bakımlı bir kadın mı? Tanrım, umarım değildir.

Telefonum dolapta çalışıyor.

Hannah ve Chelsea, Tad ve Zak'in nasıl tanıştıklarını konuşurken, aramanın annemden ya da Jade ile ilgili bir şey olmadığından emin olmak için kontrol ediyorum.

Reed: *En sevdiğin yemek?*

Yüzüme yayılmak isteyen gülümsemeyle mücadele ediyorum.

Ben: *Kuzu eti gibi zor bir yemek seçmek için can atıyorum.*

Reed: *Kuzu eti sever misin?*

Ben: *Pek değil.*

Reed: *Ding. Uyumluyuz.*

Ben: *Kuzu eti seven pek fazla insan yok, o yüzden...*

Reed: *Kaderimizi hafife mi alıyorsun?*

Ben: *Şey... İkimizin de kuzu eti sevmediğimizin bir işareti olduğunu açıkça belirtiyorum.*

Reed: *Peki. Peki ya ördek?*

Ben: *Hiç yemedim.*

Reed: *Peki ya suşi?*

Ben: *Nereden olduğuna bağlı ve lütfen onu Cuma günü yapma.*

Reed: *Neden? Malzemeleri ben temin edebilirim. Birlikte yapabiliriz, sonra da seni yiyebilirim.*

Ben: *Klişe uyarısı.*

Reed: *Tamam, sen benden yiyebilirsin.*

Ben gülerim ve Chelsea, kalçası benimkine değene kadar bankta kayar.

Ben: *Vücudunu ne kadar sevsem de, üzerinde suşi yemeyi pek istemem.*

Reed: *Ben senin vücudundan her şeyi yiyebileceğime çok eminim. Ya da genel olarak seni yiyebileceğime. ;)*

Bir saniye önce bacaklarımın arasında hafif bir karıncalanma hissettiğim şey, şimdi aralıksız bir zonklama haline geldi.

"Kahretsin, bu adam," diyor Chelsea.

Telefonu uzaklaştırıyorum. "Bu özel bir şey."

"Tamam, seni sapık herifi kendi haline bırakacağım." Ayağa kalkıp saçlarını at kuyruğu yapıyor.

Ben: *Bunu sonra konuşabilir miyiz?*

Reed: *Cuma günü tüm bunları deneyebiliriz.*

Ben: Sen gerçekten acımasısısın.

Reed: Sadece önemli olduğunda.

Midem birkaç kez ters dönüyor.

"Kızlar!" Tad soyunma odasına bağıırıyor. "Görmek istediğim hiçbir şey yok ama hemen buraya gelmezseniz, içeri gireceğim."

"Gidelim." Hannah ve Chelsea soyunma odasından çıkarlar ve ben bankta oturup onun mesajına bakarak nasıl cevap vereceğimi bilemeden kalırım.

Ben: Gitmeliyim. İyi günler.

Reed: Seni düşüneneğim.

Telefonu dolabıma atıp, kapıyı kapatıp kilitliyorum, beni saran duyguların biraz altında ezilmiş hissediyorum. Her şey çok hızlı, çok erken, çok çabuk gelişiyor. Aynı zamanda kaçak bir tren gibi durdurulması imkansız görünüyor.

Yirmi İkinci Bölüm

Perşembe akşamı, Jade ile akşam yemeği yiyebilmek için spor salonundan erken çıkıyorum, böylece annem arkadaşlarıyla kızlar gecesi için dışarı çıkabilir.

Mide gurultusu duyarken, kendime bir shake hazırlayıp Jade'in tavuk nugget yemesini izliyorum. Detoksun ilk günü çok zordu, ama mide gurultusuna alışmaya başladım.

"Okul nasıldı?" diye soruyorum.

"İyi idi." Yemeğini yerken mırıldanıyor. "Sanırım Logan'a aşık oldum."

Oh hayır. Bu işler şimdiden mi başlıyor? "Belki de onu arkadaş olarak seviyorsundur," diyorum.

"Birçok kız erkeklere aşık olur." Sütünden bir yudum aldı.

"Bu senin de öyle olman gerektiği anlamına gelmez. Bunun için daha çok zaman var." Yanına gidip saçlarını düzeltirken, çocuğumun büyümesini engelleyen ilk anne ben olabilir miyim diye düşünüyorum. Masumiyeti benden uzaklaşıyor.

"Önemli bir şey değil. Bana, annesiyle birlikte karnavala gitmemi teklif etti."

Milkshake'imi yudumlarken, gözlerimi kapatıp bunun gerçek çilekli milkshake ve krem şanti olduğunu kendime inandırmaya çalışıyorum. "Peki ya Henry? Muhtemelen seninle gitmek istiyordur."

"Ben de Logan'a öyle söyledim. Henry'nin bizimle gelmesi gerektiğini." "Logan ne dedi?"

"Üçlü ilişkilere meraklı olmadığını söyledi."

Milkshake'im ağızımdan dışarı fırlayıp masanın her yerine sıçradı.

"Anne!" Jade ıgık atar ve ikimiz de kağıt havlu almak için ayağı kalkarız.

"Üzgünüm," derim, kağıt havluları ondan alıp dağınıklığı temizlerken, o da yerine oturup yemeğini bitirir.

"Logan'a her zaman dörtlü yaptığımızı söyledim," diye devam eder, ben temizlik yaparken.

Lütfen, lütfen kendini topla Vic.

"Dörtlü mü?" diye soruyorum.

"Evet, sen, ben, Henry ve Reed," diyor, sanki "anne, anla artık" der gibi bir tonla.

"Senin yaşında, grup gezileri eğlenmek için iyi bir yoldur." Tezgahın altındaki çöp kutusuna doğru yürür ve kağıt havluları içine atarım.

"Logan öyle düşünmüyor." Gözlerini devirir.

"O zaman sanırım o bu eğlenceyi kaçıracak, ha?" Göz kırkıyorum. "Reed gibi göz kırptın," diye bağılıyor.

"Bana da bulaşmış olmalı."

Son iki yıldır kimseyle çıkmadım, bu yüzden Jade'le konuşmam gereken kimse olmadı. Bizim balonumuzu delebilecek kimse yoktu, ama Reed yavaş yavaş bizim etrafımıza ördüğüm o sert, koruyucu kabuğu kırıyor.

"Konuşabilir miyiz, Bug?" diye soruyorum, gözlerimden yaşlar akmak üzere. "Konuşuyoruz zaten, anne," diyor, her zamanki gibi gerçekçi bir şekilde.

"Evet, konuşuyoruz, ama seninle Reed hakkında konuşmak istiyorum." "Onu seviyorum." Tavuk nuggetlarından birini ısıyor.

"Ben de."

"Sadece ikinizin çıkmasından hoşlanmadım." Dudakları aşağı doğru kıvrılır ve bana bakar.

"Yetişkinlerin bazen kendi başlarına şeyler yaptığını biliyorsun."

"Sen ve Reed değil. Siz bizi de yanınızda götürüyorsunuz." Sütünü yudumlarken, ben de uzaktan kumandaya basarak mutfaktaki küçük televizyonu kapatıyorum, böylece gözleri başka yere kaymasın. "Anne," diye yalvarır.

"Seni ve Henry'yi yanımızda götürüyoruz, ama Reed ile olanlar..."

"Biliyorum anne." Eli uzaktan kumandaya doğru uzanır, ama ben onu

onu elinden uzaklaştırırım. "Öyle mi?"

"Evet, sen ve Reed'in mahremiyete ihtiyacınız var. Jamie bana, anne babasının mahremiyete ihtiyacı olduğunu ve bu yüzden cumartesi gecesi kapıyı kilitlediklerini ve pazar günü açana kadar içeri giremediğini söyledi." Gözlerim büyür, ama o devam eder. "O benim ikinci babam olacak mı?"

"Hayır, tatlım. Öyle demiyorum. Ama Reed'i seviyorum ve seninle vakit geçirmeyi seviyoruz, ama sadece ikimiz."

"İki yönlü mü seviyorsun?" diye soruyor.

Tanrım, yardım et.

"Reed'i daha iyi tanımak istiyorum,"
diyorum. "En sevdiği oyun ne gibi?"

Omuz silkiyorum, dudaklarım gülümsüyor. "Evet, ve sadece ikimizken onunla vakit geçirmeyi sevip sevmediğimi görmek için."

"Birlikte oynamak gibi. Logan basketbolu sever. Ben ona maymun barlarını sevdiğimi söyledim."

"Evet, öyle bir şey."

"Neden ona soru sormuyorsun?"

Ranch sosunun bittiğini ve yedi yaşındaki çocuğumun bana flört tavsiyeleri vermesini dinlemekten başka bir şey yapmaya ihtiyacı olduğunu fark ediyorum, kendimi bu işle meşgul ediyorum.

"Soruyorum, ama birini tanımak için en iyi yol onunla vakit geçirmektir."

"Sürekli vakit geçirmek diyorsun anne, ama aslında oynamak demek istiyorsun, değil mi?"

Dudaklarımı ısıriyorum. "Tabii, öyle demek istiyorsan."

Oynamakla ilgili düşüncelerimin kafamda dolaşmasına izin vermemek için çok uğraşıyorum.

"Yarın akşam onunla çıkacağım." Tabağına biraz daha ranch sosu sıkıp buzdolabına geri koyuyorum.

"Ya o da seninle aynı şeyleri seviyorsa?"

Belki de bunu tamamen yanlış yapıyorum, ama daha önce hiç böyle bir şey yapmadım. "Şey, benim sevdiğim her şeyi sevmesi gerekmez.

farklı şeyleri sevmesi sorun değil."

"Yani, o basketbol oynamayı seviyor, ben ise maymun barlarını seviyor olsam bile Logan'a aşık olabilir miyim?" Yüzü o kadar ciddi ki gülmek zor. Bir yanımda, konuşmamızı kaydetmiş olmayı diliyor, böylece o büyüdüğünde ona tekrar dinletebilirdim.

"Çoğu zaman, kimi sevdiğini sana söyleyenin kalbin olduğunu göreceksin."

Kalbinin olduğu yere bakıyor. "Kalbim benimle konuşmuyor."

Evet, kayboldum. GPS yok, ıssız bir yerde kayboldum, etrafta kimse yokken bir sürü sola dönüş yapıyorum. *Kahretsin.*

"Kalbin konuşmaz, hisseder, Bug."

Yine başını eğip kalbine bakıyor. "Hiçbir şey hissetmiyorum." Bizi ana yola geri götürmek için farklı bir yol deniyorum.

"Beni sevdiğini söylüyorsun."

Omuzlarını silkiyor. "Sen benim annemsin." "Büyükkannenini seviyor musun?"

"Evet."

"Babamı?"

"Evet."

"Henry'yi?"

"İğrenç. Hayır. Henry'yi severim."

"Henry'yi sadece birkaç haftadır tanıyorsun, ama ya yıllarca arkadaş kalırsan? O zaman onu sevebilirsin."

Omuzlarını silkiyor ve gözlerindeki kayıp bakıştan, bu konuşmanın bir yere varamayacağını anlıyorum.

"Boş ver bunları. Yarın akşam Reed'e gideceğimi ve büyükkannenin sana bakacağını bilmeni istedim. Pazar günü birlikte ne yapmak istediğine karar verebilirsin."

Yemeğini bitirdiği için tabağını alıyorum. "Şimdi televizyon izleyebilir miyim?"

"Tabii, elbette."

Diğer odaya koşar ve ben tabağını yıkayıp bulaşık makinesine koyarım. Midem boş ve Jade ile yaptığım konuşma ve yirmi dört saat sonra Reed Warner'ın önünde ya da altında çıplak olabileceğim gerçeği yüzünden çikolata yeme isteğim doruk noktasına ulaşmıştır.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Uzun bir iş gününün ardından ertesi gün, Reed'in apartmanının döner cam kapılarından içeri giriyorum. Şimdi fark ediyorum ki, apartmanı tam şehir merkezinde, yani Henry'yi okula götürmek için çok uzak, bu da saçma.

"Bayan Clarke?" Masasının arkasında duran, kapıcı üniforması giydiğini düşündüğüm bir adam bana soruyor.

"Victoria."

Gülümsemesiyle çarpık dişleri ortaya çıktı. "Bay Warner ziyaretinizden bize haber verdi." Köşeyi döndü ve asansörün yukarı düğmesine bastı.

Herkese böyle mi davranıyorlar?

"Sıcak karşılamanız için teşekkür ederim." Bu tür şeylere alışkın olmadığım için başka ne söyleyeceğimi bilmiyorum.

Sanki kütüphanedeymişiz gibi sessizce gülüyor.

"Burada olan biten her şeyi takip ediyoruz," diyor ve arkamdaki tavanı işaret ediyor.

Etrafa bakındığımda her köşede kameralar olduğunu gördüm. Birkaç saniye sonra asansör geldi ve kapıcı içeri girdi, kartı okuttu ve düğmeye bastı.

"Kapılar açıldığında dışarı çıkın ve üç kez kapıyı çalın, topuklarınızı birbirine vurun ve bir elinizle başınızı okşarken diğer elinizle karnınızı ovun."

Kendi şakasına güler ve ben de rozetini görmek için eğilirim.
Connor.

Asansör, Reed'in katına ulaştığımızda zil sesi çıkarır ve kapılar açılır.

"Sadece şaka yapıyorum," diyor. "Bay Warner sizi bekliyor olacak. İyi akşamlar."

Dışarı çıkıyorum ve kapı arkamdan kapanıyor. Aniden, bu gecenin getirebileceklerini düşününce korku beni sarıyor.

Asansör, ihtiyacım olan kadar uzun sürmedi ve koridorda yavaşça ilerlerken, yumuşak halı topuklarımın sesini emiyor. Kısa süre sonra 1801 numaralı dairenin önünde duruyorum. Kapının dışına altın bir plaket takılmış ve bu bana bir konut apartmanından çok bir ofis kulesinde göreceğiniz bir şeyi hatırlatıyor.

Kapıyı çalmadan önce telefonumu çıkarır, dişlerimi milyonuncu kez kontrol eder, Chicago rüzgârının dağıttığı saçlarımı parmaklarımla düzeltir ve yanaklarıma biraz renk vermek için pembe allık sürerim.

Kendimi kontrol etmeyi bitirmişken kapı açılır ve ağız sulandıran Reed kapıda durmaktadır.

"Merhaba," diyorum, telefonumu kapatıp çantama koyuyorum.

"Hey, beni bulduğuna sevindim." Kenara çekiliyor, kolunu bana içeri girmeye davet ediyor.

"Banka soygunu gibi." Davetini kabul ettim ve giriş holündeki mermer zeminlere hayranlıkla ağızımın açık kalmasını engellemeye çalıştım.

Adresinden, Gold Coast'ta olduğunu biliyordum ve taksi dışarıda durduğunda, dairenin benim aşına olmadığım bir katta olacağını anladım. Ama mermer zeminler, bir köşeden diğerine uzanan ve Michigan Gölü'nü gören pencereler?

"Üzgünüm, burada güvenliği oldukça ciddiye alıyorlar."

Kilitin tıklaması ile ona dönüp bana doğru yürüyen Reed'i gördüm. Çantamı omzumdan indirip giriş holündeki büyük yuvarlak masanın üzerine bıraktı.

"Tanrım, Reed, penthouse'u karşılayamadın mı?" Onu takip ederek daireye ve mutfığa girerken şaka yapıyorum.

"Orada emekli bir basketbolcu yaşıyor." Sesinde benimki gibi alaycı bir ton yoktu.

"Şaka yapıyordum."

Uzun kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Bu benim aileme aitti. Adliyeye ve ofise yakın olduğu için uygun." Omuz silkiyor ve ben gelmeden önce yaptığı yemek hazırlıklarına geri dönüyor.

"Pazartesi günlerinden korkuyor olmalısın." Topuklu ayakkabılarımı çıkarıp mutfakta onunla buluşuyorum.

Bıçağı salatalığın ortasında durur ve benim ona odaklanmamı bekler. "Haftanın en güzel günü."

Yüzüm kızarır, ellerimle bir şeyler yapmak, kendimi meşgul etmek ve aptal durumuna düşmemek için onu kenara itmek isterim.

"Fırında tavuk ve patates var, ben de salatayı bitiriyorum."

"Etkilendim." Fırın kapısını açtım ve onun becerilerini incelemek için eğildim.

Oda dönüyor ve bulanıklaşıyor, başım omuzlarımda ağırlaşıyor. Kendimi öne doğru eğilirken hissediyorum, her şey gözümün önünden geçiyor, sonra kalçamın yere çarptığını hissediyorum ve karanlık beni sarıyor.

"Victoria." Yumuşak parmaklar yüzümü okşadı. "Vic."

Gözlerimi zorlukla açtım ve Reed'in yüzü benimkinin üzerinde duruyordu.

Aman Tanrım, yapmadım, değil mi?

"Ne oldu?" diye soruyorum, onun ne diyeceğini bildiğimi düşündüğüm için şimdiden korkuyorum.

"Bayıldın."

Aman Tanrım. Ne kadar utanç verici.

"Kendini iyi hissetmiyor musun? Şeker hastası mısın? Kalp problemin mi var?" diye arka arkaya sorular soruyor.

Utançtan kıkırdayarak gülüyorum, çünkü ona gerçekten söylemek istemediğim şeyleri saklamak için kullandığım bir yöntem bu.

Onun rahat gri kanepesine oturuyorum. Buraya nasıl geldim ben? "Hayır. Ben sadece..."

Karşımda sehpaye oturur, endişeli gözlerle, ellerini uyluklarımdan üzerine koyar ve konuşmamı bitirmemi bekler.

"Bu hafta detoks yapıyordum." Sesim yumuşak ve kasıtlı olarak alçaktır, çünkü başka bir şey duyarsa, ne olursa olsun, ona uyacağım.

O arkasına yaslanıyor, dudaklarının bir köşesi aşağı doğru kıvrılıyor. "Neden?"

Bacaklarımı göğsüme çekip kollarımı etraflarına doladım.

Reed ayağa kalkar ve mutfığa doğru yürür.

Fırının açıldığını ve dolaptan bir tabak çıkarıldığını duyarım. Tezgahın üzerine bir tabak konur. Çatal bıçak sesleri duyulur, ama dönüp ne yaptığını görmek ya da kalkıp ona yardım etmek için kendimi toparlayamam. Kanepesinde oturup, mutfak zemininde bayılarak randevumuzu tamamen mahvetmemişim gibi davranacağım.

"Neyse ki kafanı vurmamışsın," diyor mutfaktan. "Olanlardan önce seni yakalayabildim. En son ne zaman yemek yedin?"

"Öğle yemeğinde salata yedim." "Ve?"

Sesi yaklaşıyor ve ben bacaklarımı gevşetip kanepede çaprazlıyorum, hala kalkmaya hazır değilim.

"Kahvaltıda smoothie içtim."

Tavuk, patates ve biraz salata olan bir tabak ve koltuğunun altına sıkıştırdığı bir şişe suyla kahve masasına geri oturur.

"Kaç gündür böyle yapıyorsun?"

Yukarıya doğru bakıyorum. "Beş." Sesim o kadar çekingen ki, babamın ergenlik çağında başımda durup neden gizlice dışarı çıktığımı sorduğu zamanları hatırlatıyor. Pencereden içeri süzülüp onu beni beklerken yatağымda bulana kadar bunun harika bir plan olduğunu düşünmekten başka iyi bir cevap yoktu.

Şimdi ise Reed, beni mutfağının zemininde ölü ağırlık olarak bırakan başka bir harika planıma vereceğim cevabı bekliyor.

Ellerinin, çocukken eğitildiği gibi, bakımlı bir adam gibi çatal ve bıçağı kullanışını izliyorum. Birkaç saniye sonra, üzerinde tavuk olan çatal dudaklarımın önüne geliyor. "Ye."

Onunla bu konuda tartışmaya niyetim yok, ağzımı açıp çataldaki tavuk parçasını alıyorum ve onun beni bir çocuk gibi beslemesine izin veriyorum.

"Gerçekten iyiyim. Masada yiyelim."

"Bu tabak bitene kadar o koltuktan kalkmayacaksın." Kaşlarını kaldırarak bana meydan okudu.

Ve soyunduğumda karnım biraz şişkin mi görünecek? Hayır, teşekkürler. Karnım protesto etmek için guruldadı.

Birkaç lokma daha alıp, "Sadece birkaç tane daha. Gerçekten iyiyim." diyorum.

"Hayır, enerjin olması lazım." Damağımın önüne salata dolu çatalı tuttu.

Ağzımı açıp teklifini kabul etmeden önce, bir damla salata sosu bluzuma damlar. Aslında alamayacağım pahalı bir butikten yeni aldığım bluzuma.

"Uh," diye bir ses çıkar.

"Üzgünüm." O, lekeyi inceliyor. "Temizlemek için bir şey getireyim."

Kahve masasından kalkar ve ben de onu mutfığa kadar takip ederim. Mutfakta, ucu ıslak bir bulaşık bezi hazırlamıştır. O, parmağını lekenin üzerine doğru hareket ettirirken, ben de ellerimi uzatıp bezi almayı beklerim.

Beni görmezden gelerek, parmağı bluzuma nazikçe dokunur, ama lekeyi temizlemek için bastırması gerekir. Elini bluzumun altına sokmasını istemiyorsam, ki istiyorum, ama lekeyi çıkarmak için değil, bulaşık bezini ondan almam gerekir.

Bana izin veriyor ve ben de lekeyi silmeye başlıyorum, ancak salata sosunda yağ olduğunu ve büyük olasılıkla bu bluzu bir daha asla giyemeyeceğimi biliyorum.

"Üzgünüm." Alt dudağını ısırtıyor ve bu görüntü bacaklarımın arasında bir sıcaklık hissi uyandırıyor.

"Önemli değil." Umudumu kesip mutfak tezgahına bulaşık bezini koyuyorum.

"Baştan başlayabilir miyiz?" diye sorar, kolları kalçalarımın iki yanına kayar.

"Lütfen." Ona bakıyorum, çekingen, kararsız gözlerinden şehvet dolu bakışlarına dönüşmesini seviyorum.

"Seni çok uzun zamandır tek başıma istiyorum, gerginim." Vücudu birkaç santim öne doğru kayar ve ben nefesimi tutarım.

"Dürüst mü davranıyoruz?" diye sordum.

"Evet. Bana söylediğin hiçbir şey hislerimi değiştirmeyecek."

"Detoks programına başladım çünkü beni çıplak görmenden korkuyorum," diyorum, sanki bu şekilde daha az utanç verici olacakmış gibi, hızlı ve arka arkaya.

Yüzünde şaşkınlık belirir ve sonra dudaklarına çekingen bir gülümseme konur. "Sen çok güzelsin, neden endişeleniyorsun ki?" Birkaç santim daha yaklaşır ve ben dengemi bulmak için gözlerimi kapatırım.

"Hiç bebek sahibi bir kadınla birlikte oldun mu?" Başımı eğiyorum ve sırtışı daha da genişliyor.

"Hayır, olmadım."

Başımı sallıyorum. "Görüyorsun, vücut bir kadını anneliğe hazırlamak için tüm bu şeyleri yapıyor ve bunlar seksi değil, Reed. Hiç de değil."

Kalçalarımı tutup beni tezgahın üzerine kaldırır. "Sen çok seksisin Vic ve sana benim için ne kadar seksi olduğunu göstermek istiyorum." Elleri iç uyluklarımın üzerinde gezer ve bacaklarımı açar.

Bekleyişle dudaklarımı yalarım.

Parmakları bluzumun en üst düğmesini açar. "Bunu kuru temizlemeye vermeliyiz." Bir düğme daha açar ve parmak eklemlerinin arkası tenime değince, nefesim kesilir. Daha fazla düğme açılır ve o öne eğilir, yumuşak dudaklarını göğsüme bastırırken, elleri işini bitirir ve bluzumu açarak zevkine bakmaya başlar.

"Reed," diye iç çekiyorum, elimle karnımı okşuyorum — kendimi en güvensiz hissettiğim yer.

Jade'in bıraktığı çatlaklar artık ince ve beyaz. Çok belirgin değiller ama vücudumun bir zamanlar bir çocuk taşıdığının ve benim kusursuz bir yirmi yaşındaki kız olmadığımı kanıtlıyorlar.

"Lütfen Victoria, sen güzelsin ve seni sevmek istiyorum." Dudakları bir göğsümün şişkinliğine öpücükler kondurur ve yavaşça diğer göğsüme geçer. Gözlerim kapanırken ve onun için yeterli olup olmadığım ile ilgili tüm şüphelerim zihnimden silinirken, elleri beni öne doğru kaydırır ve ben bir koala ayısı gibi ona sarılırım. "Gerisini sonra sana yediririm."

Beni koridorda taşırken, belirgin çene hattına öpücükler serpiştirmekten ve kulak memesini ağzıma çekmekten kendimi alamıyorum.

Koridorun ortasında durup beni duvara yaslayarak dudaklarını dudaklarıma bastırırken, pantolonundaki şişkinlik beni tahrik ediyor.

Öpüşmemiz açgözlü ve acil, ağızlarımız çarpışıyor, hakimiyet için savaşıyor. Bütün hafta boyunca zihnimi meşgul eden tüm endişeler, onun talepkar öpücüğüyle yok oluyor. Çatlakları düşünmüyorum. Genişlemiş kalçalarımı veya hamilelik öncesindeki kadar dik olmayan göğüslerimi düşünmüyorum. Sadece daha fazlasını istiyorum. Reed Warner'dan daha fazlasını.

"Bir daha asla diyet yapma," diyor gürültülü öpücükler arasında. "Özellikle benim için benim için."

Hiçbir şey söylemiyorum, yanaklarını ellerimle tutup yüzünü yüzüme yaklaştırıyorum, böylece dudaklarımız tekrar birbirine çarpabilir.

Duvardan geri adım atarak koridorda yürümeye devam ediyor. Yatak odasına girdiğimizde, koyu renkli ahşap ve gri çarşaflarla buranın bir bekarın evi olduğu belli oluyor. Chicago silüetini gören başka bir pencere daha var.

Uzun zamandır ilk kez içimde umut filizleniyor ve sonsuza dek mutlu sonların gerçekten gerçekleşip gerçekleşemeyeceğini merak ediyorum.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Reed, aç gözlerinin ima ettiği gibi beni yatağa fırlatmadı, tişörtünü çıkarırken bana bakarak nazikçe yatırdı.

Aşk okları neon ışıklarla parıldıyor, bu gece keşfetmem gereken şeyi bana gösteriyordu. Kasları şişkin değildi, ama her hareketinde belirginleşiyor ve geriliyordu.

O beni vücuduyla örtmeden önce yatağın kenarına oturdum. Vücudum, tenimizin birbirine değmesini arzuluyordu. Yüksek kaliteli çarşaflarında yuvarlanarak birbirimizi keşfetmek ve birbirimizi tahrik etmek.

Parmaklarım titriyordu, kot pantolonunun düğmesini elimle tutarken. Düğmeyi açarken, onun yanık gözlerle beni izlediğini gördüm. Ben fermuarı indirirken, zaten gergin olan gülümsemesinden küçük bir nefes aldı ve ağzından düşük bir inilti çıktı. Kot pantolonunu yere indirirken, boxerının bel kısmının hemen üstündeki derisini öptüm.

Sertleşmiş ereksiyonu çeneme baskı yapıyor ve onu tatmak için sabırsızlanıyorum. Elimi uyluklarından yukarı, boxerının üstüne kaydırıyorum, avucumla uzunluğunu kavırıyor ve sertliğine bastırıyorum.

"Ateşle oynuyorsun," diyor ve çenemi karnına dayayıp, gözlerimi kısarak ona baktığımda, yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Devam edersen patlayacağım."

Acı verici derecede yavaş bir hızla, elleri omuzlarımdan aşağı kayıyor, ellerimi tutup beni ayağa kaldırıyor. "Seni görmem lazım."

Tüm o korkularım yeniden ortaya çıkıyor ve Reed bunu fark etmiş olmalı ki, yatakta benim yerimi alıyor, beni kendine yaklaştırıyor ve Jade'in izini bıraktığı yeri öpüyor. Dilini göbek deliğimin etrafında gezdirirken, elleri omuzlarımı okşuyor ve bluzum arkamızda yere düşüyor. Durmadan, dudakları ve elleri görevlerine devam ediyor ve sütyenimi açıyor.

Gözleri kapalı ve beni henüz görmeden, körü körüne sütyenimi çıkarıyor. Narin dantel, yerde duran giysilerimizin yığına katılıyor. Başparmakları meme uçlarımı okşadığında, heyecan damarlarımdan akıyor, ama keşif yolculuğuna devam ediyor ve kot pantolonumun üst kısmında duruyor. Düğmeyi kolaylıkla açarken, kendine güveni parıldayan bir gülümsemeyle sırıtıyor.

Ellerimi saç derisi üzerinde gezdiriyorum, saçları yumuşak ve çılgın sinirlerimi yatıştırıyor. Fermuarın açılma sesi odada yankılanıyor ve birkaç saniye sonra iç çamaşırlarımızla kalacağımız gerçeği hem heyecan verici hem de korkutucu.

Bu bana, roller coaster'ın başlangıç kapısından ayrılırken bağlandığımı hatırlatıyor. Bu yolculuk heyecan verici ve midemin derinliklerinde ilk tepeye tırmanmayı bekliyorum.

Başparmaklarını kemerin iki yanındaki halkalara takarak, kot pantolonumu bacaklarımdan aşağı çekiyor ve ben de pantolonumdan çıkıyorum. Elleri kalçalarımın yapışıyor, başparmakları ipek külotumun kenarlarından içeri giriyor ve beni kot pantolonumdan çıkmam için teşvik ediyor.

Gözlerini açıyor ve takdir dolu bakışları vücudumun üzerinde dolaşarak, bu adama karşı başka bir tutku dalgası uyandırıyor. Bakışları sonunda benimkilerle buluştuğunda, gözlerindeki yanmanın şehvetli, hedonistik bir ihtiyaç olduğunu görüyorum. Tıpkı koridorda olduğu gibi, tüm korkularım yok oluyor ve beni öne doğru çekiyor, elleri kıcıma kayıyor.

Yatağın kenarına oturur ve ben ağırlığımı indirir, yatağın üzerinde ona bacaklarımı açarım, meme uçlarım çıplak göğsüne sürtünerek sertleşir.

Eli alnımdaki saç tellerini okşadı. "Sen çok güzelsin ve bundan şüphe duyduğunda, şu anda ne kadar sert olduğumu hatırla." Elimi eline aldı ve boxerindeki şişkinliğe doğru yönlendirdi. "Bu gerçeklik çubuğu."

Gülümserim ve onun saçma düşüncesine başımı sallarım.

"Ne?"

Beni ters çevirip üzerime çıkıyor, mizahı kayboluyor ve bana sürtünüyor. "Eğer güzel, seksi ve çekici olmasaydın, bu kadar sertleşmezdim."

"Sen bir erkeksin. Güçlü bir esinti bile seni sertleştirebilir."

"Ben on üç yaşında bir çocuk değilim, Victoria." Bir kez daha merkezime doğru dönüyor ve ben nefesimi tutuyorum. "Bunların hepsi senin yüzünden."

"Yani, bir penis ölçerin olduğunu mu söylüyorsun?" O tekrar içime girip özellikle hassas bir noktama çarptığında, nefes nefese gülüyorum.

"Ne dersen de. Sadece onun seni çaresizce istediğini bil."

Seks hayatımızın, onun benim cinsel çekiciliğimi ikna etmek zorunda olduğu bir şey olmasını istemiyorum. Onu benimmiş gibi sürmek istiyorum. Küfürlü şeyler söylemek ve yargılanmayı umursamamak istiyorum.

"Prezervatif?" diye soruyorum ona.

Yatağın üzerine eğildiğinde amım kasılır, onu hemen özlerim. Külotumu çıkarmak için hareket ederim.

"Bu benim işim." Hareketlerimi durdurmak için bileğimi tutar.

Ellerimi havaya kaldırıyorum. Bir saniye sonra geri dönüyor, boxerını indiriyor ve penisi dışarı fırlıyor. Bilinçaltı bir tepkiyle dudaklarımı yalıyorum.

Sertleşmiş penisini görünce daha da ıslanıyorum. Parmaklarıyla lateksi penisinin üzerine geçiriyor ve dudaklarımı onun etrafına sarmak için can atarken ağızımda tükürük birikiyor.

Prezervatifi takar takmaz, külotumu bacaklarımdan aşağı indirip omzunun üzerinden atar.

Üzerime düşer, dudakları benimkini kapar ve biz tembel bir öpücüğün tadını çıkarırken yavaşça içime girer. Tamamen içime girdiğinde, kalçalarımı kaldırıp ona karşılık veririm.

Düşündüğüm gibi garip bir durum olmadı. Aynı ritmi bulmak için uğraşacağımızı sanmıştım. Ama Reed ile işlerin farklı olacağını bilmeliydim. Yatak odasında da dışarıda olduğu gibi birbirimize bağlanacağımızı.

İnlemeler ve iniltiler, keşfeden eller ve bulunan erojen bölgeler arasında bir yerde, Reed Warner bana kadın olmanın nasıl bir şey olduğunu gösterdi. Kollarında, o içime girip çıkarken güzel, arzu edilen, seksi ve değerli hissetmeyi.

O acele etmiyor, vücudum daha fazlasını isteyecek kadar ısınana kadar yavaş bir dans yapıyor. Beni iyi tanıdığı için, hareketleri daha istekli, daha talepkar hale geliyor ve kısa sürede yumuşak inlemelerimiz homurtular, inlemeler ve küfürlerle yer değiştiriyor. Kaygan ellerini sıkıca ve güçlü bir şekilde kullanıyor. İkimizin de kasları geriliyor ve kasılmaya başlıyor, boşalmak için çaresizce bekliyor.

Ayak parmaklarım çarşaflara kıvrılır, omuzlarını öperken içim kasılır. Reed beni doruğa çıkarır ve dişlerim kana susamış bir vampir gibi ortaya çıkar. Ciğerlerimden çıkan her çığlık bir öncekinden daha yüksek seslidir, ta ki omzuna sıkıca tutunup vücudum rahatlamayla titreyene kadar.

Kendi zevk dolu inlemeleri yoğunlaşır, sonra içimde hareketsiz kalır ve asla dinlemekten bıkmayacağımı bildiğim bir sesle boşalır. Yorgun düşmüş, kendi nirvanasını bulduktan sonra üstüme yığılır.

Vücudumuz terden kaygan bir parlaklıkla kaplı ve eminim saçlarım da karışık bir haldedir. Reed yorganın üstünü tutup, altına girmem için beni teşvik eder, ben de öyle yaparım. Yorganın altına girdikten sonra, dudaklarıma kısa bir öpücük kondurur. "Şimdi seni besleyeceğim."

O odadan çıkar ve ben de bu anı tek başıma, yumuşak yatakta bacaklarımı ve kollarımı sallayarak geçiririm. O yatakta da yatak dışında olduğu kadar harikadır. Yatak odasına girdiğimizde içime ekilen sonsuza kadar mutlu olma umudu, şimdi filizleniyor.

REED boş ellerle yatak odasına geri döner ve çekmecelerine gider, altını örtmek için bir eşofman altı çıkarır. Başka bir çekmecedен bir tişört alır ve yatağa doğru yürür, tişörtü bana uzatır.

"Gel." Ben tişörtü başımdan geçirirken, elini bana uzatır.

Beni koridordan geçirirken, yanından geçtiğimiz başka bir yatak odası ve banyoyu görürüm. Mutfığa varırız ve o tezgâhı okşar. Onun yardımıyla tezgâha tırmanırım ve orada beni bekleyen bir tabak olduğunu fark ederim. O da başka bir tabak alır ve tezgâha çıkarak bana katılır. İkimiz de hiç vakit kaybetmeden yemeğe başlarız.

"İyi misin?" diye sorar bir saniye sonra, tezgahdan inip buzdolabına doğru yürürken.

"Evet." Kızarmış patateslerden birkaç tane yiyorum. "Yemek yapamadığını söylememiş miydin?"

"Meğer tarifleri takip edebiliyormuşum." Omuz silkiyor, bir şişe şarap çıkarıyor ve dolaba gidip iki şarap kadehi çıkarıyor.

Şarap şişesini açarken ve şarabın kadehten sıçramaması için doğru şekilde tutarken hareketleri çok doğal. Bana kadehimi uzatıp tezgahın üzerine geri kayıyor.

"Çok lezzetli." Şarabı yudumlayıp bardağı yanıma koyarım.

"Bu geceyi böyle geçireceğimi beklemiyordum, ama şikayetçi değilim." Yanağımı öpmek için eğildi, sonra kendi yemeğini yemeye başladı.

"Her şeyi mahvettiğim için özür dilerim."

"Salata sosunu bluzuna döken benim, bu arada, yenisini alacağım." Bacaklarımı çaprazladığımda gözleri bacaklarıma kayıyor.

"Hayır, almayacaksın. Detoks temizliği yapmasaydım bayılmayacaktım, bu da senin bana yemek yedirmeyeceksin demek olurdu."

Öne eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırır. "Çok eğleniyorum."

"Ben de."

"Korkuyorsun, Victoria. Risk alıp birine güvenmenin senin için kolay olmadığını biliyorum."

Gözlerim yaşlarla dolmak istiyor. Ne kadar haklı.

"Sen, uzun zamandır aldığım en iyi risk." Ciddiyim. Reed, niyetinden veya nasıl bir adam olduğundan şüphe etmem için bana hiçbir neden vermedi. Başım omzuna düşüyor. Dağınık hayatımın yükünü taşımaya çalışacağını bildiğim güçlü omzuna. "Beni korkutuyorsun," diye fısıldayarak itiraf ediyorum.

"Sen de beni korkutuyorsun. İnan bana." Sesi neredeyse yenilmiş gibi geliyor, ama sonra geri çekiliyor, tabağını kenara koyuyor ve başımı ellerinin arasına alıyor. Dudakları yine benimkilerle buluşuyor — kendinden emin ve kararlı. "Senin için deneyeceğim," diye fısıldadı. "Burada oturup bunun gökyüzünde havai fişeklerin patladığı bir şatoda sona ereceğini vaat edemem. İkimiz de incinebiliriz, ama senin buna değer olduğunu biliyorum. Olası kalp ağrısına değersin. Tek istediğim, benimle birlikte denemen."

"Kulağa çok kolay geliyor."

"Ben başlayacağım. Hiç uzun süreli bir ilişkim olmadı. Bunu denemek istediğim birini hiç bulamadım. Çok çalışmaya meyilliyim. Bazı davalar o kadar zamanımı alıyor ki, hayatımı yaşamayı unutuyorum. Senin için bunu değiştirmeye çalışmak istiyorum."

"Şimdi sıra bende, ha?" O başını sallar. "Pete ile olan deneyimim, evliliğe olan inancımı çaldı. Masalların gerçek olabileceğini düşünen küçük kızı gömdü. Sen bir şekilde onun kafasını yerden çıkarmayı başardın, ama bunu kolay bir iş olarak görmüyorum. Senin için denemek istiyorum."

Bana gülümser ve onunla aynı cümleyi kullanır.

"Sanırım senden sabır istiyorum. Bu hafta önemli bir dava var ve bu benim kariyerim için çok önemli. İşime odaklanmam gereken bir dönemde hiç bir kadınla birlikte olmadım. Senin için denemek istiyorum." Şarap kadehini eline aldı.

Bacaklarımı göğsüme çekip, onun gömleğini bacaklarımın üzerine çekiyorum. "Pete'den sonra, bir daha kimseyi kendimden üstün tutmayacağıma söz verdim. Okulum ve Jade benim için her şeyden önce gelir. Bir erkek bu planın parçası değildi, ama senin için denemek istiyorum."

Parmağıyla gevşek bir saç telini kulağımın arkasına koyar. "Senin kalbini kazanmaktan daha çok istediğim bir şey olmadı."

"Hiçbir erkeğin kalbimi bu kadar tutmasını istememiştim."

"Öyleyse, anlaştık. Koşullar belirlendi. İkimiz de denemeye kararlı mıyız?"

"Hiç avukat olmayı bırakmaz mısın?" diye gülümsüyorum.

Eğilip dudaklarıma masum bir öpücük kondurur. "Hayır." Tezgahtan iner, buzdolabını açar ve bir kap alır. "Tatlı ve film?" diye sorar.

"Kesinlikle."

Kollarını belime doladı ve yere basmamda bana yardım etti. Sonra güçlü eli benim elime girdi ve tezgâhın etrafından dolaşp kanepesine oturduk. Üzerimize bir battaniye örttü ve uzaktan kumandayı tıklayarak büyük ekranını çalıştırdı.

"Enerjini sakla çünkü seninle işim henüz bitmedi." Alnımı öper, bana bir çatal uzatır ve gecenin geri kalanında Netflix izleyip dinleniriz.

Yirmi Beşinci Bölüm

Reed, cumartesi günü bir şekilde beni dörtlü bir randevuya ikna etti. Sabah altı da beni eve bıraktığında, cazibesini kullanarak beni kendisi ve Henry ile hayvanat bahçesine gitmeye ve tabii ki Jade'i de yanımızda götürmeye ikna etti.

Şimdi, onlar yunusları görmek için önümüzde koşarken, Reed'in parmakları benimkileri arıyor, onlara dokunup tekrar çekiliyor.

"Bu işkence," diyor.

Gülüyorum, başımı omzuna yaslayıp Jade ve Henry'yi izliyorum. Eğer başını kaldırırsa, hemen düzelebilirim.

"Bütün bir geceye ihtiyacım var. Başka nasıl kahvaltı yapma becerilerimi gösterebilirim ki?" Parmakları benimkilerle oynamaya devam ediyor ve her dokunuşunda midem kelebekler uçuyor.

"Şey... Pete gelecek hafta geliyor ve Jade'i hafta sonu için alacak."

"Pete mi geliyor?" diye soruyor ve bir gece yerine iki gece onun evinde kalabileceğim için mutlu olmak yerine, sesi kesik kesik çıkıyor.

"Beklediğim tepki bu değildi."

Bizi bir bankın önüne götürür ve çocuklar yunusların yüzüşünü izlerken biz de otururuz.

"Üzgünüm, sanırım seninle ilgili konularda biraz güvensizim."

Şansımı dener ve yanağına öpücük kondururum. "İki yıldır boşanmış durumdayım."

"Evet, ama senin birine ait olduğunu öğrenince seni tekrar isteyebilir."

Kolu bankta arkamda sallanıyor, ama ifadesinden anladığım kadarıyla şu anda burada değil, zihni çok uzaklarda.

Parmağımla çenesini bana doğru çeviriyorum. "Biriyle birlikteyim." Ona sertçe bakıyorum ve o da başını sallıyor. Ama pek ikna edici değil. "Reed?"

"Biliyorum, biliyorum. Bundan şüphem yok, inan bana." Elini uzatıp elimi sıkıyor. "Ama Pete'i de tanıyorum. Bizim için mutlu olmayacak."

Jade ve Henry, bir yunusu takip ederek bir sonraki pencereye koşarlar. Jade, Henry'ye yunusların bir kadının hamile olduğunu nasıl anlayabildiğini ve bir yunusun annesine onun hamile olduğunu nasıl söylediğini anlatır. Pete bu hikayeyi benden çok daha fazla seviyor, ama Reed'in şu anda bu hikayeyi duymasına kesinlikle gerek yok.

"Belki de tüm hafta sonu boyunca senin dairenizde çıplak kalabileceğimiz gerçeğine odaklanmalıyız," diye fısıldayarak yana eğilirim.

Bakışları dudaklarıma düşer ve ben dudaklarımı yalarım. Koltuğunda yer değiştirir, kendini düzeltir. "Beni kışkırtma."

"Ne?" diye soruyorum ve kalabalık onları yutmadan ve gözden kaybetmeden önce Jade ve Henry'nin yanına gitmek için ayağa kalkıyorum.

"Ne yaptığını çok iyi biliyorsun." Bana katılır, eli kışıma uzanır ve sıkar.

"Bu, bir hayvanat bahçesi için çok uygunsuz bir davranış," diyorum omzumun üzerinden.

Bana biraz daha yaklaşır. "Bana yaptığın bu işkence, orgazm olmanı engelleyerek on katıyla geri dönecek, farkında mısın?"

O kadar çok güldüm ki etrafımdakiler bana baktı.

"Ne komik, anne?" diye sordu Jade.

"Reed bir şaka yaptı."

İki küçük yüz ona bakar. "Anlat bize!"

"Şey..." Bir tane düşünmek için duraksıyor. "Dinozor neden yolu geçti?"

Birbirlerine bakıyorlar, düşünmeye çalışırken ağızları farklı şekillere dönüşüyor.

"Vazgeçtiniz mi?" diye sorar.

Jade, benim kadar gülmek için şakanın sonunu merakla bekleyerek bana bakar.

"Ne? Ne?" diye yalvarır Henry.

"Çünkü tavuk henüz doğmamıştı."

Çocuklar kıkırdar, birbirlerine bakar ve omuz silkerler, sonra tekrar arkalarına dönerler.

"Zor bir kalabalık." Reed başını sallar ve sonra elini belime koyarak bizi yunus alanından çıkarır.

Günün geri kalanında, çocuklar şempanzelerin ağaçtan ipe, ipten ağaca atlamalarını hayranlıkla izlerken, biz gizlice dokunup, bir kez de iffetli bir öpücük paylaşıyoruz.

Henry'yi bırakmak için dururuz ve Reed, içeri girip Henry'nin dedesi ve büyükannesiyle tanışmak isteyip istemediğimizi sorar.

"Senin odanı görmek istiyorum." Jade, itiraz etmeden önce taksinin kapısını açar.

"Onu kapının yanına oturtmamın sonucu bu."

Reed taksi şoförüne ödemeyi yapar ve ben arabadan inene kadar sabırla arabanın kapısında bekler.

Henry ve Jade doğruca eve girerler.

"Jade!" Henry'nin dedesi ve büyükannesi onların bu kadar gürültüyle içeri dalmalarını hoş karşılamayacaklarından emin olduğum için yumuşak bir çığlık atarım.

"Ned sessizdir, ama Helen izin verersen seni yarına kadar burada tutacaktır, o yüzden şimdi çıkış planını yapmalısın," der Reed, ön kapıya doğru yürürken.

Yine eli belimin altına konuyor ve kelebekler karnımda kanat çırpıyor.

Reed kapıyı çalar. "Helen? Ned?"

"Reed." Bir kadın mutfaktan çıkıp ellerini önlüğüne kuruluyor.

Kısa, kıvrıkcık siyah saçları ve minyon yapısıyla sevimli bir kadın. Onun bir büyükanne olduğunu bile düşünmezdim.

"Helen, bu Victoria Clarke, Jade'in annesi," diye beni tanıttı.

Elini uzatır. "Ne büyük bir zevk. Jade ve senin hakkında çok şey duyduk. Görünüşe göre birlikte pek çok geziye çıkmışsınız." Gülümser ve minik eli benimkine sığar.

"Sizinle tanışmak da çok güzel. Evet" — gözlerim Reed'i arar — "çok şey yaptık. Çocuklar birlikte eğleniyorlar." "Henry Jade'e bayılıyor. Sürekli ondan bahsediyor."

Büyük bir gürültü zemini sarsar, solumdaki vitrindeki birkaç cam biblo sallanır.

"HENRY!" koltukta oturan bir adam bağıırır, sanırım o Ned'dir.
"Üzgünüm!" Henry aşağıya doğru bağıırır. Onun sesini hiç bu kadar yüksek duymamıştım

konuşmasını duyduğum en yüksek ses.

Helen kel kafaya bakıp başını sallar ve eliyle onu uzaklaştırır.
"Huysuz," diye fısıldar.

"Seni duyuyorum," der.

"O zaman kalk ve kendini tanıt. Reed, Jade'in annesiyle birlikte burada." Ona nutuk atarken, bize özür dilercesine bakıyor.

"Jade kim?" diye sorar.

"Torununun söylediklerini ara sıra dinlesen bilirdin."

Koltuk sallanır, gıcırda ve sonra gözümün önüne sadece kel kafası değil, onun heybetli figürünün geri kalanı da çıkar. Uzun boylu bir adam ve Henry dedesinin boyunu alırsa, basketbol onun geleceğı olabilir.

"İyi akşamlar, Ned." Reed adama yaklaşır, elini uzatır, sırtı diktir.

"Reed," diyor, ama gözleri benim üzerimde.

Hemen bir top gibi küçölüp verandadan aşağı yuvarlanmak istiyorum.

Reed yanıma geri döner. "Bu Victoria. Henry'nin arkadaşı Jade'in annesi."

Ned'in büyük eli benimkini yutar. El sıkışırken nasırlı avuç içleri cildimi sıyrır.

"Merhaba," derim, ebeveynlerle tanışırken kullandığım tatlı sesimle. Onlar Reed'in ebeveynleri değiller, ama onun için önemliler.

"Memnun oldum." Reed'e bakar. "Henry'yi dışarı çıkardığında bunu mu yapıyorsun? Onu yem olarak mı kullanıyorsun?"

Derin bir nefes alıyorum ve Reed gülüyor, ama her zamanki gibi değil. Bu zoraki bir kahkaha ve onun rahatsız olduğunu anlayabiliyorum.

"Hayır. Okula bırakırken tanıştık. Henry ve Jade zaten arkadaşı ve Victoria'yı da eskiden tanıyorum."

"Böyle bir şeyin bulaşabileceğini bilseydim, onu daha sık dışarı çıkarırdım." O güldü, ama Reed ve ben nasıl tepki vereceğimizi bilemedik ve sessiz kaldık.

Helen onun kafasına vurur ve gülmeye başlar.

"Lütfen kocamı affedin. Şaka yapıyor." Ona bakar ve o da hızla hareket ederek onun kaburgalarını gıdıklar.

"Onları kandırdım, değil mi?" Bize bakar, sarı lekeli dişleri görünür, ama yine de samimi bir gülümsemeyle.

"Pasta ister misiniz? Henry'nin en sevdiği yaban mersinli pastayı yaptım."

Cevap beklemeden, dönüp mutfağın olduğu yere doğru gider.

"Beyninin yarısı mı var? Git," der Ned.

Reed ve ben öne çıkıyoruz. Reed adına konuşamam ama ben korkudan yapıyorum. Ned'in korkutucu olduğunu kimse söylememişti.

Mutfağa girdiğimde pişirme kokusu tüm duyularımı ele geçirir.

"Kokusu çok lezzetli, Helen."

O, pastayı kesmek ve dondurucudan dondurma çıkarmakla meşgul. Tam benim kalbimden geçen bir kadın.

"Henry'nin en sevdiği şeylerden birini haftada en az bir kez yapmayı seviyorum. Trevor ve Katie'nin kazasından sonra, onun gülümsemesini görmek hoşuma gidiyor."

Yüzünde hüzünlü bir gülümsemeyle dönüp, çok daha genç bir Henry'nin bir erkek ve bir kadının gülümseyen yüzlerinin arasında sıkışmış olduğu buzdolabını işaret ediyor. Babasının tıpatıp aynısı.

"Üzgünüm," diyorum ve Reed benim için bir sandalye çekiyor.

"Teşekkürler. Üç yıl oldu. Tanrı izin verseydi, daha fazla çocuğumuz olurdu. O zaman Henry, pinochle oynamayı öğrenmek yerine teyzesi veya amcasıyla eğleniyor olurdu." Omzunun üzerinden bakıyor.

"O harika bir kart oyuncusu." Reed'in eli masanın altında bacağıma dokunur.

"Umarım onu, büyüdüğünde Vegas'ta kart hilebazı olmayacak kadar iyi yetiştirebilirim." İki tabak getirir.

"Bunun olmasına asla izin vermem," diyor Reed, elini bacağımdan çekip çatalıyla pastayı kesiyor.

"Biliyorum, izin vermezsin." Elini okşadı ve bana baktı. "Reed bizim kurtarıcımız. Henry'ye sadece bir ağabey gibi değil, kendi oğlu gibi davranıyor."

Kalbimi çalan adama gülümserim. Henry'nin kalbini de çaldığını tahmin ediyorum. Ve Helen'inkini. Ned'inkini çaldığından emin değilim.

"Monroe'da yaşıyoruz, Henry ne zaman isterse gelebilir."

"Teşekkürler. Henry, Jade'in yeni taşındığını söyledi. Ne zaman taşındınız?"

Helen sorar.

"Reed!" Ned'in güçlü sesi diğer odadan yankılanır. "Buraya gel!"

Reed, Helen'ın verdiği peçeteyle ağzını siler ve odadan çıkmak için ayağa kalkar.

Reed odadan çıkınca, Helen sorduğu sorunun cevabını benden bekler gibi gözlerini bana diker. Reed için endişelenmek yanlış mı?

"Birkaç ay önce Los Angeles'tan buraya taşındık."

"Los Angeles mı? Oh, ben de bir kez oraya gitmiştim. Uzun zaman önce. Ned, Vietnam'a gönderilmeden önce San Diego'da görevliydi. Onun son boş hafta sonunu Güney Kaliforniya'yı keşfederek geçirdik." Gözleri buğulanır ve sanırım bir anısını yeniden yaşıyor. "Trevor evden ayrıldıktan sonra seyahat edebileceğimizi düşünmüştük, ama... Tanrı'nın başka planları vardı." Masayı okşar ve ayağa kalkarak odadan çıkar. "Henry! Jade! Gelin, pasta yiyin."

Yukarıdan ayak sesleri ve tezahürat sesleri geliyor.

"Zamanı asla hafife alma, canım." Elini omzuma koyar, tezgahın önünde durur ve iki dilim daha tarta keser. Jade hiç yaban mersinli tarta yememişti. Umarım Helen'ı gücendirmemiştir.

Helen'in sözlerini içime sindiremiyorum. Muhtemelen yaşlılık yıllarında torununu büyüteceğini hiç düşünmemişti.

"Yaban mersini mi? YAŞASIN!" Henry zıplıyor ve sonra küçük kollarıyla büyükannesinin beline sarılıyor. "Teşekkür ederim."

Helen, Henry'nin sarı saçlarını okşar ve gözlüklerini düzeltir. "En sevdiğin."

Henry ona daha sıkı sarılır.

Jade yanımda durup küçük dilim pastasına bakar, sonra bana döner.

"Bir dene," diye fısıldarım.

"Çok lezzetli, Jade." Henry oturur, çatalını ağzına götürür ve dudaklarının etrafında mor lekeler bırakır.

Jade onun yanına oturur ve ilk başta sadece vanilyalı dondurmadan birkaç lokma alır. Helen onu dikkatle izler.

"Daha önce hiç yaban mersinli tarta yemedi," diyorum.

"Trevor ve Katie de bu yaşlarda arkadaştılar." Dikkatini onlardan bana çevirir. "Katie, Jade'in oturduğu yere otururdu. Komşu çocukların arkadaş olup aşık olmaları gibi bir şeydi. Çok romantik bir hikayeydi. Buna tanık olabildiğim için mutluyum."

"Annemin de siyah saçları vardı." Henry, az önce hayranlıkla baktığım buzdolabındaki resme işaret eder. "Bunlar benim anne babam."

Jade bakıyor ve sonra kafasını turta ve dondurmasına gömüyor. Bu gece yirmi soru oyunu oynayacağım gibi bir his var içimde.

"Tuvaletinizi kullanabilir miyim?" Sandalyeden kayarak kalkarım. "Tabii ki, ön kapının hemen yanında."

Yemek odasından geçerek Reed ve Ned'i bir dizi kağıdın üzerine eğilmiş, yanlarında birer bardak viski veya skoç ile buluyorum. Reed başını kaldırıyor, kağıtları okurken yerini kaybetmemek için kullandığı kalemi durduruyor. Yüzündeki ifade, en kötü araba kazasını görmüş gibi. Hani, sağlık görevlilerinin birini arabadan çıkardığını gördüğünüzde tüyleriniz diken diken olur ya.

"Tuvalete gidiyorum," diyorum, bu garip konuşmada başka ne söyleyeceğimi bilemeden.

Zoraki bir gülümseme takındı ve tekrar evraklarına bakmaya başladı.

Tuvaletten çıktığımda Jade ceketini giymiş ve Reed kapıda onunla birlikte duruyor. Helen, Ned ve Henry veda etmek için orada duruyorlar.

"Oh, gidiyor muyuz?"

"Sana o sınava çalışman gerektiğini söyledim," diyor Reed.

Reed bana paltomu uzatıyor. Kollarımı kolların içinden geçiriyorum. "Seninle tanışmak çok güzeldi. Pasta için teşekkürler."

Ned elimi sıkıyor. Helen bana sarılıyor, Henry bize beşlik çakıyor ama Jade'i kendine sıkıca sarıyor.

Reed'in neden bu kadar aceleyle gitmemizi istediğini anlayamadan, elimden geldiğince geniş bir gülümsemeyle karşılık veriyorum.

"Yürüyerek mi?" diye soruyorum.

"Evet." Reed eliyle yanağını okşadı ve derin bir nefes verdi.

Jade önümüzde zıplayarak yürür, açmaya başlayan laleler ve çiçekleri hayranlıkla seyretmek için durur.

"Peki, neden bu kadar aceleyle çıktığımızı bana söyleyecek misin?" diye soruyorum. "Onlar, ona bir şey olursa onun vasisi olmamı istiyorlar."

"Sesinde titreme yok ve huzursuz da değil. Bu adamı hiçbir şey etkilemiyor mu?"

"Oh tanrım," diyorum.

"Evet."

"Ne dedin?"

Köşeyi dönüyoruz ve Jade, muhtemelen sadece işini görmek isteyen bir köpeği okşamak için duruyor.

"Ona düşünmem gerektiğini söyledim." Reed kendi düşüncelerine dalmış görünüyor.

Bu konuya kesinlikle karışmak istemiyorum. Ben sadece bir kız arkadaşım, hem de yeni bir kız arkadaş. Yine de Reed'in ne yapacağını merak etmeden duramıyorum. Bu, genç ve sağlıklı bir evli çiftin vasisi olmayı kabul ettiğinizde, aslında devreye girme ihtimalinizin çok düşük olduğu durumlardan farklı. Bu durumda, önümüzdeki on bir yıl içinde Ned veya Helen'e bir şey olma ihtimali çok yüksek ve Reed onun tek sorumlusu olacak. Reed gibi bir aziz için bile, böyle bir istek herkesin bağlılık düzeyini sınamaya yeter.

Yirmi Altıncı Bölüm

"Neyse ki o pislik burada değil." Hannah, ertesi Salı günü Torrio's Table'daki masaya oturur ve diğer müşterileri gözden geçirir.

"Evet, neyse ki," diye onaylar Chelsea, gözleri barı tararken. barın etrafına bakarak.

Hannah'nın nefret etmekten hoşlandığı gümüş tilkiye seviyor olabileceğini hissediyorum.

"Onu neden bu kadar çok nefret ediyorsun?" diye sorar. "Yani, onun senin eski eşinin boşanma avukatı olduğunu anlıyorum, ama..."

"O, benden her şeyi almaya çalışan kendini beğenmiş bir pislik. İnan bana, o bir şöhrete sahip ve eski kocam da bu şöhreti nedeniyle onu tuttu. Bir cerrahın maaşı ve North Shore'daki ev eski kocam için yeterli değildi. Benim paramı ve güven fonumu da istiyordu. Bütün o pisliklerden sonra buna hakkı olduğunu düşünüyordu." Hannah'nın vücudu gerilir ve ben Chelsea'ye uyarıcı bir bakış atarım.

Şansımıza, geçen haftaki aynı garson gelir ve masaya üç vesper koyar.

"Teşekkürler," der Chelsea, gözleriyle onu süzerken.

Garson bir dakika boyunca onu gözleriyle sikti, sonra zor elde edilmiş gibi davranarak arkasını döndü.

"Buradaki garsonlarla yatma, Chels." Hannah'nın mükemmel kavisli kaşları yükselir.

"Asla." diyor Chelsea der ama kavgalar daha gülmek bu kaçmaya kaçmaya

"Victoria hakkında konuşalım," diyor Hannah içkisini eline alarak. İki çift göz de bana çevrilir.

"Ne?" Vesper'ımı yudumluyorum. Narenciye tadı dilimde ferahlatıcı ve yakında başlayacağını bildiğim sorgulama için hoş bir başlangıç.

"İki gündür sorularımızı atlatmaktan yorulmuş olmalısın," diyor Chelsea ciddi bir ifadeyle.

"Tamam. Birlikte olmaya çalışmaya karar verdik."

"Kulağa romantik geliyor," diyor Chelsea gözlerini devirerek. "Denemek mi?" diye soruyor Hannah.

"Aslında romantikti. Ve evet, çıkmayı deneyeceğiz." Kendimi güçlendirmek için bir yudum daha alırım.

"Seninle gurur duyuyorum," diyor Hannah, mükemmel manikürlü eli omzumda yukarı aşağı geziyor. "Bu cesaret ister. Eski sevgilin ne dedi?"

"Eski sevgilim mi?" İçeceğimi masaya koyuyorum. "Biftek hakkında mı?" diye ekliyor Chelsea.

"Henüz bahsetmedim. Onu ilgilendirmez. Reed artık Pete ile konuşmuyor bile."

İkisi masanın üzerinden birbirlerine bakiştılar ve dikkatlerini tekrar bana verdiler.

"Ona söylemelisin," diyor Hannah, ikisinin de düşündüğünü bildiğim şeyi söylüyor.

"Ne diyeceksin, 'sürpriz, en iyi arkadaşını beceriyorum' mu?" Chelsea'nin abartılı tavırları bazılarının başını bizim yönümüze çevirmesine neden oldu.

"Jade'in doğum günü için geliyor, değil mi?" Hannah sesini alçaltır.

"Evet."

"Sence Reed'i görecek mi?" diye sorusuna devam eder. "Bunu hiç düşünmemiştim." Parmaklarım kucağımda düğümlenir.

Chelsea kafama vurur. "Merhaba? McFly!" Back to the Future filmlerindeki pisliğin tıpatıp aynısını taklit eder. "Önceden plan yap, çünkü bunu kadere bırakırsan her şey mahvolacak."

"Hepimiz yetişkiniz. Pete kiminle çıktığını umursamıyor. Ben de onun kiminle görüşüğünü umursamıyorum. İki yıldır boşandık."

İkisi de başlarını sallar.

"Yine kafana vurmam mı gerekiyor?" diye sorar Chelsea, içkisini yudumlarken.

"Hayır." Elimi başıma koyuyorum. "Beni rahat bırak."

"Tatlım, eski kocan Pete..." Hannah, bir çocuğa konuşur gibi yumuşak ve yavaş bir sesle konuşur. "Pete bunu kabul etmeyecek. Özellikle de bir kızın olduğu için, bu da onun sağdıçı kızını ondan daha sık göreceği anlamına geliyor. Bence ona söylemelisin ve bu işi hemen halletmelisin."

"Aksi takdirde, ortaya çıkıp sürprizle karşılaşır ve sen bir kavgayı ayırmak zorunda kalırsın. Ama," Chelsea eğilerek, "eğer böyle bir şey olursa, önce beni ara. Kadınlar için yapılan kavgaları severim."

Gözlerimi devirip oturup bir dakika düşünürüm. Belki de haklılar. "Tamam. Sanırım önce Reed'e Pete'e söyleyeceğimi söylemeliyim, değil mi?"

"Eğer 'denemeye' devam etmek istiyorsan," Chelsea kelimeyi tırnak içine aldı. "Kesinlikle."

Hannah'ya bakıyorum, o da onaylayarak başını sallıyor.

"Bu arada, düzenli olarak seks yapmanı kutlayalım." Hannah elini kaldırır ve üç parmağını gösterir.

Garson onu fark eder ve ben içkimin geri kalanını bir dikişte içerim. Pete'e Reed'den bahsetmek mi? Bu neden daha önce aklıma gelmedi ki? Chelsea kafama vurup, içinde Reed'e olan hayranlığımdan başka bir şey olup olmadığını anlamaya çalışmalı.

BİR ŞEKİLDE birkaç saat sonra Reed'in dairesinde buluyorum kendimi. Connor, iki tur döndükten ve tekrar sokağa çıktığımı fark ettikten sonra, yarı sarhoş bedenimi döner kapıdan geçirmeyi başardığımda masanın arkasından ayağa kalkar.

"Bayan Clarke." Masayı dolaşıp beni inceledi. "Bu geceki listemde adınız yok."

"Listede olmam mı gerekiyor?" diye soruyorum, masasını kendimi desteklemek için kullanarak.

"Bay Warner'ın kalıcı bir listesi var. Bakalım listede var mısınız."

"Kalıcı bir liste mi?" Bakışlarım bulanıklaşır ve onun masanın etrafından geri dönmesini izlerim. Bilgisayara bir şeyler yazar ve ben uzun masanın kenarına doğru yavaşça yaklaşıyorum. "Söylesene Connor, aramızda kalsın, o listede başka kadınlar da var mı?"

Yukarı bakıyor, sözsüz azarlaması bana cevabı veriyor. Söyleme özgürlüğü yok. "Bayan Clarke," diye iç geçiriyor. Sarhoşluğumdan mı yoksa merakımdan mı kızgın, emin değilim. "Listedesiniz ama emin olmak için onu arayayım. Bu akşam onu görmedim."

Lobide sandalyeleri görünce, sendeleyerek oraya doğru yürüdüm ve oturdum. "Sen nasıl istersen, Connor."

Connor'ın bir süre konuştuğunu duyuyorum, sonra sesi alçalıyor ve muhtemelen Reed'e benim ne kadar kötü durumda olduğumu anlattığını anlıyorum. Chelsea ve Hannah'ı dinlemeliydim, ama bana fazla içki verdiler ve ben azgınlığım ve Pete'e söylemek konusunda gerginim.

Gözlerimi kapattım ve bir saniye sonra sanki bir melek beni kollarında tutuyormuş gibi vücudum havaya kaldırıldı.

"Teşekkürler, Connor. Buradan ben hallederim."

Reed.

Memnuniyetle iç çekiyorum. Gözlerimi açıyorum ve beni asansöre taşıdığını görüyorum. Elim onun sakallarını okşuyor ve yüzümdeki gülümsemeye engel olamıyorum. "Sen misin?"

O gülüyor. "Kızlar gecesi böyle mi geçiyor? Sarhoş olmak mı?"

Başımı onun güçlü omzuna yasladım ve onun güzel mavi gözlerine ve dolgun dudaklarına bakarken, bir anda onun dairesindeydik ve beni kanepeye yatırdı.

"Burada mı uyuyacağım?"

"Telefonuna ihtiyacım var, Victoria." Çantamı masanın üzerine koyar.

"Yatak odanda başka bir kadın mı var?" Gözlerim sonunda gömleksiz vücuduna odaklanır, pijama pantolonu kalçalarında uygun olamayacak kadar aşağıya inmiştir.

"Ne?" diye soruyor, alnında bir kırılganlıkla. "Kalıcı listede kim var?"

"Kalıcı listem mi?"

Otururum ve oda bir saniye boyunca döner.

Oooooooooogggghhhhhhhhhofofofofofofofffff

Büyük bir geçirme kaçır ve elim ağzıma uçar. "Affedersiniz." Ne kadar sarhoş olsam da, boynumdan yanaklarıma kadar bir sıcaklık hissediyorum.

O gülüyor. "Anneni aramam lazım, bebeğim."

Çantamı alıp onun kucağına koyuyorum. "Orada."

Başım yastığa düşer ve göz kapaklarımdan ağırlığı galip gelir. Kolumu tutup başparmağımla telefonumu açtığını hissederim ve birdenbire protesto etmek ya da bunun ne kadar saçma olduğunu düşünmek için çok yorgun hissederim.

"Merhaba, Bayan Clarke. Ben Reed Warner, Victoria'nın erkek arkadaşı." Bir duraklama olur. "O burada, ama kızlarla biraz fazla içti. Bu gece burada kalması sizin için sorun olur mu?" Bir duraklama daha. Annem çok komik olduğu için bir kahkaha. "Jade'e de bakabilir misin? Harika. Sabah onu eve getiririm." Yine güldü. "İyi geceler."

Kanepenin etrafından dolaşır ve ben başımı kaldırmaya çalışırım, ama tekrar kanepeye düşer. "İyi haber, bebeğim, annen bu gece burada kalabileceğini söyledi." Güler, iki kolunu tekrar altıma sokar ve beni kaldırır.

"Ben burada uyuyacağımı sanıyordum."

"Sen benim yatağımda uyuyacaksın." Beni koridordan taşıyarak yatağa yatırır. Nazikçe ayakkabılarımla çıkarır, kıyafetlerimi çıkarır ve beni yatağa yatırmadan önce başıma bir tişört geçirir.

"Çok tatlısın," diyorum, elimle yanağını okşayarak, başparmağımla sol yanağındaki sevimli gamzeye bastırıyorum.

"Sarhoşsun." Gülümsemesi kızgın olmadığını gösteriyor. "Sadece biraz işimi bitirmem lazım. Birazdan sana bakacağım." Kapıya doğru yürür ve ışığı kapatır.

"Reed?"

"Evet?"

"Pete'i dinlemeyeceksin, değil mi? Seninle çıkmamam için seni zorlamasına izin vermeyeceksin, değil mi?"

Işık tekrar yanar ve parke zemindeki ayak sesleri yaklaşır. Yatak çöker ve o elimi tutar, parmak eklemlerimi öper.

"Endişelendiğin şey bu mu?" "O ve senin kalıcı listen."

Gülüyor. "İkisi için de endişelenmene gerek yok. Pete, beni hayatımda sahip olduğum en güzel şeyi bırakmam için zorlayamaz. O bir aptal olduğu ve her şeyi mahvettiği için, benim de aynısını yapacağım anlamına gelmez." Parmak eklemlerimi öpüyor. "Ve şunu netleştirelim, kalıcı listemdeki tek kadın sensin. Annem bile listede yok. Geçen Cuma senden sonra seni ve Jade'i ekledim." Eğilip alnımı öper. "Şimdi uyu."

Yatağın ağırlığı artık yok ve onun cevabına güvenerek huzur içinde uykuya dalıyorum.

GÖZLERİMİ açtığımda gökyüzü hala karanlıktı ve yatakta yalnızdım. Çarşafı çekip otururum ve bir saniye o pozisyonda kalarak nasıl hissettiğimi değerlendiririm. Komodinin üzerinde duran su şişesini fark edince, onu açıp yarısını içerim, akşamdan kalma halimin şimdiden başladığını hissediyorum.

Kağıtların hışırtısı ve bilgisayarda tuşlara basılmasının yankısı yatak odasının dışından geliyor, ben de sesleri takip ederek Reed'in yemek masasına varıyorum. Orada, pijama pantolonuyla çıplak göğüslü oturmuş, sol elinde bira, sağ elinde kalem, bilgisayarının yanında duran bazı kağıtları inceliyor.

"Selam," diye odaya girdiğimi bildiriyorum.

Yavaşça bana bakıyor ve gülümsemesi içimi ısıtıyor. Elini kaldırıp bana uzatıyor ve ben de yanına gidiyorum.

"Üzgünüm," diyorum.

"Özür dileme. Sen diğer odada olduğunu bilerek burada çalışmaktan oldukça keyif aldım."

Parmaklarım onun parmaklarıyla birleşir ve o sandalyesini geriye kaydırarak beni kucağına çeker.

"Yine de, beni en kötü halimde gördün."

Yüzünü boynuma gömer, narin cildimi öper. "Sana bakmak hoşuma gitti. Sanırım ben biraz mağara adamıyım." Serbest elini

uyluklarımdan yukarı kayıyor, parmakları külotumun kenarını atlıyor.
"Tabii ki, bir molaya ihtiyacım var."

"Öyle mi?"

Ayağa kalkar, beni kendine doğru çeker ve yemin ederim ki kasları hiç gerilmez. Sadece masanın diğer tarafına geçeriz, orada evraklar yok. Ayaklarım yere değene kadar vücudumu indirir. Ayaklarım yere değince, beni döndürür, böylece geniş pencereye ve Michigan Gölü'nün karanlık sularına bakarım.

Eli külotumun kenarından aşağı kayıyor ve göğsü sırtıma bastırıyor, sıcak ve ıslak ağzı kulağıma yaklaşıyor. Hiçbir şey söylemiyor, ama hızlı nefes alışı, benim kadar hazır olduğunu anlamam için yeterli.

Külotumu yumruklayarak bacaklarımdan aşağı kaydırır, ağzı da uyluklarımdan arkasına doğru kayar. Ne yaptığını göremiyorum, ama kıyafetlerin hışırtısından pijama pantolonunu çıkardığını tahmin ediyorum.

Tekrar ayağa kalktığında, göğsü sırtıma bastırıyor, penisi kalçalarımın arasında duruyor.

"Prezervatif almak için seni bırakmam gerektiğini söyle," diye fısıldadı.

"Temiz misin?" diye soruyorum, düşündüğümde daha muhtaç bir sesle. "Evet."

"O zaman hayır, hiçbir şeye ihtiyacımız yok."

Omuzlarımdan arasına biraz baskı uygulayarak beni daha fazla öne eğilmeye zorluyor. Penisi kalçalarımın arasına daha da kayıyor, vajinamı okşuyor. Bana başka soru sormuyor, onu hamile bırakmayacağıma güveniyor, ben de onun temiz olduğuna güveniyorum.

Yavaşça arkamdan içeri giriyor ve sırtım kavisleniyor, ama beni yerinde tutmak için avucunu belimin alt kısmına bastırıyor.

O benim ıslaklığımla kaplanana kadar, hız acı verici derecede yavaş ve naziktir. Hızını çabucak artırır ve bu, önceki geceden farklıdır. Bu gece, yatıştırıcı sözler ve güven inşa etmek değil, ilkel ihtiyaçlar ve gerginliği serbest bırakmakla ilgilidir. Kollarımı geriye doğru çekerek, onları sırtımda sabitler ve ritmi kontrol altına alır.

İçeri girip çıkarken, kığım onun pelvisine çarpıyor, testisleri sallanıyor ve her itişte klitorisime çarpıyor. Onun yatağında uyanmak mı, yoksa vücudumdaki alkol mü beni daha azgın yapıyor, emin değilim, ama o sınıra ulaşmam hiç zaman almıyor.

Bunu bilen o, ellerimi bırakır ve avuç içlerim pencereye çarpar. Büyük elleri göğüslerimi kavrar, meme uçlarımı çimdikler, ağzı boynumun arkasında ıslaktır.

"Daha sert," diye nefes nefese söylüyorum ve o hızını artırıyor. "Boşalacağım." Ağzımı sıkıca kapatıyorum ve dudağımı ısırıyorum.

"Boşal," diyor, başparmağı dudaklarımın arasında kayıyor. "Boşal, bebeğim."

Başparmağını ısırıyorum ve sadece Reed'in bana hissettirebileceği o enfes gerginliği serbest bırakıyorum.

Ben boşaldıktan hemen sonra, birkaç kez daha içime girer, bir eliyle tişörtümün arkasını yukarı çeker ve beni yerinde tutmak için omzumu kavrar.

Çekildiğinde, memnuniyet dolu inlemesi eşliğinde sırtımın her yerine boşaldığını hissediyorum. Ben de inliyorum, bir şekilde beni sahiplendiği hissini seviyorum.

İkimiz de nefesimizi toplayınca, ödünç aldığım tişörtü çıkarır ve onu kullanarak cildimi temizler.

Her şeyi yere bir yığın halinde bırakıp beni kucağına aldı ve ben bacaklarımı beline doladım.

"Uyku zamanı." Beni öper, dili yatağına kadar yol boyunca ağzımı keşfeder.

Sonra, saatler önce yaptığı gibi, beni yatırır, ama bu sefer yanıma uzanır. Gözlerim savaşı kaybeder, ama o kulağıma fısıldar. "Merak etme bebeğim, Pete'le ben ilgilenirim."

Reed'in yoluma çıkan her ejderhayı öldüreceğini bilerek rüya alemine dalıyorum, ama Pete benim sorunum ve şu anda yaşadığım kaleyi ele geçirmeden önce onu uyarmam gereken kişi benim.

Yirmi Yedinci Bölüm

Neyse ki Hannah cuma günü beni erken bırakıyor, böylece eve koşup Pete ile buluşabilirim, sonra birlikte Jade'i okuldan almaya gideceğiz. Bu, onunla birlikte olmayacağım ilk hafta sonu olacak ve Reed ile birlikte yetişkinler gibi yetişkinlere yakışır şeyler yaparak geçirmek için sabırsızlanıyorum olsam da, onu özleyeceğim.

"Onu görmek istemiyorum," diyor annem, ben evi temizlemeye çalışırken.

"Seçeneğin yok. Onu onun ailesinin yanına bırakmayacaktım."

Takmak için aldığım tüm engelli banyo malzemelerini alıp odama atıyorum. Başka bir gün.

"Teyzen Reed'le tanışmak istiyor," diye konuyu yine değiştiriyor.

"İşler biraz daha yoluna girdiğinde tanışacak."

Sandalyesinde oturuyor, People dergisi yarı açık, okuma gözlükleri burnunun ucunda. "Montana'da yaşıyor ve bu hafta sonu ziyarete geliyor. Jade'i pazar gününe kadar görmeyecek. En azından Reed'i de yemeğe davet edebilirsin."

"Anne," diye iç çekerim. "Bunu sonra konuşabilir miyiz?" Tüm dergilerini ve kitaplarını kitaplıkta düzgün yığınlar halinde düzenlerim. Kadın dijital cihazlarda okumayı reddediyor. Elinde tuttuğun kelimelerle aynı şey olmadığını iddia ediyor.

"Tabii, ama Pete'in bu eve adım atmasını istediğimden emin değilim." "Jade için yap."

"Jade, babasının ne kadar pislik olduğunu bilmeli. Büyüdüğünde bunu öğrenecek ve bu onun kalbini kıracak." Dergisinin sayfasını çevirir.

"Yani, tavsiyen şimdi onun kalbini kırmam mı?"

Dergisinin kenarından bakıp derin bir nefes aldı. "Sanırım haklısın, ama onun sana verdiği acıyı hiç sevmiyorum. Onu hayalarından tekmelememek için kendimi zor tutacağım."

"Anne!"

Dergiyi kapatır ve az önce düzenlediğim masanın üzerine atar.

"Umarım Reed onun kıcını tekmeler."

"Kimse kimseyi tekmelemeyecek."

Kapı zili çalıyor ve annem koltuğun kenarına kayarak kapıyı açmaya hazırlanıyor.

"Ben açarım." Ona el sallayarak onu uzaklaştırırım.

Gözlerini devirir, dergiyi tekrar alır ve başını derginin arkasına gömer. Harika, bu çok güzel olacak.

Kapıyı açtığımda Pete rahat bir kıyafetle karşımda duruyor. Gri kot pantolon, beyaz tişört ve üstüne açık bir şekilde giydiği siyah ceket. Bir an için, beni almak için annemlerin evine geldiğinde ne kadar heyecanlandığımı hatırlıyorum. Onun en iyi erkek olduğunu ve onu sonsuza kadar seveceğimi düşündüğümü.

"Pete," diyorum, sesimden küçümsemeyi gizlemeye çalışarak.

"Vic." Ben onu davet etmeden önce eşiği geçiyor. Tipik. "Jade nerede?" Etrafına bakınıyor ve koltukta oturan annemi görüyor. "Diane, seni görmek ne güzel."

Annem dergisinin köşesini kaldırır. "Aptal," der ve ona bakar, o da bana sinirli bir bakış atar.

Omuz silkiyorum.

"İki yıl oldu, Diane."

"Yeterince uzun değil," der, yine derginin arkasına saklanarak.

Ceketimi giymek için hareket ediyorum. "Onu birlikte almaya gidelim diye düşündüm. Seninle konuşmak istediğim bir şey var."

"Bu hafta sonu hakkında fikrini değiştirdiysen, duymak istemiyorum. Onu aylardır görmedim. Ailem onu bekliyor..."

Elimle onu kesiyorum. "Mesele o değil."

"Sakin ol, Rico Suave," diyor annem dergisinin arkasından.

Pete kahverengi gözlerini bana çevirip ne oluyor lan diye sorar.

"Tamam anne, fikrini anladım," derim.

Dergiyi ikinci kez kapattı. "Emin değilim. Pete'in birkaç saati varsa, onun neden bir pislik olduğunu düşündüğümün tüm nedenlerini tekrar konuşabiliriz."

"Anne," diye iç çekerim.

"Benden ne istediğini anlamadım, Diane." Pete ellerini yanlarına açar.

"Sana tüm kusurlarını ve bunları nasıl düzeltebileceğine dair önerilerini detaylı olarak anlatan bir e-posta gönderebilirim."

"Harika, ben de aynısını yapabilir miyim?" diye tersler.

Pete'in omuzlarını döndürerek kapıya doğru çeviriyorum ve onu kapıya doğru yönlendiriyorum. "Jade'i almaya gidiyoruz."

"Uh-huh. Dikkatli ol, Chicago'daki sürücüler pek iyi değildir. Pete kaldırımıdan düşerse, kahramanlık yapmaya kalkışma, Victoria."

Omuzlarım düşer ve Pete'in arkasından anneme, tavrını bırakmasını ima eden bir bakışla bakarım.

"Her zaman bir zevk, Diane." Pete başını sallar ve kapıyı açar.

"Ne kadar naziksin. Winnetka sana insanlarla nasıl konuşulacağını öğretebilir ama insanlara nasıl davranılacağını öğretmekte başarısız olmuş gibi görünüyor."

Kapıyı kapatıp döndüğümde Pete sigarasını yakmış. "Hayır, Jade'in yanında olmaz."

Sigara içiyor. "Annenle uğraştıktan sonra, bir tane hak ettim."

"Onun yanında içme, tamam mı?"

O dumanı dışarı verir ve bir nefes beyaz beyaz duman duman
"Tabii.

Ne olursa olsun." Omuzlarını silkiyor.

Muhtemelen yalan söylüyor, ama onu her zaman yanında tutacak değil ya. "Okula ne kadar uzaklıkta?" diye sorar.

"Yolun aşağısında. Birkaç blok ötede."

Sıraya giriyoruz, o kaldırımın cadde tarafında yürüyor.

"Peki, benimle ne konuşmak istiyorsun? Masrafları karşılamaya yetmeyen para mı?" Sigara bir nefes daha çeker ve sanki bunun nasıl mümkün olabileceğini sorar gibi mahalleye doğru eliyle işaret eder.

"Öyle davranma."

Kolunu omzuma dolayarak beni kendine doğru çeker. "Oh, Vic, bizim ilişkimiz böyle. Bir ileri bir geri gidiyoruz."

Evli ya da boşanmış, bu değişmeyecek."

Gözlerimi devirip onu kendimden uzaklaştırırım.

"Ayrıca, şaka yapıyorum. Jade için para ödemekten rahatsız olmadığımı biliyorsun." Bu adamın nereden çıktığını bilmediğim için yarı gülümserim.

"Sana şunu söylemek istedim... Geçenlerde eski bir arkadaşımızla karşılaştım." Sesimdeki tereddütleri duyuyorum ve eminim o da bunu fark etmiştir, çünkü yürümeyi bırakıp bana dönüyor.

"Kim?" Sigara içip dumanı bana doğru üfler. Kokudan midem bulanır.

"Reed Warner," adını sanki onun adı olduğundan emin değilmişim gibi söylüyorum, ama elbette eminim. Aslında bu hafta, genç bir kız gibi bir kağıt parçasına Bayan Warner yazmış, onu yırtıp atmış olabilirim.

Şaşkın bir ifadeyle Pete tekrar yürümeye başlar. "Reed mi? O daha çok *benim* eski bir arkadaşım, senin değil, değil mi?" Soruyu neredeyse suçlayıcı bir şekilde soruyor.

"Evet, ama *bizim* düşünümüzde sağdıçtı."

Hatırlamıyormuş gibi dudaklarını büzüp gökyüzüne bakıyor. "Ah, evet."

"Senin sağdııcındı," diye hatırlatırım.

"Evet, evet, biliyorum."

Hiç hatırlamıyordu. Bu Pete, "Evet" ve "Kız oldu"dan sonra bir yerde onu kaybettim. Onu başarıya kaybettim.

"Meğer Jade'in arkadaşı olan bir çocuğun ağabeyiymiş."

"Bekle." Elini kaldırır. "Erkek olmaya çalışan çocuk mu?"

"Evet... Hayır... Yani, evet, Reed Henry'nin büyük abisi. Programı biliyorsun."

"Hala yapıyor mu? Neden?"

"Bilmiyorum Pete, belki de iyi bir insan olduğu için?"

Yüzünde şaşkınlık belirir. "Avukatlık lisansını mı kaybetti yoksa?"

"Hayır, o bölge savcı yardımcısı. Bunu yapmak istediği için yapıyor." Okula yaklaşıyoruz ve oraya varmadan bunu söylemem gerekiyor, bu yüzden konuşmamızı kesiyorum.

"Savcı yardımcısı mı? Ne korkak adam. Dolar kazanabilecekken kuruş kazanıyor. Ne sorunu var bu adamın?"

"Tamam, Big Brother olayını ve avukatlık yapmak için izlediği yolu unutalım. Dahası var."

Duruşunu yumuşatır, gözlerini bana diker. "Sen lafı dolandırmayı seven biri değilsin Vic, ne var?"

Sonunda aklıma bir fikir geldi.

"Çıkıyoruz." Sözler ağızından Colorado Rapids gibi akıp gitti.

"Reed Warner ile mi çıkıyorsun? Bizim sağdıcımızla mı?" "Sana göre o sadece sağdıcımızdı." "Alaycı olma. Reed ile mi çıkıyorsun?"

Başımı salladım.

O öfkeyle nefes alır ve sigara izmaritini kaldırıma atar.

"Avukatlardan vazgeçtiğini sanıyordum?" Ceketinin cebinden başka bir sigara çıkarır.

Telefonumu çıkarıp saati kontrol ediyorum. Jade'in çıkmasına hâlâ beş dakika var.

"İyi olanlarla değilmiş." Acıyı biraz hafifletmek umuduyla gülümserim.

Elini sigaranın üzerine koyup yakar ve ağzının köşesinden bir duman bulutu üfler. "Siktir. Az önce beni bir damperli kamyonla ezip geçtin. Onun rutinini falan sorgulayacağını sanmıştım. En iyi arkadaşımınla çıktığını değil."

"O senin en iyi arkadaşın değil. En son ne zaman onunla konuştun?"

Tekrar düşünür, gözleri kasvetli gri gökyüzüne bakarak. "Bilmiyorum. Belki altı yıl önce? Mutlu musun?" diye sorar, bana bakarak.

Başımı sallayıp gülümsüyorum, her şeyin yoluna gireceğini düşünüyorum. Boşuna endişelenmişim.

"Mutluyum."

"Birkaç kilo vermiş gibisin." Bana bakarak gülümser.

"Teşekkürler." Düz karnını okşarım. "Birayı biraz azalt, olur mu?"

Gülüyor. "Sen ve Reed, ha?"

"Evet."

"Sinsi piç." Sigara dumanını içine çekip dışarı üfler. Sigara parmaklarında sallanır. "Hepsi bu mu? Sadece çıkıyorsunuz? Evlilik yok mu? Hamile falan değilsin, değil mi?"

"Hayır, yedi yıl boyunca seninle takılıp kaldıktan sonra güvenli seks yapıyorum." Ona şeker gibi bir gülümseme atıyorum.

Gözlerinin kenarları kırışır. "O bizim yaptığımız en iyi şey." Okula doğru bakar.

"Bu doğru."

Kolunu omzuma atar, sigarayı sokağa atar ve okula kadar yürürüz. "O, tüm kavgalara, bağırışlara ve gençliğimi kaybetmeme değdi."

Ona kalçamı çarptım. "Gençliğimi kaybeden benim."

Hiçbir şey söylemez ve sonunda kolunu omuzlarımdan çeker, ama aramızdaki sessizlik huzurlu ve rahattır.

Neden bu kadar endişelendim ki?

Ağaçların arasından çıkıp avluya girdiğimiz anda, tüm gözler Pete'e çevrilir. Darcie ve Georgia'nın ağızları açık kalır ve birkaç kişi çocuklarını beklerken birbirlerine fısıldayarak konuşurlar.

"Kötü anneler mi?" Darcie'ye başını sallar, gruptan baş yılanı seçebilmiştir.

Los Angeles'ta Jade özel bir okula gidiyordu ve o tür insanlara aşinaydı.

"Evet."

"Onlarla uğraşmak ister misin?" "Nasıl?"

"Reed'le birlikte olduğunu biliyorlar mı?"

Pete'den gözlerimi ayırıp Darcie'nin yaklaştığını gördüm. Tabii ki. O küçük bir kasabanın polisi gibidir. Kimse sorgulanmadan içeri giremez.

"Evet, biliyorlar." Omuz silkiyorum. "Vicki," diyor.

Pete'in eli benim elime kayar. Reed'in elimi tuttuğunda hissettiğim sıcaklığı hissetmiyorum.

"Darcie. Georgia," her birinin adını onlara duyduğum kızgınlıkla söylüyorum.

"Bu kim?" diye sorar, gözleri Pete'in vücudunu süzer. "Bu Jade'in babası, Pete."

Elimi hiç bırakmadan elini uzatır. "Merhaba. Los Angeles'tan geldim." El sıkışırlar.

"Vicki, Reed'le birlikte olduğunu sanıyordum?" Darcie, birleşik ellerimize bir bakış atarak, sorun çıkarmak için elinden geleni yapıyor.

Pete bir anlığına bana bakar, sanki boşanmamışız ve onun beni aldattığını yeni öğrenmiş gibi davranacakmış gibi gelir bana. "Reed'i biliyorlar mı?" diye fısıldar bana, onların duyabileceği kadar yüksek sesle.

Hala ne demek istediğini anlamadan başımı sallarım. "Siz ikiniz hala evli misiniz?" diye sorar Georgia.

Pete öne eğilir. "Başlangıçta evli olduğumuzu kim söyledi? O bir Clarke. Ben bir Keebler'im. Jade bir Keebler."

Birbirlerine bakıyorlar, Pete'in onlara sunduğu bulmacayı çözmeye çalışıyorlar. Kızlık soyadımı geri aldığımı fark edemeyecek kadar aptal mı bu insanlar?

"Oh, yani siz," Darcie'nin gözleri birbirine kenetlenmiş ellerimize düşer. "Birliktesiniz?"

Pete aramızdaki mesafeyi kapatır ve okulun bittiğini belirten zil çalar. Müdür kapıları açar ve çocukların sırt çantalarını toplayıp çıkmalarını bekler. Jade annemi bekliyor, bu da Pete'in burada olmasını onun için daha da özel kılacak.

"Hepimiz birlikteyiz, anlarsın ya." Pete göz kırpmıyor. "Oh," Darcie'nin eli göğsünü kapatıyor. "Nasıl yani?"

Georgia'nın gözleri kırışır, başı Darcie'den Pete'e, sonra bana döner.

"Açık ilişki." Pete tekrar göz kırpar ve Georgia, bizim sahip olduğumuz şeyi kapabilirmiş gibi geri adım atar.

"Açık mı?" Georgia, ne hakkında konuştuğumuzu anlamaya çalışarak hepimize bakar.

Gülmemek için dudağımı ısırırım.

Çocuklar okuldan koşarak çıkıp merdivenlerden aşağı iniyorlar.

"Lütfen, bunu gizli tutun. Bazı insanların nasıl yargıladığını bilirsiniz."
O çekinir.

Jade merdivenlerden aşağı koşar ve Pete'i görür.

"BABA!"

Elimi bırakır, eğilir ve küçük kızını kucağına alır. Dönerler ve ben izlerken kendimi bir filmdeymiş gibi hissederim. Onu ondan aldığım için midem yanar.

"Merhaba Henry," diyorum, o Jade'e babası gibi bakarken kafasını okşayarak.

Bütün avlu bu sahneden etkilenmiş gibidir.

Pete onu yere indirildiğinde, Jade gözlerindeki yaşları siler gözlerini siler ve Pete de gözleri yaşlı bir şekilde ona bakar. "Seni özledim," der Pete ve Jade kollarını sıkıca boynuna dolandır.

"Seni özledim," diye mırıldanır ceketine.

Bir korna çalar ve Henry başını kaldırır. "Dedem geldi. Hoşça kal Jade, hafta sonu eğlenmene bak."

"Bekle," der Jade, Henry'yi durdurur. "Baba, bu benim arkadaşım Henry."

Pete yumruğunu uzatır ve Henry onunla yumruğunu çarpıştırır. "Tanıştığımıza memnun oldum," der Pete. "Hiç okyanus görmediğini duydum?"

Henry başını sallar.

"Hiç görmedim baba," diye onaylar Jade.

Pete cebine uzanır. "Al." Üstünde okyanus suyu yüzen bir şişe kum çıkarır. "Bu, Pasifik Okyanusu'ndan kum ve su."

Henry şişeyi alır ve uzun bir süre ona bakar. "Teşekkürler," der, hayranlıkla genişlemiş gözlerle.

Kornalar tekrar çalar ve Henry döner. "Gitmem gerek."

"Hoşça kal, Henry," der Jade.

"Hoşça kal." Bana bir bakış atar ve ben el sallarım.

"Benimki nerede?" diye sorar Jade.

Pete onu unutmuş gibi yapar ve Jade dudaklarını bükerek somurtur. "Kızımı unutur muyum?" diye sorar ve ceketinden başka bir şişe çıkarır.

O anda, Pete avludaki herkesin kalbini kazanmıştır. Burada, kızını o kadar çok seven, onu gözyaşlarına boğan

gözyaşlarına boğulacak kadar çok seven çekici bir baba. Bir an için ben de onlarla birlikteydim. Onun Los Angeles'ın en iyi savunma avukatı olmasının bir nedeni var.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Reed'in evine giderken takside, Jade'in tüm hafta sonu Pete'in ailesini ziyaret etmek için onunla birlikte olacağı için duyduğum melankoli başlar. Nerede olduğunu bilmiyorum, ya da Pete'in ailesi dediği o zehirli insanların ona ne söyleyeceğini. Bunu kafamdan atmaya çalışıyorum. Pete kızı için en iyisini istiyor, bu yüzden onun önünde benim hakkımda kötü şeyler söylemelerine izin vermeyeceğine güvenmeliyim. Ben de Jade varken annemin Pete hakkında kötü konuşmasına izin vermiyorum.

Taksi durur ve ben inerim, bu sefer ilk denemede döner kapıdan geçmeyi başarırım. #kazandım

"Merhaba Connor," diyorum.

Ayağa kalkar, el sallayarak çekmecesini karıştırır ve elinde bir zarf tutar.

"Bay Warner'a bir şeyim var, yukarıya götürür müsün?" Asansörde benimle buluşur. Yukarı düğmesine basar ve kartını okutarak benim o kata çıkmama izin verir.

"Tabii." Zarfı değiştiriyoruz.

"Sizi tekrar görmek güzeldi, Bayan Clarke." Kapılar kapanırken başını eğiyor.

"Tökezlemeden ve sarhoş halde görünmemek güzel," diyorum kendime asansörün sessizliğinde. Onun beni son gördüğünde yaptığım rezaleti düşününce yüzüm kızarıyor. En iyi anım değildi.

Asansör kapıları açıldığında Reed çoktan kapı çerçevesine yaslanmış durumda. Yüzünde bir gülümsemeyle elma ısıyor.

"Merhaba," diye selam verip, el çantamı ayaklarımızın dibine bırakıyorum.

Elmanın tatlılığı, dudaklarımız birleştiğinde ve dili ağzıma girdiğinde onu daha çok arzulamama neden oluyor.

"Selam," diyor öpücüğü bitirdikten sonra. Eğilip çantayı alıyor. "Nasılsın?"

Başımı sallıyorum. "İyiyim."

Mutfaktaki tezgahın üzerinde, şarap dolu bir şişe ve önceden doldurulmuş bir kadeh var. "Senin için..."

Ona bakıyorum.

"Evet, şey, nasıl olacağını bilemedim." Kıkırdar ve elmasını tezgahın üzerine koyar, sonra çantamı yatak odasına giden koridordaki duvara yerleştirir.

"Ben iyiyim. Gerçekten." Bardağı alıyorum, ayakkabılarımı çıkarıyorum ve kanepeye oturuyorum.

O da yanıma oturur, kolunu kanepenin arkasına atar ve parmaklarıyla saçlarımı okşar. "Pete nasıl?"

Başımı geriye yaslayıp ona dönüyorum. "Şaşırtıcı bir şekilde, iyi." Kaşlarını kaldırıyor. "Ona söyledin mi?"

"Söyledim."

Öne eğilip dudaklarımı öper. "Ben hallederdim."

"Biliyorum." Bu sefer ben onu öperim, kolunun kıvrımına daha da yaklaşıyorum. "Bunu yapmak zorundaydım."

"Jade ne kadar heyecanlandı?"

Öne eğilip şarap kadehini sehpaye koyuyorum ve sonra Reed'e yaslanıyorum. Kolum onun karnına uzanıyor, ince kazağı kolonyasının kokusunu taşıyor.

"O kadar heyecanlandı ki ağladı."

Dudakları benim duygularımla aynı olduğu için aşağı doğru eğildi.

"Onu buraya taşıyarak kötü bir şey mi yaptım?" Dizlerimi göğsüme çekip ona daha da sokuldum.

Kollarını bana daha sıkı sarar. "Eğer taşınmasaydın, yeniden bir araya gelemezdik, bu yüzden cevabım hayır."

Kıkırdayarak çenesini öptüm, sakalları cildimi gıdıkladı.

"Sen taraflısın."

"Yapman gerekeni yaptın. Pete buraya taşınabilirdi. Her zaman fedakarlık yapan sen olmak zorunda değilsin." Gözlerimde sevgiyle ona bakıyorum, elim yanağına konuyor ve o aşağı doğru eğilirken dudaklarımız buluşana kadar yavaşça yukarı doğru kayıyor.

Bir an için, Reed'in içinde kayboluyorum. Onun tatlılığında, benim sorunlarımı kolaylıkla üstlenebilme yeteneğinde, bana olan hislerinde.

"Tamam!" Reed'i şaşırtacak kadar coşkulu bir şekilde aniden ayağa kalktım. "Çocuksuz ilk hafta sonumuzu mahvetmeyeceğim."

O gülerek karnımı öper. Elleri bacaklarımın arkasına doğru kayar, her iki eli de kalçalarımı kavrar.

Tüm gücünü kullanarak beni kanepeye çekip sırt üstü yatırır. Üstüme çıkarken, ona yer açmak için bacaklarımı açarım. "Harika bir fikrim var." Dudakları boynumdan çeneme doğru ilerler ve sonunda ağzımı ele geçirir.

Ellerinin gömleğimin altına girmesine ya da yoga pantolonumun önünü keşfetmesine itiraz etmiyorum ve kanepesinde ne kadar iyi olduğumuzu hatırlattığında onu kesinlikle durdurmuyorum.

O her zaman en iyi fikirleri bulur.

Ertesi gece, Reed ve ben akşam yemeğine ve geç saatteki bir gösteriye gittik. Broadway gösterisinin başlamasını beklerken, ben şarap, o buzlu viski içerek barda duruyorduk ki biri onun adını seslendi.

Kendi dünyamızda kaybolmuş olan Reed bunu hemen duymaz, ben de koluna dokunurum. "Şu adam," derim, bize yaklaşan takım elbiseli bir adamı işaret ederek.

Muhtemelen Reed'in yaşlarında, güzel bir takım elbise giymiş ve arkasında bir kadın var.

"Reed," diyor, elini uzatarak. "Selam, George." Reed elini sıkıyor.

Kadın bana gülümser, ben de gülümserim. Reed beni yanına çeker, elini koruyucu bir şekilde kalçama koyar.

George kadının elini bırakır ve ikisi de alyans taktığına göre, tahminimce o kadının karısıdır. Etrafımızdaki insanlara bakarak, onlardan biriyle konuşmayı tercih edermiş gibi görünür,

görünüŖe göre başlamak üzere olan sohbetle hiç ilgilenmiyor.

"Weinstein davasını aldığından beri seni görmedim. Hala gelecek hafta jüriye gidecek mi?" George, sahibi az önce ödöl dediği için heyecanlanan bir köpek yavrusu gibi görünüyor.

Reed daha dik duruyor, ama eli hala kalçamdan ayrılmadı. "Öyle Öyle."

"Kazanırsan ne olacağını biliyorsun, değil mi?"

Reed omuz silkiyor ve içkisini büyük bir yudumla içiyor. "Eğer yok. Kazanmak zorundayım. O pislik başına gelenleri hak ediyor."

"Kazanacaksın. Seni bu yüzden seçtiler." George'un heyecanlı sesi birkaç kişinin başını döndürür.

"George MacIlroy, bu Victoria Clarke. George, savunma sektöründe kendi işini kurana kadar benimle çalışıyordu."

Elimi uzattım. "Memnun oldum."

Elimi sıkarken bana bakıyor ve bir anlık korku beni sarıyor, acaba Pete'i tanıyor mu diye merak ediyorum. Sonra arkasını dönüyor. "Bu benim eşim Cassie."

Sarışın kadın gülümser ve pek de içten olmayan bir şekilde elimizi sıkar. "Memnun oldum," derim ve o da gülümser, ama bakışları bize bakmaya devam eder.

"Weinstein'a dönelim. Bazı kirli bilgileri ele geçirdin, değil mi? Sonuçta sen Reed Warner'sın." George, Reed'i hayali bir savcı kürsüsüne çıkarmış gibi görünüyor.

Reed omuz silkiyor. "Bunun hakkında konuşamayacağımı biliyorsun."

George başını sallar. "Biliyorum, biliyorum. Ama lanet olsun, geçen gün biriyle senin hakkında konuşuyordum ve senin bu davaya atanan savcı yardımcısı olduğunu söylediklerinde, kendi kendime 'bu adam büyük işler başaracak' dedim."

Reed bana, sonra George'a bakar. "Kazanmak zorundayım," diye tekrarlar.

Işıklar yanıp söner ve Reed'in eli kalçamda sıkılaşır, beni ileri doğru çeker.

"Seni görmek güzel." George'a başını sallar. "Tanıştığımıza memnun oldum." Dikkatini Cassie'ye yöneltir. "Gösterinin tadını çıkar."

"Evet, belki ara sırasında görüşürüz."

Tanrım, umarım görmeyiz. Bu çok tuhaftı.

Gülümserim ve Reed bizi koltuklarımızın girişine yönlendirir, ama kaçamadan George parmaklarını şıklatır.

"Seni oradan tanıyorum."

"Git hadi," diye fısıldar Reed, ama ben omzumun üzerinden onun yaklaştığını görmek için arkama bakarım.

"Sen Pete Keebler'ın karısısın."

Reed etrafımda dönüyor, eli bütün gece ilk kez vücudumdan ayrılıyor. "Eski karısı." Bu kelime camı kesecek kadar keskin çıkıyor.

George yumruğuyla ağzını kapatır. "Keebler'ın eski karısıyla mı çıkıyorsun? Cesur olduğunu biliyordum Reed, ama..."

"Kendi işine bak." Reed bizi geri döndürür ve tiyatro kapısından girmeye hazırız, aşırı hevesli George ve ihmal edilmiş karısını geride bırakarak.

"O öğrendiğinde ben de orada olabilir miyim?" George arkamıza seslenir.

Tamam Reed, bundan sonra benden nefret etme.

Arkamı dönerim.

"Seni daha önce nerede gördüğümü hatırlamıyorum George, ama seni hatırlamadığımı söyleyebilirim. Muhtemelen sıkıcı bir iş toplantısında, karını görmezden gelmekle meşgulken beni fark etmişsindir. Söylesene, o gece Pete'in kışını yaladığın kadar bu gece de Reed'in kışını yalıyor musun? Bir şeyi netleştirelim. Artık lisede değiliz." Ona, söylediklerimi anlayamayacakmış gibi bir tonla konuşuyorum. "Dedikodu makinesi diye bir şey yok. Pete, Reed'le çıktığımı biliyor, ki bu seni hiç ilgilendirmez. Git karını bul ve ona biraz sevgi göster, belki o zaman bu gece şansın yaver gider ve kulüpteki arkadaşlarına hiç şansın olmadığını söyleyip sızlanmayı bırakırsın."

George gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde önümde duruyor, ama cevap vermiyor. Sonra bakışları Reed'e kayıyor ve sanki "ciddi misin?" der gibi. George gülmeye başlayınca ben de arkamı dönmek üzereyim. Eğilmiş, kontrolsüz bir şekilde gülüyor.

"Siktir. Keebler'la ilişkinizin yürümediğine şaşmamalı. Söylesene, polis kaç kez çağrıldı?"

Cevap veremeden, Reed yanımdan geçip gider. "MacIlroy," diye uyarır.

Dışarı atılmadan önce onu göğsünden itiyorum.

George hala eğilmiş durumda, ben de eğilip kulağına fısıldarım. "İstediğin her şeyde mizah bulabilirsin ama şunu bil. Bu gece benim sikimi yalayacak olan Reed. Beni dairesinin her odasında sikecek ve muhtemelen yarın sabah da birkaç kez. Yani, karın üst katta uyurken bodrumda porno izleyip mastürbasyon yaparken, bunun senin bir pislik olduğun için olduğunu unutma."

George'un sahte kahkahaları kesilir.

Kolumu Reed'in koluna doladım ve onu kapıdan geçerek sinema salonuna götürdüm.

"Siktir, şu anda çok tahrik oldum," der Reed inleyerek.

"İyi ki locadayız ve ben elbise giyiyorum." Kaşlarımı oynatırım ve eli kalçamdan kıcıma kayar, onu kavrar ve bana yaklaşır.

"Tanrım, sen milyonda birsin." Adam bizi üst kata, Reed'in kesinlikle parasının karşılığını aldığı özel izleme bölümüne götürürken, o benim yanağımı öper.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

"Çok gerginim." Reed, ofisindeki masaya yaslanarak yumruklarını sıkıyor. "Yemin ederim, jüri onu suçlu bulmaz ve serbest bırakırsa çılgına dönebilirim."

Reed'in bu yönünü hiç görmemiştim. Öfkelenmeye, kavga etmeye hazır ve içimdeki hayvani bir şey, onun öfkesini benim üzerimde boşaltmasını istiyor, böylece onu evcilleştirebileyim.

Onun karşısındaki sandalyeye oturuyorum, bacaklarımı çaprazlamış, kollarımı kavuşturmuş, onu mahkemede görmenin ve burada olmasının beni tahrik etmediğini göstermeye çalışıyorum.

"Pazar günü teyzemi ikna ettiğin gibi onları da ikna edeceğinden eminim."

Dudaklarında bir anlığına bir gülümseme beliriyor. "Teyzeler kolaydır. On iki kişiyi aynı karara ikna etmek o kadar kolay değil."

Reed bir saat önce davanın kapanış konuşmasını yaptı ve şimdi, kararın çıkması günler sürebilir diyor ama biz burada, onun ofisinde, jürinin kararını bekliyoruz.

Onu bu halde görüp de bir şey yapmadan duramıyorum. Kollarımı boynuna dolayarak vücudumu ona yaslıyorum. "Bunu kafandan çıkarmalısın."

"Öyle mi?" diye soruyor, elleri kıcıma konuyor ve sıkıyor.

Bazı erkekler göğüsleri sever, bazıları bacakları. Reed ise tamamen popoyu sever. En sevdiği pozisyonun köpek pozisyonu olduğunu itiraf ediyor, çünkü bana girerken popomu izlemeyi seviyor.

Dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum. "Neden sandalyenize oturup benim işimi yapmama izin vermiyorsunuz?" Göz kırpyorum ve o dudaklarını yalıyor, ağzını biraz açıyor.

Elini tutup onu masasının diğerk tarafına götürüyorum ve sandalyesine oturtuyorum. Deri sandalyeye puf diye düşüyor ve ben de onun önüne diz çöküyorum.

"Vic," diyor, neredeyse inleyerek.

Sikini pantolonunda zaten belirgin bir şekilde görebiliyorum. Onun üzerinde yarattığım etkiyi seviyorum. Gözlerimi ondan ayırmadan kemerini çözüyorum, pantolonunun düğmelerini açıyorum ve fermuarını yavaşça indiriyorum, ta ki siyah boxer şortu görünene kadar, ön ve ortasında hoş bir şişkinlikle.

Boxerının bel kısmını kaldırıyorum ve penisinin başının nabızı attığını ve ağızıma girmeye hazır olduğunu görüyorum.

Reed'in kolu masasına doğru uzanır ve bir şeye çarptığını ve bip sesi çıkardığını duyarım.

"Evet, Bay Warner," asistanı interkomdan sorar.

"Şu an için kesintiye uğratmayın" —Onu ağızıma alıyorum — "karar."

"Evet, efendim."

Sesindeki oktav değişikliği, muhtemelen odada kız arkadaşı varken neden kesinti istemediğini ona açıklıyordu. Umurumda mı? Hayır.

Onu boğazımın mümkün olduğunca derinliklerine ittiğimde, elleri saçlarımı sıkıca kavrar. Parmaklarıyla saç tellerimi sararken, kendini yukarı doğru iter. Elimi aşağıya uzatıp testisleriyle oynarken, başı sandalyeye geri düşer ve gözleri açık kalmaz.

Onu yavaşça çalıştırıyorum, gerçekliğe dönmeden önce alabileceği en fazla zevki almasını sağlamak için. Büküp yutuyorum, yalayıp döndürüyorum, Reed tabanından pompaladığımda inliyor.

"Victoria," adımı dudaklarında yalvarır gibi söyler. "Durma. Bu işte çok iyisin."

Sözleri beni daha da teşvik ediyor ve daha hızlı hareket ediyorum, bana verdiği ecstasy'yi onun da yaşamasını istiyorum.

Yine sarsılır ve hareketsiz kalır, spermi ağızıma fışkırır ve ben tamamen boşalana kadar sabırla beklerim. Onu temizleyerek yalarım, boxerını yukarı çekerim ve ona bakarım.

"Bir daha asla sensiz bir jüri beklemeyeceğim."

Gülümserim ve ayağa kalkarım.

Pantolonunun fermuarını çekmeye zahmet etmeden, sandalyesini döndürür ve beni masasının kenarına oturtur.

"Sıra bende," der, dudaklarını yalar.

Kafamı sallarım. "Hayır, o sana benim hediyeimdi."

Beni masanın üzerine kaldırır, bir bacağını onun yanındaki kol dayanağına, diğer bacağını da karşı taraftaki kol dayanağına yerleştirir. Kafası elbisenin kumaşının altına kayar. "Külotun çoktan ıslanmış," der ve ben gülerim.

"Roller tersine dönseydi sen de sertleşmez miydin?" "Bebeğim, ben zaten yine sertleştim."

Dirseklerime yaslanarak kıkırdayarak güldüm.

Bir parmağını uyluklarımın içinden yukarı kaydırıyor ve ben bacaklarımı daha da açıyorum. Parmağını külotumun altına kaydıracağı anda, bir vızıltı sesi altımdaki masayı sallıyor.

"Lütfen bunun bir vibratör olduğunu söyle."

"Korkarım değil, bebeğim." Oturur ve telefonunu alır. "Warner," diye cevaplar ve bana yardım etmek için elini uzatır. "Hemen geliyorum."

Ayağa kalkar, kendini tamamen toparlar, fermuarını çeker, düğmelerini ilikler ve kemerini takar, sonra da benim alıştığım GQ erkeğine dönüşür.

"Rahatla," diyorum, dudaklarımı dudaklarına bastırarak. Gülümsüyor, ama endişelendiğini biliyorum.

"Rekor sürede geri döndüler, bu da kararlarından emin oldukları anlamına geliyor. Umarım işimi yeterince iyi yapmışımdır." Elini saçlarına geçirir ve uzun bir nefes verir. "Dinle." Beni masadan indirir ve ben topuklu ayakkabılarımı giyerim. "Bu ofisten çıkıp aşağı ineceksin. Telefonla konuş ya da konuşuyormuş gibi yap. Beni koridorda yürürken gördüğünde, beni görmezden geleceksin. Beni tanı mıyor gibi davran."

"Neden?" Eteğimin önünü düzelterip, yaptığımız şakadan oluşan kırıksıklıkları gidermeye çalışıyorum.

"Çünkü kim olduğunuzu başka kimsenin bilmesi gerekmiyor."

"Tamam," diyorum kırıgın bir şekilde, ama neyse. Kapanış konuşmalarından sonra onu beklemememi ve asistanının beni ofisine alacağını söylediği gerçeğini görmezden geldim. Şimdi onunla birlikte aşağı kata bile inemiyor muyum?

"Kendi güvenliğin için." Alnımı öper. "Ben kötü insanları hapse atarım. İntikam almak isteyebilecek arkadaşları olan insanları. Bu ofisin dışındaki hiç kimse senin benim kız arkadaşım olduğunu bilmezse kendimi daha iyi hissederim."

Korkmamışım gibi yüzüme bir gülümseme takındım.

"Sonra ofisine dön, işler sakinleşince seni ararım."

"Tamam."

"Teşekkürler." Göz kırpar. "Burada olduğun için mutluyum."

Ofisinden çıkarken beni rahatlatıyor, sekreterinin anlamlı bakışları üzerimde.

Asansörlere doğru yürüdüm, aşağı indim ve mahkeme salonuna doğru yürürken Chelsea'yi aramak üzereydim, ama telefonumu çantama geri koydum ve Pete'i duvara yaslanmış halde buldum.

"Burada ne yapıyorsun?"

O sırtıyor. "Oğlumuzu görmek istedim. Kazanıp kazanmadığını görmek için. Bu önemli bir dava."

"Los Angeles'a geri döneceğini sanıyordum?"

"Bir hafta kalmaya karar verdim. Jade, cumartesi günkü karnaval hakkında konuşup duruyor. Yarın gerçek doğum günü olduğu için beni senin evine pasta yemeye davet etti."

"Bu anlaşmanın bir parçası değil." "Ne anlaşması?"

"Bu tür şeyleri benimle konuşman gerek." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Kızdığında hep çok tatlı olurdun." Bana gülüyor.

Basın, Reed veya savunma oyuncusunun durumun nasıl gelişeceği konusunda bir açıklama yapmasını bekleyerek kapıların önünde bekliyor.

"Bu sefer şaka yapmıyorum, Pete."

"Ben de. Onu yeterince hayal kırıklığına uğrattım zaten. Bir hafta daha seni öldürmez." Telefonunu pantolonunun cebine koyar.

"Mahkemede takım elbise giymediğin için kaşınmıyor musun?" diye diyorum.

"Hayır, ama Chicago'yu ne kadar sevdiğimi unutmuşum."

Basın mensuplarının topuk sesleri koridorda yankılanıyor. Mikrofonlarını çıkarmış ve kameralarını çoktan yakınlaştırmış gazeteciler.

Reed asansörden çıkar ve onun az önce yukarıda oral seks yaptığını asla tahmin edemezsin. Elinde evrak çantası, dudakları düz, yüzünde yoğun bir ifadeyle, ona soru soran insanlara birkaç kez başını sallar. Birkaç soruya cevap verir ama mahkeme salonuna giderken adımlarını hiç yavaşlatmaz.

Yanımdan geçerken bana bir anlık bir bakış attı ve beni gördüğünü bile sorguladım. Yüzünde gördüğüm hızlı bir kaş çatma olmasaydı, hayır derdim.

"Senin oğlan mutlu değil." Pete duvardan kendini iterek grubu takip etmek için içeri girer.

"Neden böyle söylüyorsun?" Onu yakalamak için aceleyle koşarım.

"Sözsüz ipuçlarını okumakta gerçekten çok kötüsün." Hayal kırıklığına uğramış gibi başını sallar.

"Neyi kaçırdım?" diye soruyorum, ağır mahkeme salonunun kapılarını iterek geçerken.

"Elinde çantasını sıktı. Gözleri senin gözlerinde olması gerekenden biraz daha uzun süre kaldı. Bana attığı tek bakışta fiziksel zarar verme tehdidi vardı."

"O yanımdan geçerken tüm bunları bir saniyede mi fark ettin?"

Gülüyor ve sıralardan birinin dışında durarak önce benim girmemi işaret ediyor. Arkamdan gelip, uyluklarımla uylukları birbirine değecek şekilde yanıma oturuyor.

"Sana onu tanıyormuş gibi davranmamamı mı söyledi?" diye fısıldadı Pete.

"Seni ilgilendirmez." Keşke Pete, Reed ve benim hakkımda soru sormayı bıraksa.

"Aferin sana. İyi tarafta olmakla ilgili tüm saçmalıklarının onu naif yapmadığını bilmek güzel."

"Tamam, artık konuşmayı kesebilirsin." Gözlerimi deviriyorum.

"Eğer hayatında kalıcı bir yer edinecekse, ikinizi de koruyabileceğinden emin olmalıyım."

"Bizi *ben* koruyabilirim. *Kendimi*. Son yedi yıldır bunu gayet iyi yapıyorum."

Elini dizime koydu, ben de onu kaydırıp düşürdüm. "Sakin ol, dikkatleri üzerine çekiyorsun."

Yargıç mahkeme salonuna girerken ona doğru kaşlarını çatırdım. Herkes ayağı kalktı, Reed omzunun üzerinden Pete ve beni aradı. Bakışlarında hiçbir tanıma ya da duygu yoktu.

"Oturun," der yargıç ve hepimiz otururuz.

"Oğlun benden korkuyor. Komik. *Beni* boşadın," Pete, onu görmezden gelmeme rağmen konuşmaya devam eder.

Baş jüri üyesi bir kağıt parçası şerife verir, şerif de onu yargıca uzatır. Yargıç kağıdı okur ve benim dikkatim Reed'e odaklanır. Düzgün oturmuş, kolları masanın üzerinde, kararı beklemektedir. Sanık ayağı kalkar.

"Büyük an geldi," diye fısıldar Pete ve ben onu kaburgalarına dirsek atarım.

"Jüri olarak sanığı... suçlu bulduk."

Jüri üyesi konuşmaya devam eder ama ben Reed'in omuzlarındaki gerginliğin kaybolduğunu izlerim. Ona yardım eden partnerine bakar ve ikisi de memnuniyetle birbirlerine bakar.

Sanığın tarafındaki birkaç kişi bağırır ve yargıç herkesi sakinleştirmek için tokmağını vurur. Sanık ağlayarak başını ellerinin arasına gömer. Her şey çok dramatiktir ve karşı taraftaki bir kadın, sanığı götürmelerini engellemek için bölmeyi atlamaya çalışana kadar Reed'in neden burada kimseye birlikte olduğumuzu söylememekte bu kadar ısrarcı olduğunu anlamam.

Her şey bittiğinde, Pete ve ben ayağı kalkarız.

"Artık oğlun ülkedeki tüm savcılık ofisleri arasından seçim yapabilir."

Pete ile mahkeme salonundan çıkarken Reed'in bana baktığını fark ettim. Elimi kaldırmak istedim, ama onun talimatına uyarak başımı eğdim ve ona selam vermeden oradan ayrıldım.

"Neden bahsediyorsun? Ve lütfen ona 'oğlum' yerine adıyla hitap et, bu artık eskidi."

Pete beni dışarıya kadar takip ediyor. Sanki Toprak Ana bugün kutlama günü olacağını biliyormuş gibi, güneş parlıyor, kuşlar cıvıldıyor ve insanlar avluda dağınık bir şekilde oturmuş havanın tadını çıkarıyorlar, mahkeme salonunda az önce olanlardan habersizler.

"Bu davayı kazandıktan sonra, 'yardımcı' kelimesini vurgulayarak, yardımcı bölge savcısı olarak kalacağını mı düşünüyorsun?"

"Özel sektöre girmek istemiyor. Herkes para düşkünü değildir."

"O para düşkünü kızımızı destekliyor. Ben de eklemeliyim." Bir sigara yakıyor.

"Beş metre kuralı," diye şarkı söylerim ve o ön kapıdan birkaç büyük adım uzaklaşır.

Fark bu. Reed kurallara uyar, Pete ise kuralları hiçe sayar.

"İnsanlar onu isteyecek, Vic, Chicago'da uzun süre kalmayacak." Sırtını okşadı, sigarasını içti ve taksiye doğru yöneldi. "Yarın akşam görüşürüz."

Sigara izmaritini yanına atar ve bir kadın ona bağırır, çünkü izmarit neredeyse ona çarpacaktı. Onu görmezden gelir ve taksiye biner, muhtemelen şoföre kadını ezmesini söyler.

Neden Pete her zaman güzel bir günün bulutu gibi davranır?

Otuzuncu Bölüm

Hannah çok anlayışlı davrandı. Kendimi toparlamak için bir güne ihtiyacım vardı, bu yüzden Jade'in doğum gününü iptal ettim, çünkü onun istediği huysuz kedi pastasını yapmak zorunda olduğum için değil, sadece insanlarla uğraşacak havada olmadığım için. Özellikle de Pete'in Reed'in Chicago'da kalmayacağına dair yorumundan sonra. O sözler ağzından çıktığından beri içimi kemiriyor.

"Bu çok sevimli." Annem içeri girip kahvaltı taburesine oturdu, resmi ve talimatları kendine doğru çevirdi.

"Eminim Moe ona ilham kaynağı olmuştur." "O huysuz biridir."

"Öyle mi dersin?"

Ben kutu karışımına yumurta ve yağı ekleyip çırparken, annem birkaç dakika beni izledi.

"Reed ile aranız nasıl?" diye soruyor.

Kapı zili çalıyor ve anneme kaşlarımı çatıyorum. İkimiz de kimseyi beklemiyoruz ve yemin ederim, eğer gelen Pete ise, annem onu o anda tekmeleyebilir.

Kapıya doğru yürür ve kapıyı açar.

"Sen Mama Clarke olmalısın."

Chelsea.

"Chelsea, değil mi?" Annem, iş arkadaşımı tarif ettiğim şekilde doğru tahmin ettiğini anlayarak gülüyor.

Ellerimi bir bulaşık bezine silerim ve odalar arasındaki kapıya doğru yürürüm, orada Hannah'yı da görürüm. Her ikisi de kağıt mendille doldurulmuş renkli hediye çantaları tutmaktadır.

"Ben Hannah." Anneme elini uzatır, ama annem onu kucaklayarak sarılır.

"Bu beklenmedik bir sürpriz," diyor ikisine de. "Bunlar Jade için mi?"

"Doğum günü partisine davetsiz geldik ve davet edilmediğimiz için çok kırıldık." Chelsea beni işaret ediyor.

"Ben düşünmemiştim..."

"Yanlışı düşünmüşsün. Biz de o kızı seviyoruz." Hannah yanıma gelir.

"Ve seni de seviyoruz. Ne zamandan beri kişisel izin gününe ihtiyacın var?" Başını eğirir. "Sen bize gelemezsen, biz sana geliriz."

Kollarını açar ve ben de ona sarılırım.

"Beni unutma." Chelsea koşarak gelir ve üçümüz bir araya geliriz.

"Kendimi dışlanmış hissediyorum," diye şaka yapar annem.

"Hadi ama, Clarke anne." Chelsea elini salladı ve annem yanımıza geldi.

Hepimiz ayrıldığımızda, bana talimat bekler gibi bakıyorlar.

"Kekine yardım etmek ister misin?" diye soruyorum.

"Pek değil. Şarabın var mı?" diye sorar Hannah. "Üzgünüm, ama benim yardımımı istemezsin. Güven bana."

"Şarabım var."

Beni mutfağa takip ederler, annem ev sahibesi rolünü üstlenir ve ben kekleri fırına koyarak pişiririm.

"Peki, neden izin aldın?" diye soruyor Chelsea, şarabını yudumlarken. "Sadece Reed'i soruyordum," diye araya giriyor annem.

"Bir şey mi oldu?" Hannah, sanki bir şey olmuşsa kalbi kırılacakmış gibi sorar.

Çalıştığım tezgahı siliyorum. "Hayır, her şey yolunda.

Sadece onun kazandığı büyük dava yüzünden."

"Onu haberlerde gördüm. Kamera onu kesinlikle 5 kilo daha şişman göstermiyor." Chelsea şarap kadehinin kenarından bana doğru kaşlarını oynatıyor.

"Kazanması iyi bir şey değil mi? İşini kaybetmemiş oluyor," diye şaka yapar Hannah.

"Ya da başka bir şehre taşınabilir. O bölge savcı yardımcısı ve Pete, bölge savcısı olmak için teklifler alacağını ve

muhtemelen Chicago'da olmayacak."

"Pete'in ne düşündüğü umurumda değil," diyor Chelsea, hemen ardından ağzını kapatıp anneme bakıyor. "Üzgünüm."

Annem eliyle onu sakinleştirir. "Ben de aynen öyle düşünüyorum, Chelsea." Hannah koltuğuna geri oturur. "Oh. Bu hiç iyi değil." "Onunla konuştun mu?" diye sorar annem.

Aramızdaki ilişkinin daha başlamadan bitmesini düşünmekten başka her şeyi yapmak istediğim için kremayı karıştırıyorum.

"Hayır."

"O zaman neden bu kadar üzgünsün? Ona sor." Annem kızlar gibi konuşuyor ve içimden gülümsüyorum. Onu bu kadar neşeli görmek güzel.

Telefonum bir mesajla titrer ve Chelsea onu bana doğru kaydırır.

"Ben bitiririm." Mikserin arkasına geçer. "Rahat ol, ben marketten hiçbir şey almayan büyük bir ailede büyüdüm."

Gülümserim ve biraz mahremiyet için koridora doğru yönelirim.

Reed: *Bu akşam saat kaçta gelmemizi istersin?*

Ben: *Ne zaman olursa. Ona pasta yapıyorum ve pizza sipariş edeceğim.*

Reed: *Yardım ister misin? İşten çıkmak üzereyim.*

Saate bakıyorum. Saat daha bir.

Ben: *Chelsea, Hannah ve annem burada.*

Reed: *Yani kızların zamanına mı gireceğim?*

Ben: *Hayır, gelebilirsin. Yapılması gereken bazı erkek işleri var.*

Reed: *Erkekçe becerilerimi kullanmanı seviyorum.*

Ben: *Banyoya birkaç tutunma çubuğu taktırmam lazım.*

Reed: *Aklımdaki şey bu değildi ama yakında gelirim.*

Ben: *Tamam, tutunma barları konusunda şaka yapıyordum.*

Telefonumu arka cebime koyup mutfığa geri dönüyorum. "Jade olmadan parti başlamak üzere gibi hissediyorum."

Chelsea bir parti kremalı krema hazırladı ve şimdi çikolataya geçiyor.

"Sen kimsin? Betty Crocker mı?" diye soruyorum.

Omuz silkiyor. "Sana söyledim, büyük bir aileyiz."
"O zaman ben fondan yüzünü yapayım." Şarabımı yudumluyorum. "Reed geliyor."
Altı kişinin gözleri de bana çevrilir.
"Onunla konuş." Hannah elimi okşadı. "Boşuna üzölmene gerek yok."
"Sen mantıklı bir kadınsın," diyor annem.
"Gümüş tilki söz konusu olduğunda değil," diye ekler Chelsea ve ben neredeyse şarabımı tükürüyordum.
Hannah buruşuk bir peçeteyi alır ve Chelsea'ye fırlatır.
"Sen de biliyorsun, biz de biliyoruz. Onunla yatman sadece an meselesi."
Hannah tereddüt eder, ama Chelsea'nin iddiasına karşı çıkmadığını fark etmem kaçmaz.

Bir süre sonra kapı zili çalıyor. Krema hazır ve Chelsea onu sürmek istiyor, ama kekler hala soğuyor.

Kapıyı açtığımda onu hafif bir kazak ve koyu renk kot pantolonla görüyorum. Rahat ve çekici.

"İyi günler." Elim tutup beni verandaya çekiyor ve kapıyı kapatıyor.
"Hepsi içeride, değil mi?"

Beni evin yan tarafına itti, elleri zaten yanaklarımda, dudakları benimkilerden milimetrelerce uzaktaydı.

"Evet."

"Bu yüzden buradayız."

Dudakları dudaklarıma çarptı, dili aralık dudaklarımdan arasından içeri kayd. Dizi bacaklarımdan arasına girdi ve merkezime sürtündü. Verandada olmasaydık ve içeride arkadaşlarım olmasaydı, arabasında yoğun bir öpüşme seansı önerirdim. Ama Abe muhtemelen onu bırakmıştır.

Öpüşmeyi bitirip, ciğerlerime oksijen çekiyorum. Neyse ki, yere yığılmadan önce beni tutmaya devam ediyor.

"Özür dilerim, seni özledim." Eğilip alnımı öper.

"Özür dileme."

Beni kollarında tutuyor, yavaş yavaş bağımlısı olduğum sevgi dolu bakışıyla bana bakıyor.

"Konuşabilir miyiz?" diye soruyorum.

"Bir sorun olduğunu biliyordum." Elimi tutup annemin verandasındaki bankın üzerine götürüyor. "Ne oldu?"

"Kazandığın dava. Şimdiye kadarki en büyük davan mı?"

Davadan bahsedince, yüzünde yorgunluk ifadesi belirir. "En zor olanı değil, ama en büyük gösteri, evet. Kesinlikle en çok televizyonda yayınlanan dava." Eli benim elimle oynuyor. "Neden?"

"Chicago'da bölge savcısı olma ihtimalin var mı?"

"Hayır. Burada bir süre savcılık pozisyonu açılmayacak."

"Ne kadar süre?"

"Neden bu kadar çok soru soruyorsun?" Cevap benim gözlerimdeymiş gibi, öne eğilip gözlerime bakar.

Omuz silkiyorum. "Sadece merak ettim."

"Unutma, senin açık sözlülüğünü seviyorum. Söyle gitsin, Vic."

"Başka bir yerde daha yüksek bir pozisyon teklif edilme ve Chicago'dan ayrılma ihtimalin var mı?"

Başını eğdi ve elini benimkine daha da sıkı tuttu.

Gözünün ucuyla bana bakar ve başını sallar.

Lanet olsun, başını sallıyor.

HAYIR diye bağırarak ve onun gideceğine inanmayı reddederek sokağımda koşmak istiyorum.

"Bir ihtimal var, ama gitmeyebilirim de. Yani, henüz kimse bana ulaşmadı ."

"Dava daha dün sona erdi."

Yine başını sallıyor. "Evet, ama şu anda tek söyleyebileceğim, hiçbir yere gitmem istenmedi." "Peki ya istenirse?"

Dürüst olmak gerekirse?"

Elini elimden çekerim ve başımı "ne halt ettiğini sanıyorsun" der gibi eğirim.

"Bunu düşünmek istemiyorum. Sonsuza kadar asistan olarak kalamam, kariyerimde başarmak istediğim şeyler var ama Henry'yi ve seni terk etmek kolay olmayacak."

Bunu düşündüğünü anlayabiliyorum, bu da bana onun bir teklif alma olasılığının ima ettiğinden çok daha yüksek olduğunu düşündürüyor.

"Henry'nin velayet belgelerini imzaladın mı?"

Kafasını salladı. "Henüz değil. Önce bir arkadaşıma baktırıyorum. Ned'e gelecek hafta haber vereceğimi söyledim."

"Peki ya taşınırsan?"

Doğrudan bana dönerek iki elimi de tuttu. "Bunu konuşmak istemiyorum Vic. Zamanı geldiğinde elbette konuşuruz, ama o zaman şimdi değil ve bence bu boşuna bir tartışma. Henüz hiçbir şey olmamışken sen üzülüyorsun, ben ise sevdiğim her şeyi bir arada tutmanın yolunu arıyorum. Oysa gerçekte, o telefon hiç gelmeyebilir."

Kucağımda birleşen ellerimize bakıyorum. Mantıklı Reed ortaya çıktı ve beni ikna etti.

"Bugün Jade'in doğum günü. Keyfini çıkaralım. Bu konuyu sonra düşünürüz."

Gülümsüyorum ve o kolunu omzuma dolayarak beni göğsüne çekiyor. Sakinlik, sadece kolonyasının kokusuyla gerginliğin yerini hızla alıyor.

"Bir şey daha var." Ona bakıyorum, en masum bakışlarımı ona yöneltiyorum. "Pete yemeğe geliyor."

Gözlerini devirdi. "Harika."

Ayağa kalkar, ellerimi tutar ve beni ayağa kaldırır. "Hadi, günün tadını çıkaralım."

"Tamam. Chelsea, Jade'in pastasını tek başına süslemeden önce oraya girmeliyim." Elini elimde tutarak kapıya doğru yürüdüm.

"Bu neden kötü bir şey?"

"Çünkü pastasını ben yapıyorum. Ben onun annesiyim."

O başını sallar, ama bir annenin bir şeyi yapmak zorunda olduğu için şikayet etme hakkını, aynı zamanda bunu kendisi yapmakta ısrar ederken anlamadığını açıkça görebiliyorum. Bu annelerin özelliğidir.

'ın Otuz Birinci Bölümü

"Henry'yi getirmemi ister misin?" Reed'e soruyorum, küvette eğilmiş kışına bakarak.

"Hayır, neredeyse bitti. O kadar da zor değildi." Barı çekerek ayağa kalkar. Sonra küvete oturup kendini yukarı çekiyormuş gibi yapar.

"Bunu yapabileceğini hiç düşünmezdim."

Gözlerini kısarak bana bakar. "Benim çok beyaz yakalı olduğumu düşündün, değil mi?"

Annemin ihtiyacı olursa tutunma çubuğunun onun ağırlığını taşıyacağından emin olarak küvetten çıkar ve bana doğru yürür.

"Avukat. Winnetka. Zengin çocuk." Parmaklarımı kaldırıp nedenleri sayarım.

Bana ulaşır, beni istediği yere, kollarının arasına çekene kadar kaburgalarımı gıdıklar.

"Belki de alet kemerimi takmalıydım?"

Kurtulmak için kıvranırm. "Onu ve gömleksiz olmayı. Çok daha erkeksi görünürdün. Belki Ned sana yardım edebilir."

Parmakları daha derine girer, ellerimi başımın üzerine getirir ve vücuduyla beni duvara bastırır. Burnunu boynumdan kulağıma doğru gezdirir, ileri geri, içimde derinlerde acı verici bir tahrik oluşur.

"Ne kadar erkeksi olduğumu biliyorsun," diye fısıldadı, diğer elini gömleğimin içine sokup sütyenimin üzerinden göğsümü avuçladı.

"Biri gelebilir," diye fısıldadım. "Ne kadar erkeksi olduğumu söyle."

"Erkekçisin."

"İkna edici gelmiyorsun." Parmakları meme ucumu sıkıştırıyor ve ben kendimi durduramadan onun dokunuşuna doğru itiyorum.

"Erkekliğin o kadar erkeksi ki, günlerce ağrım geçmiyor." Tereddüt ediyor. "Daha fazla bilgiye ihtiyacım var."

"Peki, avukat bey, ne aradığını bilmiyorum." Göğüs ucumu bir kez daha çimdiklediğinde inledim.

"Şşş... bizi yakalatacaksın. Şimdi, nerede kalmıştık?" Parmakları sütyenimin kupasını aşağı çekiyor. "Söyle bana."

"O kadar erkeksin ki, eminim yatağımı düzeltebilirsin."

"Yatağının nesi var?" diye soruyor, başparmağı ve işaret parmağıyla meme ucumu oynuyor, sanki bir oyun oynuyormuş gibi.

"Gıcırdamıyor." Dudaklarımı büzüyorum.

"Bunu sizin için düzeltebileceğime inanıyorum, hanımefendi." Dudakları benim dudaklarıma değiyor.

"İğrenç, sapıkça davranışlarını kendine sakla."

Chelsea'nin sesini duyunca Reed ellerimi bırakmaz, ama diğer elini gömleğimden çıkarır.

"Havayı bozmak için iyi bir yol," diye omzunun üzerinden ona seslenir.

Chelsea gülüyor. "Seni sevdim. Şimdi banyodan çık. Gitmem gerek."

Reed ellerimi bırakır. "Zaten çocukları alacağız." Odadan çıkıp koridora doğru yürür.

"Sizler June ve Ward Cleaver gibi değil misiniz?" diye koridordan bize bağırır.

"June'un Ward'ı ısırıldığını sanmıyorum," diyor Reed arkasını dönmeden.

"HA! Isırıcı olduğunu söyledi."

"Ve bunu kanıtlayan izlerim var," Reed ve Chelsea mutfığa varana kadar şakalaşmaya devam ederler.

"Hemen döneriz. Çocukları alıyoruz." Chelsea ve benim yaptığımız pastayı hayranlıkla izleyen anneme ve Hannah'ya el sallarım. Ona biraz yardım ettim, ama bunu tekrar yapmak istiyorsa kendi çocukları olması gerekecek.

Reed ve ben el ele tutuşarak kaldırımda yürüyoruz, daha önce olanlar aklımın bir köşesine itilmiş, Jade'in doğum gününe odaklanmaya karar vermişim.

"Pete bu akşam geliyor mu?" diye soruyor Reed, ki bu soruyu bekliyordum.

"O onun babası."

"Biliyorum ve bu işin yürümesi için onunla birlikte yüzleşmemiz gerekecek. Yine de balon bir süreliğine güzeldi."

Başımı salladım. "Kabarcık gerçekten çok güzeldi."

Ağacların etrafından dolaştık ve avlu ebeveynlerle doluydu. Darcie ve Georgia, diğer tüm annelerle birlikte, yargılayıcı bakışlarla bize bakıyorlardı.

"Neden herkes her zamankinden daha fazla bakıyor gibi geliyor?" diye soruyor Reed.

"Çünkü Pete geçen Cuma onlara açık bir ilişkimiz olduğunu söyledi ve hepimizin birbirimizle yattığımızı ima etti."

"Hepimiz mi?"

"Üçümüz. Sen, ben ve o."

"Pete hiç benim tipim değil," diye şaka yapıyor ve ben de bunu ciddiye almadığı için minnettarım.

"Kötü anneler meraklı davranıyordu ve o bunu komik buldu. Ama o Los Angeles'a geri dönecek, biz ise burada kalacağız, bu yüzden böyle düşünmesi normal."

Etrafına bakıyor. "İnsanların buna inanmasına şaşırdım. Ama yine de, çoğu insan her şeye inanır."

Darcie bize kötü kötü bakarken ve birkaç anne Reed'i ve beni yatak odamızı açıp özgeçmişlerimizi almak için pazara çıkmışız gibi baştan aşağı süzerken sabırla bekliyoruz.

Sanki bir ömür gibi gelen bir süre sonra zil çalar, kapılar açılır ve Jade ile Henry dışarı koşarlar.

Jade'in kafasında doğum günü tacı var.

"YAY!" Bana doğru koşar ve ben onu kucağıma alırım. "Doğum günün kutlu olsun!"

Onu bu sabah gördüm, üzerine şeker serpilmiş krepler yaptım, ama şimdi gerçekten kutlama zamanı geldi.

"Doğum günün kutlu olsun, Jade." Reed elini kaldırıp beşlik çakıyor. "Teşekkürler."

Dördümüz caddede yürürken, ne kadar bir aileye benzediğimizi fark ettim. Bir kız, bir erkek, ikisi de

gününün nasıl geçtiğini bize ilk kim anlatacak diye kavga ediyorlar, Reed ve ben sık sık birbirimize bakışıyoruz.

Göğsümdeki sıcak his, annemin evinin önündeki arabayı gördüğüm anda buz gibi soğuyor — Pete'in Los Angeles'a taşındığımızda ayrılmaya dayanamadığı spor arabası. O zamandan beri arabayı ailesinin evinde saklıyor. Araba pahalı ve bu mahallede bir kuruşluk paralar arasında bir çeyreklik gibi göze çarpıyor.

"Şu arabaya bak!" diyor Henry ve arabayı işaret ediyor. "O benim babamın arabası," diyor Jade gururla.

"Bu benim doğum günü kızım mı?" Pete, annemin verandasında oturduğu yerden kalkar ve kollarını açar.

Benim tatlı Jade'im bizi terk edip Pete'in bekleyen kucağına koşar.

Henry onu takip eder ve ben de desteğe ihtiyacım olduğu için Reed'in elini tutarım.

Pete onu daire şeklinde döndürür ve Jade çığlık atar. Her zamanki gibi.

"Hey, Henry," normalden daha yüksek sesle diyor. "Kumu seviyor musun?"

"Büyükbabama gösterdim."

"Eminim çok havalı bulmuştur," diye devam eder Pete, Reed'in elini tuttuğumu görmek için bize bakarak.

"Muhtemelen Michigan Gölü'nden geldiğini söyledi."

Ned'in Henry'ye bunun caddenin aşağısındaki kumdan farkı olmadığını söylediğini hayal ettiğim için gülüyorum.

"Bu saf Kaliforniya kumu." Pete, başını onaylayarak sallayan Jade'e bakar.

Henry, Reed'e bakar ve omuz silker.

Reed ve Pete'in gözleri buluştuğunda konuşma durur.

"Bug, içeri gir," diyorum. "Chelsea ve Hannah içeride ve sanırım hediyeler var."

Pete onu yere indirene kadar çığlık atıp kıpırdanır, sonra Henry'nin elini tutup onu eve çeker.

"Reed," Pete elini havaya kaldırır. "Nasılsın?" Reed'in eli benim elimde sıkıca kalır, o da elini uzatıp

"Harikayım. Sen?"

Pete içini çeker, ama kimse buna aldırış etmez. "Geçen gün mahkemedeki performansını gördüm. Harika bir davaydı."

"Teşekkürler." Ellerini bırakırlar ve ayağa kalkarız. Reed ve ben birleşik bir cephe oluştururken, Pete diğer tarafta durur.

"Vic'e Chicago'nun sana parası yetmeyeceğini söylüyordum."

Reed elimi sıkar. "Duydum."

"Sadece senin ayrıldığında hazırlıklı olmasını istiyorum."

Pete'in gülümsemesi, sınırdaki durduğunu ve Reed'in ilk adım atmasını beklediğini gösteriyor.

"Ben gitmiyorum."

"Tamam, hadi pizza ve pasta yemeye gidelim," derim, bu garip karşılaşmadan kurtulmak istercesine.

"İyi fikir. Sekiz yıl önce, sırtlan gibi bağıırıyordun, hatırlıyor musun?"

Pete gülerek bizi takip ederek eve girer. "Bir iğne deliğinden ceviz sıkıyordum," diyorum

dişlerimi sıkarak.

İçeri girene kadar herkesin Pete'i tanımadığını düşünmemiştim, ama Chelsea ve Hannah'nın gözleri ona kilitlendi.

"Oh, lanet olsun, geri dönmüş," diye homurdanır annem. "Jade," diye fısıldarım ve o etrafına bakınır.

"Jade, Henry'ye odasını gösteriyor. Bir şey içmek ister misin, Reed?" diye sorar, kasıtlı olarak Pete'e sormadan.

"Çok isterim, teşekkürler Bayan Clarke." Reed annemi takip eder. "Lütfen bana Diane de."

"Teşekkürler, Diane." Reed bana göz kırpar ve mutfağa doğru yönelir.

"O kadın bir gün bir tetikçi tutabilir," diyor Pete ve kolunu uzatarak odaya adım atıyor. "Ben Pete Keebler."

Hannah elini sıkar. "Hannah Crowley." "Crowley mi?"

Gülümser. "Tek ve eşsiz."

Onun hemen yanına oturmamasına şaşırıyorum. Chicago bölgesinde herkes Crowley adını bilir, ama Pete yana doğru adım atarak Chelsea'nin elini sıkıyor.

"Kurabiye elf mi?" Kısa bir süre elini sıkar ve sonra elini pantolonuna siler.

"Komik," der Pete ciddi bir ifadeyle.

"Bu şakalar bittiği için mutluyum." Gülerек mutfağa doğru yönelirim. "Bir şey içmek ister misin?"

"Sadece su," diyor Pete ve ben Reed ile annemi mutfak masasında konuşurken bulmak için ortadan kayboluyorum.

"Yani, içeri girmeyecek misin?" diye soruyorum.

O geriye yaslanır, elini uzatır, ben de kolayca kabul ederim ve beni yanına çeker.

"Annen ve ben burayı Pete'siz bölge ilan ettik."

Kafamı sallarım. "Onunla iyi geçinmelisin. O Jade'in babası."

"Her zaman nazik davranacağım, ama bu onunla aynı odada olmak zorunda olduğum anlamına gelmez." Eli kalçamı kavrar ve beni kucağına çeker.

Gülüyoruz ve annem bize mutlulukla bakıyor.

"Jade yan odadayken bu kadar samimi davranmanıza pek sıcak bakmıyorum," diye Pete'in sesi arkamdan geliyor.

Reed'in kucağında kalıyorum, kollarımı boynuna doluyorum ve yanağına bir öpücük konduruyorum.

"Oh, evet, çünkü metresinle bir otel odasında saklanman küçük kızın için harikaydı. Bu, anne babasının evliliğini mahvetti." Annem ayağa kalkar ve başka bir şey söylemeden odadan çıkar.

"*Onu* aldattığımı düşünürsün." Pete başını sallar ve buzdolabını gösterir. "Su?"

"Oh evet, pardon, dikkatim dağıldı."

Yıllarca benim evimde diken üstünde yürüdükten sonra, şimdi Pete'in benim evimde diken üstünde yürüdüğünü görmek hoşuma gittiğini inkar edemem.

"Anlıyorum." Buzdolabına doğru yönelir. "Arkadaşın Chelsea stand-up yapmayı denemeli."

Reed ve ben, Chelsea'nin muhtemelen ona birkaç esprili sözle cevap vermiş olduğunu ima eden bir bakışlaşırız. Chelsea için, eski sevgililer, mutlaka kendisinininki olmak zorunda değil. Hepsinden nefret eder.

"O komik biridir," diyorum.

Buzdolabından bir şişe su alır. "Kek çok şirin. O yıl kaplumbağa şeklindeki keki pişirdiğimizi hatırlıyor musun?"

Reed'in kasları altımda gerildi.

Eminim Pete, unla kaplı mutfak zemininde seviştiğimizi hatırlıyordur, ama ben onun o gece saat 10'a kadar eve gelmediğini hatırlıyorum. Ben bağıırıyordum, o çığlık atıyordu ve sonra sevişene kadar kavga ediyorduk. Pete her zaman kötü şeyleri unuttur.

"Pizza yakında gelir." Jade çıktığında beni Reed'in kucağında görmesin diye ayağa kalkarım.

Pete, Reed'in karşısına oturur ve odada, sanki mafya liderleri oturmuş konuşuyormuş gibi bir gerginlik vardır.

"Bilmem lazım, zengin olduğunu biliyorum ama neden savcılık ofisini seçtin? Savunma avukatı olabilirdin," diye sorar Pete. "Hala kendini herkesten üstün görmeye mi çalışıyorsun?"

"Kötü insanları hapse atmaktan zevk alıyorum." Reed masanın üzerinde kendi su şişesini döndürüyor.

Ben kağıt tabakları ve peçeteleri çıkarmakla meşgulüm. İkisi de hayatımızın bir parçası olacaksa, birbirleriyle geçinmeleri gerekir.

"Zengin olduğun için şanslısın, çünkü bu işin maaşı berbat."

Reed ona boş boş bakar. "Para her şeyi satın almaz."

Pete homurdanır ve sandalyesine yaslanır. "Altın çocuk rolünü mükemmel oynaman komik, ama karımı ve kızımı çalmanın sorun olmadığını düşünmen de öyle."

Elimi tezgaha vuruyorum. "Ben senin karın değilim."

"Peki, eski karım," diye karşılık verir Pete, ama soruyu hala Reed'e yöneltir.

"O zaman ben o kadar da iyi değilim galiba."

Reed'in soğukkanlılığını koruduğu için ona gülümserim.

"Ya onu geri almaya gelmiş olsaydım?" diye sorar

Pete. Donup kalırım ve vücudumdaki her kas gerilir. Reed daha dik oturur. "Öyle mi?"

"Belki." Omuzlarını silkiyor.

"O zaman şansını kaçırdın derim. O artık benimle."

"Merhaba, seçim benim." İkisi de dikkatlerini bana çevirir. "Pete, saçmalamayı kes. Biz bittik ve Reed'i kıskanıyorsan,

Los Angeles'a döner dönmez kaybolur. Reed, aramızdaki şeyi biliyorsun."
Gülümser.

"Son uyarı." Bir anne gibi ültimatı veriyormuşum gibi konuşmaktan nefret ediyorum, ama bunu yapmanın tek yolu bu. "Anlaşın, çünkü bugün Jade'in doğum günü ve ikinizden biri onun gününü mahvederse, gitmeniz istenecek."

İkisi birbirlerine bakıp sandalyelerine yaslanırlar.

Pete'in Los Angeles'a dönecek uçağına kaç saat kaldı?

'ın Otuz İkinci Bölümü

"Dalga geçiyorsun herhalde!" Darcie'nin adımları kaldırımında yankılanıyor, megafonu sıkıca ellerinde tutuyor.

Çekici, arabayı iple çevrili alana indirirken, Reed bu arabaya ciddi hasar vermek için aldığımız çeşitli balyozları, çekiçleri, eldivenleri, beyzbol sopalarını ve diğer aletleri yerleştiriyor.

Hatta kendim de bir avuç bilet almak zorunda kalabilirim. Pete yarın uçağa binecek ve sabrımın taşıdığını söyleyebiliriz. Boşandığımızın bir nedeni var.

"Oh, merhaba Darcie. Georgia," diyorum, bir numaralı kötü anne ve onun sürekli gölgesini selamlayarak.

"Eğlence anlayışın bu mu?" diye sorar Darcie tiz bir sesle.

"Evet."

"Çocuklar bunu yapamaz, yaralanabilirler. Vicdanına bu yükü yüklemek ister misin? Belki erkek arkadaşların davaları karşılayabilir, ama senin karşılayamayacağını biliyorum."

Beni ezip yıkacağını sanıyor. Olmaz. Hala Pete, Reed ve benim bir tür ilişki içinde olduğumuza inanmasına biraz gülüyorum. Ne aptal.

"Bu sadece ebeveynlere özel bir etkinlik."

"Kimseyi getiremezsin. Ben bunu sağlayacağım." O uzaklaşıyor, ama Weddle müdür zaten onay verdiği için bu konuda bir şey yapamaz.

Reed yanıma geliyor. "Ne kadar kızgın?" diye gülerek soruyor.

"Oldukça sinirli."

"İyi."

Ona doğru adım attım, kollarımı boynuna doladım ve parmak uçlarımda yükselerek onu öptüm. Karnaval başlamadan önce biraz vaktimiz var. Pete, dün gece ailesinin evinde kalan Jade'i getirecek.

"Gidip kahve içelim mi?"

Saatine bakıyor. "Bir saatimiz var." "Harika."

Hava güzel olduğu için en yakın Starbucks'a iki blok yürümeye karar verdik. Dönüş yolunda eli benim elimde sallanıyor ve ben buna gerçekten alışabileceğimi düşünüyorum.

"Her şey başlamadan önce biraz vaktimiz var, bir şeyi konuşmamız lazım. Bu akşama kadar bekleyecektim ama dayanamıyorum," diyor.

Onun başka bir yere taşınacağı konusu gündeme geldiğinden beri karnımda hissettiğim boşluk, bir çukura dönüşüyor.

"Bir teklif mi aldın?" diye soruyorum, umarım yanılıyorumdur. Kariyerinde başarılı olmasını istemediğimden değil, ama birlikte geleceğimizle ilgili büyük kararlar vermeden önce bunun ne olduğunu görmek için daha fazla zamana ihtiyacımız var.

Okuldan bir blok ötedeki parka doğru başını sallar ve beni bir bankın üzerine otururuz.

"Anlat bana, Reed."

Kahvelerimizi arkasına, bankın üzerine koyar ve iki eliyle benim ellerimi tutar. "Bir teklif aldım."

Gözlerim yanıyor, burnum kırıışıyor ve o kırıışıklık bir çukura dönüşüyor. "Tabii ki aldın."

"New York'ta," diyor.

"Şehir mi?" Zaten bilmeme rağmen netleştirmek için soruyorum. Tabii ki, New York'ta bölge savcısı olabilir. Bununla nasıl rekabet edebilirim ki?

"Kabul et," diyorum ona. Bu sözleri ağzımdan zorla çıkarıyorum. Bir ilişki için hayallerini askıya almanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum ve ondan benim için bunu yapmasını isteyemem.

"Sen de gelecek misin?" diye soruyor, gözlerinde umutla.

"Yani, kesin gidiyorsun? Kararını verdin mi?" Kalbim parçalanıyor, çatlıyor ve sonra ikiye bölünüyor.

"Bilmiyorum. Bu muhtemelen bir daha asla gelmeyecek büyük bir fırsat. Ama bu" — aramızdaki mesafeyi işaret ediyor — "gerçek olanın bu olduğunu biliyorum"

şey olduğunu biliyorum."

Ayağa kalktım ve elleri kucağına düştü. "Bunu bilemezsin. O kadar uzun süredir birlikte değiliz."

O da ayağa kalkar ve kollarını bana dolayarak, sakalları yanaklarımı gıdıklar. Onun güvenliğine yaslanırım. "Zaman, sevginin göstergesi değildir."

Ellerimi göğsüne koyuyorum. Kollarında kendimi çok güvende hissediyorum, ama geçmişteki hataları tekrarlamama dürtüsü kafamda bir mantra gibi yankılanıyor.

Kendini koru. Kendine dikkat et. Bunu kendi başına yapabilirsin.

"Reed, ben buraya yeni geldim ve ayrıca annem, Jade ve okulum da var. Daha önce bir erkek için uğruna çalıştığım her şeyi bıraktım ve bak şimdi ne hale geldim."

O geri çekilir ve ellerim aramızda kalır.

"Ben Pete değilim." Gözleri, daha önce hiç görmediğim bir öfkeyle doldu.

"Biliyorum, ama benim durumumu anlamalısın."

Yine öne doğru adım atar ve ellerimi tutar. "Korkduğunu biliyorum. İncinmiş olduğunu biliyorum, ama ben o değilim. Sana ve Jade'e bakacağım, annen de bizimle gelebilir."

Kafamı sallarım. "O, buradaki herkesi ve her şeyi bırakmak istemeyecektir. Hayatını burada geçirdi. Aksi takdirde, en başından Los Angeles'a taşınırdı."

"Tamam. Bu konuyu şimdilik rafa kaldıralım. Çarşamba gününe kadar cevap vermen gerekmiyor. Sadece düşün." Gözlerinde umut parıltıyor ve ben bakışlarımı kaçırmak zorunda kalıyorum.

Ona söylemek istemiyorum, ama ne olursa olsun, hiçbir şey değişmeyecek. Ya uzun mesafeli bir ilişki olacak - ki bu düşünce beni kusmak istememe neden oluyor çünkü onu asla göremeyeceğim - ya da hiçbir şey. Ve kızım zaten babasıyla uzun mesafeli bir ilişki yaşadığı için, benim de uzun mesafeli bir ilişki yaşamam daha da zor olacak.

Beni kollarına sarıyor ve ben gözlerimi kapatıp, onun burada benimle ne kadar daha kalacağını merak ediyorum.

"Bu karnavalı bitirelim, bu akşam benim evimdeyken daha ayrıntılı konuşabiliriz."

Başımı sallıyorum. Reed'in bugünümüze kara bulutlar getirme niyeti olmadığını biliyorum, ama onun için ne kadar harika olsa da, bu haber beni pijamalarımı giyip, duygusal seksenler aşk şarkıları dinleyip, bir kutu dondurma eşliğinde ağlamak istememe neden oluyor.

Çünkü er ya da geç bir karar vermesi gerekecek. Ve doğru kararı verirse, bu beni geride bırakmak anlamına geliyor.

"Biletleri satın alan tüm boşanmışlar, bunun eski eşlerinin arabası olduğunu hayal edebiliyorlar mı?" Pete, Jade'i omuzlarında getirir.

"Belki de içinden atmak istediğin bir öfke vardır," diyorum, bir anneden biletleri alıp ona koruyucu gözlük verirken. Seçtiği nesneyi aldıktan sonra saati beş dakikaya ayarlıyorum.

"Arabaya değil." Helen ile konuşan Reed'e bakıyor. "Biraz ara ver."

"Küçük bir dedikodu duydum." Pete, Jade'i omuzlarından indirir ve Jade, Henry'nin yanına koşar.

Onu takip ediyorum ve Reed, Helen'ın Jade ve Henry'yi okulun içine götürmesinin uygun olup olmadığını soruyor. Başımı sallıyorum.

"Yapma." Elimi kaldırıyorum ama Pete her zamanki gibi dinlemiyor.

"Oğlun New York'a gidiyor, ha?"

Onu görmezden gelerek başımı sallarım, saate bakarım ve kadının arabasının kaputunu çekiçle dövmesini izlerim.

"Sen de gidecek misin? Çünkü Jade'i benden daha da uzağa götürmek için benim iznimi alman gerekecek." Kibirli bir ifadeyle kollarını kavuşturur.

"Bu seni ilgilendirmez."

"Yanılıyorsun Vic, Jade benim işim. Sen nereye gidersen, Jade de oraya gider."

Haklı. İkimiz de bunu biliyoruz. Jade'i New York'a götürmek için onun iznine ihtiyacım var. Öğleden sonra boyunca bastırdığım duygular yüzeye çıkıp bir kasırğa gibi üzerime çökünce gözlerim yaşlarla doluyor.

"Tanrım, bırak artık! Bir değişiklik olursa sana söylerim."

"Hey." Reed yanıma gelir, durumu hızla değerlendirir: ben ağlamak üzereyim, Pete ise kendini beğenmiş bir ifadeyle duruyor. "Biraz rahat bırakamaz mısın?" der Pete'e. "Şansın vardı. Ona çok kötü davrandın. İki yıl önce senden boşandı."

İkisi birbirlerine bir adım daha yaklaşıp.

"Onun tüm hayatını altüst edeceksin, böylece kazandığını söyleyebilirsin, değil mi?" diye sorar Pete.

"Sen neyden bahsediyorsun?" diye sorar Reed, ona aptal gibi bakarak.

Göğüs göğüse duruyorlar ve ben ellerimi aralarına sokup ikisini de iterek ayırmaya çalışıyorum. Küçük grubumuzun çevresinde bir kalabalık oluşuyor.

"Sen bana hep rakip olmak istediğin için kızgınsın. Ben kızı aldım, ailemi kurdum ve senden çok daha fazla para kazanıyorum." Pete, Reed'i alay eder gibi gülüyor.

"Neden bahsediyorsun?" diye soruyorum Pete'e, göğsüne bastırarak. "Oyun oynadığımı mı sanıyorsun?" diye soruyor Reed, sesinde soğuk bir öfkeyle

"Bence ona kendini attın çünkü bunu bana karşı koz olarak kullanmak istiyordun. Ne oldu biliyor musun? İşe yaradı. Onu geri istiyorum."

Zil çalar ve kadın yüzünde kocaman bir gülümsemeyle ve alnında ter damlalarıyla yanıma gelir ve bana gözlük koruyucuyu geri verir.

"Sıradaki," diye seslenerek işleri devam ettirmeye çalışıyorum, ama Pete'in sözleri kulaklarımda çınlıyor. Beni geri mi istiyor?

Kimse sırayı almak için gelmiyor çünkü hepsi Reed ve Pete'in tartışmasına kapılmış durumda.

"Sana söylemiştim, üç kişi kalabalık olur," diyor bir kadın diğerine ve gülüyorlar.

Gözlerimi deviriyorum.

"Biz hep rekabet içindeydik. Kim daha iyi not aldı? O gece, Vic'i burnunun dibinden çaldım ve sen bunu hiç unutmadın." Pete kollarını kavuşturur, yüzünde tartışmayı kazanmış gibi kendini beğenmiş bir ifade vardır.

"Onu ilk ben gördüm," diye karşılık verir Reed. "Onunla on yılın büyük bir kısmını geçirmiş olabilirsin, ama o her zaman benimdi. Ve bunu sen de biliyorsun."

Zil elimden düşer ve ikisi de bana bakar.

bana bakar.

"Ne?" diye sessizce sorarım.

Reed bana doğru adım atar, elini uzatır ama ben metal bariyere çarpana kadar geri çekilirim.

"Hayır." Kafamı sallayarak, elimdeki gözlüğü yüzüme takıyorum. "Siz ikinizin arasında oynadığınız hastalıklı bir oyunun ödülü mü benim?"

"Hayır. Öyle değil." Reed beni dinlemem için uğraşıyor, ama Pete yerinde kalıyor, başardığı şeyden memnun.

Zamanlayıcıya basarım, beyzbol sopasını ve sprej boya kutusunu alırım ve bariyeri geçip arabaya doğru ilerlerim.

Çatıya atlayarak beyzbol sopasını ön cama indiriyorum, parçalanana kadar tekrar tekrar vuruyorum. Sonraki beş dakika boyunca, metal parçasına tekmeliyor, vuruyor, yumrukluyor ve genel olarak çılgınca saldırıyorum. Pete ile olan berbat evliliğim, Reed'in sadece *Pete'den intikam* almak için benimle olması, Reed'e *olan* hislerim, beni terk etmesi... içimde dönen tüm gerginlik ve duygular serbest kalır.

Zil çalar ve sprej boya kutusunu çıkarmadan önce alımdaki teri silerim. Kaputun üzerine büyük pembe harflerle, en başta olması gereken şeyi yazarım. BEN.

Sopayı kaldırıma bırakıp Reed'in yanından tek kelime etmeden geçiyorum. Diğer herkes, sanki ben *The Walking Dead*'deki Negan'mışım gibi etrafımda duruyor.

Daha önce bir kadının biraz sinirini boşalttığını görmediler mi?

'ın Otuz Üçüncü Bölümü

Sokağa bile çıkamadan Reed elini koluma atıyor. "Dur. Açıklayayım."

Durup ona döndüm ve gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarımı gösterdim. Bu adamın benim için ne kadar önemli olduğunu artık saklayamazdım. Söylediklerinin beni ne kadar incittiğini.

"Buraya gel." Kollarını bana doladı ve ben başımı göğsüne gömdüm. "O kötüymüş gibi gösteriyor ama öyle değil. Söz veriyorum."

Ona bakıp bir açıklama bekliyorum.

"Gel." Beni yine aynı parka götürüyor, bu sefer beni salıncakta oturtuyor. "Bir konuda haklı. Seni ilk gören bendim. Pete ile tanıştığın gece, ben de oradaydım."

Orada olduğunu hatırlamaya çalışıyorum, ama Pete'e hemen aşık olmuştum ve üniversitedeydim ve içiyordum, bu yüzden ayrıntılar bulanık.

Yanımdaki salıncağa oturur. Büyük vücudu ve küçük salıncak onu bir dev gibi gösterir.

"Seni gösterdim, ama arkadaşlarınla çok eğleniyordun, sana yaklaşıp onları senden uzaklaştıran o pislik olmak istemedim. Bütün gece gözüm üzerindeydi. Sana ne kadar ilgi gösterirsem, Pete o kadar meraklanıyordu. Tuvalete gittim ve geri geldiğimde, onunla konuşuyor ve söylediği bir şeye gülüyordun. Diğer arkadaşlarıma payımı ödedim ve gittim."

"Neden daha önce bunları söylemedin?"

Ayaklarına bakarak talaşları kazıyor. "Kulağa nasıl geliyor?"

"Beni kovalamak için bir nedenin varmış gibi geliyor."

Kaşlarını kaldırır. "Seninle bu yüzden çıkmıyorum."

Dudaklarım hafifçe kıvrılır. "Biliyorum." Biliyorum. Reed'i çok iyi tanıyorum ve Pete'den intikam almak için birini kullanmayacağını biliyorum.

"Biliyor musun?" Salıncağı bana doğru çevirirken zincirler gıcırıyor. "Senden hep hoşlandım mı? Evet. Hoşlanmamam gereken zamanlarda bile mi? Evet. Kaderin araya girip bize ikinci bir şans verdiğini düşünmek hoşuma gidiyor. O gece oraya dalmış olsaydım, Jade hiç doğmayabilirdi ve o senin gözlerindeki gerçek ışık. Pete'e kızmış ve seninle evlenmesini izlemem için beni oraya çağırmasından nefret etmiş olsam da, bu boşuna değildi. Jade içindi. Hiçbir şeyin farklı olmasını istemezdim."

Öne eğilip ellerimi yanaklarına koyuyorum ve dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Sen gerçekten bir prenssin."

"Ben sadece senin prensin
olmak istiyorum." Geriye
yaslanıp salıncağı
çeviriyorum.

"Vic?"

Doğru olanı yapmalıyım. "New York'a gitmelisin." O başını
sallar, ben de başımı sallarım.

"Gitmelisin. Kendin için bunu yapmalısın. Haklısın, benim Jade'im var. Reed, sen masallardan çıkmış birisin. Seni Chicago'da benimle tutmak ya da Jade'i alıp New York'a taşınmak ne kadar bencilce olsa da... yapamam. Pete olmadığını biliyorum, biliyorum. Ama kendimden vazgeçemem. Bu sefer *kendimi* seçmeliyim. Kendimi seçiyorum."

Uzun, düzensiz bir nefes verir.

"Seni destekleyeceğim. Mezun olana kadar uzun mesafeli bir ilişki yaşayacağız. Yazı Jade'i tanıştırmakla geçireceğiz. İş arayabilirsin. Pete ile olduğu gibi olmayacak. Ben senin en büyük destekçinim. *Hem* bağımsızlığını *hem de* beni elde edebilirsin. Söz veriyorum."

Gözlerimin köşesinde yaşlar yanıyor ve gözyaşlarımın akmasını engellemek için elimden geleni yapıyorum. "Yapamam."

Bir an için mücadeleyi bırakır, ama avukat kimliğiyle bir sonraki argümanını düşündüğünü ve bunun sadece an meselesi olduğunu biliyorum. Bu davayı kazanmak istiyor ve ben de onun kazanmasını istiyorum, ama onun New York'a gitmesi gerekiyor ve benim burada kalmam gerekiyor. Bundan kaçış yok.

"Uzaktan ilişki kurabiliriz. Her hafta sonu uçarak gelebilirim," diyor, sesinde çaresizlik var.

"Bu bir ilişki değil, bunu biliyorsun. Sen geri geldiğinde bile, her hafta sonu Jade benimle olacak."

"Neden buna karşı çıkıyorsun?" diye soruyor, ayağa kalkıp önümde volta atmaya başlıyor, ellerini saçlarına geçiriyor.

"Sana söyledim, kendimi seçmem gerekiyor ve sen de aynısını yapmalısın."

Önümde dizlerinin üzerine çöküyor, tahta parçaları uçuşuyor, elleri uyluklarımın üzerinde. "Sana aşık oldum Victoria. Görmüyor musun? Seni seviyorum ve hayatımda olmanı istiyorum."

Elim yanağından aşağı kayıyor. "Sen beni kendi şartlarınla hayatında istiyorsun."

Başı kucağıma düşer ve parmaklarım bir kez daha saçlarını okşar, bu hissi ezberlemeye çalışırım, çünkü bunu yapabileceğim son kez olabilir. Uyarı vermeden tekrar ayağa kalkar, etrafımda olduğunda genellikle yüzünde olan hayranlık dolu ifade kaybolmuştur. "Onun yüzünden sürekli cezalandırılıyorum."

"Öyle değil."

"Öyle. O sana yaşattığı onca şey yüzünden, gerçek olsa bile kendini açıp mutluluğu hayatına sokamıyorsun." Yine volta atmaya başladı, her adımda benden biraz daha uzaklaşıyor.

"New York'a gidip tüm hayatımı geride bırakamam." Gözlerim yanıyor, sonunda gözyaşlarım akmaya başlıyor ve yüzümden bir nehir gibi akıyor.

"Bu sadece bir bahane. New York, beni tekrar uzaklaştırmanın bir yolu. Tamam," elleri havaya uçtu, "sen kazandın. Ben pes ediyorum." İfadesi beni parçaladı, derimi yüzdü ve tüm yaralarımı onun incelemesi için açtı. "Hoşça kal, Victoria."

Sırtı kamburlaşarak arabasının park edildiği yere doğru yürüyor. Arabaya binip uzaklaşmasını izliyorum. Lastiklerini gıcırdatmıyor, orta parmağını göstermiyor, ama hayatıma geri döndüğü kadar kolay bir şekilde, yine hayatımdan çıkıp gidiyor.

'ın Otuz Dördüncü Bölümü

Ertesi gün, Pete ve Jade ile taksideyim. Jade babasıyla mümkün olduğunca çok zaman geçirmek istediği için, onunla havaalanına gitmeyi kabul ettim. Tamam, kısmen onun uçağa bindiğinden emin olmak için de yaptım.

"Seni özleyeceğim, baba." Jade babasına sokuldu.

Babası kızının başına öpücük kondurur. "Ben de seni özleyeceğim, ama yakında döneceğim. Söz veriyorum." Gözleri kızının başının üzerinden bana doğru kayar. "Belki bu yaz gelirsin."

"Ve sahilde oynayabilir miyim?"

"Evet." Kaşlarını kaldırır.

Cevap vermeden pencereden dışarı bakarım. Onu gerçekten istiyorsa benimle kavga eder, ama ofisine döner dönmez tüm dikkati işine verilir, bu yüzden zaten böyle bir şey olmayabilir.

Taksi havaalanındaki kaldırıma yanaşır ve hepimiz ineriz, Pete ödemeyi yapar.

"Burası vedalaşacağımız yer, Bug." Ellerim uzun saçlarını okşadı, at kuyruğunu tuttu ve bıraktı.

"Onunla birlikte içeri giremez miyiz?" diye

sızlanıyor. "Bizi güvenlikten geçmezler."

O dudaklarını büküyor. Pete bagajdan çantasını çıkarıp kaldırıma koyuyor, sonra çömelip kollarını açıyor. "Seni özleyeceğim, Bug," diyor ve onu sıkıca sarıyor.

Bunu nasıl yapıyor, hiç bilmiyorum. Onu aylarca bırakıp gidebiliyor. Durumumuz berbat, ama nasıl daha aktif bir rol üstlenmiyor?

Gözlerini kapatıp açar. "Annene iyi davran," der, sesi titriyor.

"Olacağım." Ayağa kalkar ve Jade yanıma gelir.

"Saçını yaptır falan," diyor bana, yüzünde hafif bir gülümsemeyle. Suyu yokluyor.

"Spor salonu üyeliğini kullan," diyorum.

Sarılırız, birbirimizin sırtını okşarız ve alt bölgelerimiz arasında en az on beş santim mesafe bırakırız. Jade, birbirimize nazik davrandığımızı görmekten mutlu olur.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor.

Geri çekilirken, gözlerim dolarak başımı sallarım. Her şey bittiğinden beri ikinci kez özür diliyor. Sadece Reed ile tartıştığı için değil, hala beni istediğini söylediği için de. Anlaşılan, bu sözler ağzından çıktıktan iki dakika sonra bunun ne kadar saçma olduğunu fark etmiş. Yani, tam bir aptal değil.

Jade ve ben, Pete'in sürgülü kapılardan geçip kalabalığın içinde kaybolmadan önce bize son bir kez el sallamasını izliyoruz.

Jade bacağıma sarılır, gözyaşları yanaklarından süzülür.

"Ah, Bug," diyorum, tutmaya çalıştığım gözyaşlarım akmaya başlıyor.

Taksiye geri bindiğimizde, ikimiz de bizim için çok değerli olan iki farklı adam için ağlıyoruz.

Ertesi pazartesi, Jade'i bıraktıktan ve Ned'in Henry'yi kapıya kadar götürdüğünü görene kadar kalbim ağzımda atıyor.

Darcie ve Georgia bana yan gözle bakıyorlar ama yaklaşıyorlar. Onların gözünde iki erkekten hiç erkeğe düştüğümün farkındayım. Tabii ki onların benim hakkımda ne düşündükleri, beni üzecek şeyler listemde üst sıralarda yer almıyor.

Jade'i her zamankinden daha sıkı kucaklayıp trene doğru yöneliyorum. İşe vardığımda, trenin gecikmesi nedeniyle on dakika geç kalmışım.

"Geç kaldın," diyor Chelsea, masama bir kahve ve bir muffin koyarken.

Ceketimi çıkarıp askıya asıyorum ve antalarımı masama götürüyorum.

"Gerek yoktu," diyorum kahve ve keke işaret ederek.

"Sen benim kızsın ve acı çektiğini biliyorum. Karbonhidratlar insanları mutlu eder." Masamın önüne oturarak gülümser. "Sormak istemiyorum ama biftek..."

"New York'a gitmek için eşyalarını topluyordu herhalde."

Dudaklarını ısırarak başını salladı. "Bunun hakkında konuşmak istemiyor musun?" Kafamı salladım ve masamda ağılamamayı diledim.

"Tamam." Ayağı kalkar ve ofisine girer.

şifremi giriyorum ve aptalca hottiereed şifresini koyduğum için tek bir gözyaşı damlıyor. Hafta sonu gelen mesajları yazmak için not defterimi kaldırıyorum ve masama yapıştıırılmış katlanmış bir Post-it notu görüyorum.

Sen çok kirli bir kızsın, ama seni tamamen temizleyeceğim.

~ R

Başım masaya düşer. Son buraya geldiğinde bırakmış olmalı, ama ben şimdi fark ettim.

"Bu ne?" Kapı açılır ve Hannah masama doğru yürür, koyu renk gözlerinde endişe vardır. "Hasta mısın?"

"Kalbi kırık," diye cevaplar Chelsea ofisinden.

"Neden? Ne oldu?" Hannah nmdeki sandalyeye oturur.

"Ben korkunç bir insanım." Alnımı ovuşturuyorum.

O öne doğru eğildi. "Hayır, değilsin. Anlat bana."

"Reed'e New York'ta savcılık pozisyonu teklif edildi, ona da gelmesini istedi, ama o reddetti. Bu yüzden masaya başını dayamış durumda." Chelsea, Hannah'nın yanındaki sandalyeye oturarak ona katılır. "Ona muffin getirdim. Sen onu unutana kadar onun yerini tamamen dolduracağım."

Otururum, bir mendil alıp gözlerimin altını silerim. "Ya onu sistemimden hiç ıkaramazsam?"

"ıkaracaksın." Elini uzatıp elimi okşadı. "Erkekler vitrindeki o muhteşem topuklu ayakkabılar gibidir. Çok güzel görünürler, ama sonunda çok acı vereceklerini bilirsin."

"Çok yardımcı oldun, teşekkürler." Hannah, Chelsea'ye "ne oluyor lan" der gibi bir ifadeyle bakar.

"Sadece başka bir çift bulması lazım. Nasıl olur da hayatını bırakıp onu takip edeceğini düşünebilir?" diye sorar Chelsea.

Hannah'nın sorgulayan bakışları benimkilere takılır.

"Öyle mi dedi?" Başımı sallarım.

"Şu anda ne düşünüyorsun?" diye sorar.

"Onun iş yerine koşup, isterse onu Afrika'ya kadar takip edeceğimi söylemek istiyorum."

Gülüyor. "Öyle düşünmüştüm." Ayağa kalkıyor. "Benim tavsiyem, biraz zaman tanımak."

Ondan daha fazla uzak kalacağımı düşünmek kalbimi parçalıyor. Bunun herkes için doğru olan şey olduğunu biliyorum, ama bu acıyı hafifletmiyor.

"Bugün geri kalanında izinli sayılacaksın." Hannah, ceketimi tutarak ceket askısına doğru yürüdü.

"Hayır, Hannah, çalışabilirim."

Kafasını sallar. "Hayır. Eve gidiyorsun."

Ayaklarımın üzerinde duruyorum, omuzlarım çökmüş, kollarımı ceketime sokuyorum ve Chelsea bana çantalarımı uzatıyor. İkisi de beni kucaklayarak sıkıca sarılıyor. "Bunu atlatacaksın," diyor Hannah fısıldayarak.

"O kadar da yakışıklı değildi," diyor Chelsea ve hepimiz biraz gülüyoruz çünkü Reed'in aslında *o kadar yakışıklı* olduğunu biliyoruz.

"Hadi, git artık." Hannah kapıyı açar ve gitmem için işaret eder.

Dışarı çıkıyorum ve kaldırıma ulaştığımda, Reed'in caddenin aşağısındaki binada olup olmadığını merak ederek zihnim dalıp gidiyor. Yanında götürmek için kahverengi bir kutu mu hazırlıyor? Zamanlama doğru olsaydı aramızda ne olabilirdi?

Kafamı sallıyorum. Birkaç hafta sonra o gitmiş olacak ve ona rastlamaktan endişelenmeme gerek kalmayacak. Bu bana yardımcı olmalı. Evet, tabii.

'ın Otuz Beşinci Bölümü

İki hafta sonra...

Yeniden ayaklarımın üzerinde durduğumu söylemek tamamen yalan olur. Hayatımın rutinini sürdürüyorum. Jade'i bırakıyorum, işe gidiyorum, okula gidiyorum, yapmam gerekenleri yapıyorum. Hiçbiri hayat sevinciyle değil. Hiçbiri gülümsemeyle değil.

"Anne," diyor Jade, içimdeki düşünceleri bölerek. Kaldırımında zıplayarak yürüyor, pazartesi sabahı için her zamankinden daha neşeli.

"Evet?"

"Henry, Reed'in New York'a gittiğini söyledi."

Jade bana Reed hakkında pek soru sormamıştı ve görüyorum ki bilgilerinin çoğunu Henry'den alıyor.

"Evet."

"Ne zaman dönecek? Uzun zamandır yok." Bana bakmıyor ve neler olduğunu anlamadığını biliyorum. Orada kalıcı olarak yaşamak için değil, tatile gittiğini düşünüyor.

"Bilmiyorum, Bug. İş için oraya taşındı. Artık orada yaşıyor."

Ayakları betonda durdu ve ellerini beline koyarak döndü. "Ne?"

"Orada bir iş teklifi aldı, o yüzden taşındı."

"Neden böyle bir şey yapsın ki?"

At kuyruğunu sıkılaştırıp, elimi sırtına koyarak onu öne doğru çekiyorum. "Büyüdüğünde anlayacaksın."

"Neden seni terk etti?"

Bu soru bana bir kaya parçası atmak gibiydi, ama Reed'in ayrılmasından bu yana geçen haftalarda, duygularımı bölümlere ayırmayı öğrendim. "Beni terk etmedi."

Onu gitmesi için zorladım.

"Gerçekten harika bir fırsattı," diye ekledim.

Elini elime sokar ve bana yaslanır. "Üzgünüm anne."

Elini sıkıyorum. "Teşekkürler, Bug."

Ona gülümserim ve Reed'in sözleri aklıma gelir. O gerçekten benim ışığım. Ama Reed de hemen arkasından geliyordu.

Ağaç sınırını geçtik ve Abe üç pazartesi boyunca Henry'yi okula bırakmamış olsa da, Abe'nin kaldırma yanaşıp Reed'in Henry'yi okula götüreceği saçma ihtimal yüzünden boğazım hala düğümleniyor.

Jade etrafımda dolanıyor, arkadaşlarına el sallayıp merhaba diyor. "Bug, okula gitmelisin."

Etrafımda dolanmaya devam ediyor. Darcie ve Georgia şimdi başka birini rahatsız etmeye başladılar. Çoğu veli artık benim varlığımı görmezden geliyor, bu da benim için sorun değil.

"Bir saniye. Henry'yi bekliyorum." Etrafımda dolanmaya devam ediyor, ellerini gömleğimin üzerinde gezdirerek her iki yanımdan dolanıyor.

Telefonuma bakıyorum. "Geç oluyor, belki gelmeyecek."

"Gelecek," diyor şarkı söyler gibi, durmadan.

"Bir dakika Jade, sonra okula gitmelisin." "Buraya gelecek." Etrafımda zıplıyor.

Gözlerimi devirip, bir dakikanın geçmesini bekliyorum.

"Jade bugün okula gitmek istemiyor mu?" diye soruyor Darcie, ben de ona bakıyorum.

"Pazartesi günlerini bilirsin." Ona defolup kendi işine bakmasını söylemek yerine kibar davranıyorum, ki asıl yapmak istediğim bu.

"Biliyordum," diye mırıldanır Jade.

Ben dönüyorum ve tanıdık manzara

Abe'nin Abe'nin arabanın görünüşü kelebekler

Henry koşarak Jade'in yanına gider ve ben arka koltukta başka kimlerin olduğunu görmek için nefesimi tutarım.

"Hazır mısın Jade?" diye sorar Henry.

Jade bacaklarımaya sarılır. "Hoşça kal anne."

"Hoşça kal, Bug." Onun sırtını okşuyorum, dikkatim tamamen

Araba.

Arka kapı cadde tarafına açılır. Birkaç araba geçer korna çalar ve sonra etrafta dolandır — gümüş bir kravat iğnesi dişlerinin arasında sıkışmış, kravatını bağlarken. Onu ilk kez gördüğümde olduğu gibi, mavi takımı ütölenmiş ve vücuduna göre dikilmiş, saçları jöle ile dağınık bir mükemmelliğe getirilmiş. Gerçekten aklımı kaçırmış ve hayal gücüm onu yaratmış olabilir diye gözlerimi ondan ayırmam.

Parmağını bana doğru uzatır, yanımdan geçip okulun merdivenlerine çıkar. "Henry," der, yumruğunu uzatır.

Yumruklarını çarpıştırıyorlar ve sonra merdivenlerden aşağı iniyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. O önüme geldiğinde hâlâ şok durumundayım.

"Hazır mısın?" Elini uzatıyor.

"Neye?"

"Hayatının geri kalanı için."

Gülümserim ve elimi onun eline koyarım. Beni göğsüne çeker ve daha fazla yaklaşamayacak kadar yakınlaşırız.

"Özür dilerim," diye mırıldanır. Geri çekilir ve başımı ellerinin arasına alır.

"Ben de üzgünüm. Seni seviyorum Reed. Seni asla seçim yapmaya zorlamamalıydım. Uzun mesafeli bir ilişki yürütebiliriz. Bir çözüm buluruz."

Kafasını sallar. "Hayır, bu konuda haklıydın. Buna bir şans vereceksek, birbirimizden 700 mil uzakta olamayız."

"O zaman ne yapacağız?" diye soruyorum ve dudaklarımı sıkıştırıp onun cevabını bekliyorum.

"Seni tekrar gördüğümde kalbim bir an durdu. Böyle şeylere hiç inanmazdım. Yani, sonunda aşık olacağımı biliyordum, ama vücudumun fiziksel bir tepki vermesi? Bu tür şeyler masallarda ve televizyonda olur. Ama seninle birlikteyken, hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. Sen benim için yaratılmışsın." Saçımı kulağımın arkasına koyar ve bana yaklaşır. "Victoria Clarke, seni seçiyorum. New York'taki işi kabul etmiyorum."

Dudakları dudaklarımaya değıyor ve ben gözlerimi kapatıp öpücüğünün tüm sevgisini ve hayranlığını içime çekiyorum. Ayrılıyor ve etrafımızdaki yüzlere bakıyorum

Jade merdivenlerin başında kıkırdıyor, elini ağzına kapatmış ve binaya girmeden önce bana gülümsüyor.

"Emin misin?" diye fısıldıyorum.

"Yüzde yüz eminim."

Elini bana uzatıyor ve ben de onu tutuyorum. Ve bir daha asla bırakmayacağım.

Epilog

Bir ay sonra...

"Hazır mısın?" Reed, ben e-postamı yazmayı bitirirken ofise girer.

"Neredeyse," derim.

Masamın önüne oturur, lacivert takım elbisesiyle muhteşem görünür. Bir ayağını kaldırıp diğeri üzerine koyar.

"Kazandın mı?" diye soruyorum.

Mümkün olsa her gün Reed'i mahkemede izlerdim, ama son davadan sonra mesafemi korudum. O absürt bir şekilde paranoyak ve ben oradaysam zorlanıyor.

"Kazandım." Yüzünde kocaman bir gülümseme belirir.

"Sana tebrik öpücüğünü vermem gerek." "Sadece öpücük mi?"

Dik oturur, bir post-it notu ve kalem alır.

"Bu benim için mi?" diye soruyorum, elindeki notu gözetleyerek. Elim fare üzerindeyken, her şeyi kapatıp oturumu sonlandırıyorum.

"Her şey seninle ilgili değil." Göz kırpar ve doktorların el yazısını andıran avukat el yazısıyla bir şeyler karalar.

"Hemen dönerim." Chelsea'ye veda ediyormuş gibi yaparım, böylece pazartesi günü bulmam için notu saklama fırsatı bulur.

"Acele et. Abe bekliyor."

"Sadece sen Uber'i kişisel şoförün gibi kullanabilirsin." Hannah ofisinden çıkar, elinde manila klasörüyle kapı çerçevesine omzunu dayar.

"Merhaba Hannah," diyor.

"Bu gece kızımızı nereye götüreceksin?" diye sorar.

İkisi konuşurken ben de Chelsea'nin ofisine kafamı uzatıyorum.

"Ben gidiyorum."

"Bilgilendirme için teşekkürler, NBC'yi arayıp haber vereceğim," diye şaka yapar, ayağa kalkar ve peşimden çıkar. "Reed 'The Steak' Warner, nasılsın?" Sanki onu dün görmemiş gibi davranır.

Bir ay boyunca her gün onu almaya ve bırakmaya izin verildi. Şikayet edemem. Neredeyse kaybetmek üzere olduğun bir şey, onu daha sıkı tutmanı sağlar.

"Chelsea," diyor ve gülümsüyor, kalemi kalemlikime atıp ayağa kalkıyor.

"Bunu vergi avukatının ofisine bırakabilir misiniz? Ofisi çok uzak değil." Hannah zarfı uzatıyor ve ben onu alıyorum.

"Tabii." Sonra Reed'e bakıyorum. "Vaktimiz var, değil mi?" O da başını sallıyor.

Zarf elimden alınır. "Ben hallederim. Siz ikiniz gidin." Elini sallayarak beni uzaklaştırır.

"Teşekkürler, Chels."

"Zaten o tarafa gidiyorum. Penis aksesuarları arıyorum ve belki de o Unicorn Cock vibratörlerinden bir tane alırım. Kuzenimin bekarlığa veda partisi yaklaşıyor."

Sanki seks dükkanına girmek onun için büyük bir rahatsızlıkmiş gibi gözlerini devirir. Seks dükkanına girmek zorunda kalmak. Chelsea'den bahsediyoruz burada.

"Benimle gelmek ister misin?" diye Hannah'ya sorar.

"Sen ve ben seks dükkanında mı?" Hannah ona asla olmaz diyen bir ifadeyle bakar. "Bu gece tutuklanmak istemem."

"Peki. O zaman penis küratörlüğünü tek başıma yapayım." Chelsea umursamıyormuş gibi omuz silkiyor, ki muhtemelen umursamıyor da.

"Tamam, iyi hafta sonları kızlar." El sallayarak veda ediyorum ve Reed beni gitmem için sırtımın alt kısmına hafifçe vuruyor.

Kaldırıma indiğimizde, Abe'yi arabasına yaslanmış, beklerken kitap okurken görürüm.

"Emlakçı bizimle orada buluşacak mı?" diye soruyorum. "Evet."

Reed artık şehir merkezinde yaşamak istemediğine karar verdi, bu yüzden bize daha yakın bir ev arıyor. Çok beğendiği bir ev bulduğunu ve benim fikrimi almak istediğini söylüyor.

"Selam Abe." Ona gülümser ve el sallarım.

"Victoria," diyor ve arabaya dönerek içeri giriyor.

Reed kapıyı açar ve ben içeri girerim. Reed'in eli, kaldırımdan uzaklaşırken benim elimle oynar.

"Dün gece Pete ile bazı planları kesinleştirdim."

"Öyle mi?" diye soruyor.

"Jade'i oraya bırakmak için uçacağım, sonra onu almak için geri döneceğim. Bu yaz bir ay kalacak." Derin bir nefes alıyorum. Korkunç olacak, ama babasıyla biraz zaman geçirmeyi hak ediyor ve babası da tüm zamanını çalışarak geçirmeyeceğine söz verdi.

"Bir ay mı?" diye sordu.

"Şey, bir dadı tutacak ve iki haftayı tatil olarak geçirecek."

Reed başını sallar. "Çok naziksin."

"Merak ediyordum da, bizimle gelmek ister misin? Ned ve Helen'ın da sakıncası yoksa, Henry de onu almaya giderken bizimle gelebilir mi? Kalabiliriz..."

"İki yöne de gelirim. Onu bıraktıktan sonra bana ihtiyacın olacak." Gülümser, parmakları benimkini sıkıca tutar. Beni iyi tanıyor.

"Teşekkür ederim."

"Rica ederim." Gülümser. "Onun vasisi olduğum için, herhangi bir şey olursa Ned ve Helen'in Henry'yi almamıza izin vereceklerinden eminim."

Ona yaklaşıp başımı omzuna yaslarım. Sınavlara çalışmak için geç saatlere kadar uyumadığım için gözlerim kısa bir süre kapanır. Mezuniyetime üç hafta kaldı ve listemden bir şeyi silebilirim.

"Geldik," diye fısıldıyor Reed kulağıma.

"Üzgünüm," diye mırıldanıyorum, başımı kaldırıp annemin evini görüyorum. "Burada ne yapıyoruz?"

Reed hiçbir şey söylemez ve dışarı çıkar, elini uzatır. "İyi hafta sonları, Abe. Pazartesi görüşürüz."

"Hoşça kalın çocuklar." El sallıyor ve Reed kapıyı kapattıktan sonra uzaklaşıyor.

"Şey... İlgilendiğim bir evi görmeye gideceğimizi söylediğimde tam olarak doğruyu söylememiştim. Umarım kızmamışsındır, ama..." Ellerimi ellerine alır. "Annenin evinin yanındaki evi satın aldım. Planım, evi yenilemek ve hepimizin sığabileceği kadar geniş hale getirmek. Bana taşınmak zorunda değilsin, ama sana yakın olmak istiyorum."

Beni yürüyüş yoluna doğru yönlendirir, bir anahtar çıkarır ve kilide sokar.

"Bu, senden bir seçim yapmanı istemem değil. Bu, sana olabildiğince yakın olmak istemem. Sen, Jade ve annenin buraya taşınmanızı çok isterim. Ya da sadece sen ve Jade taşınırsınız, o da yapabildiği sürece yan evde tek başına kalabilir. Annenin yanında olmak isteyeceğini biliyordum, o yüzden..." Sesi kesilir, kapıyı açar ve benim öncülük etmemi bekler.

Chicago'daki konutların özelliği, bir bungalovun yanında üç katlı bir apartman, onun yanında da yenilenmiş bir müstakil evin olmasıdır. Konut türleri birbirine karışık. Reed, biraz yenilenmesi gereken, ama büyük bir değişiklik gerektirmeyen müstakil bir ev satın aldı.

"Çok güzel." Ön pencerelerden içeri giren ışık, parke zeminleri ve pervazları vurguluyor. Burası iyi bir enerjiye sahip ve anneme yakın olması onu mükemmel kılıyor. Onun yanından ayrılabiliriz ve o da bağımsızlığını koruyabilir. Ama yine de çok yakın olduğumuz için ev işlerinde ve yemeklerde ona yardım edebiliriz.

Evi iyice incelemek için içeri doğru ilerliyorum.

"Mutfağın biraz elden geçirilmesi gerekiyor, ama bazı fikirlerim var."

Gördükçe içim ısınır, ama Reed sessizliğini yanlış anlar.

"Sana baskı yapmak istemiyorum Vic. Eğer bu fikri hiç beğenmezsen, mutfağı yenileyip kâr elde edebilirim."

Kafamı sallıyorum. "Baskı hissetmiyorum." Ona dönünce, gözlerimin köşeleri yaşlarla doluyor, ama bu seferki üzüntüden değil. "Mükemmel."

"Böyle düşündüğüne çok sevindim." Aramızdaki mesafeyi ortadan kaldırıp beni kollarına alıyor. "Bu tam olarak ne anlama geliyor?" Dudaklarından gergin bir kahkaha kaçıyor.

"Anlamı," gözlerimi bir an kapatıp, sonra kalbimi ve ruhumu çalan adama doğru yavaşça açıyorum. "Birlikte yaşayacağız."

Kollarını sıkılaştırır ve beni döndürür. "Teşekkür ederim," diye mırıldanır ve bana mı yoksa kadere mi söylediğini anlayamam.

Telefonum çalar ve Reed, okuldan ya da annemden olabilir diye çantamdan almam için beni bırakır.

Ben Chelsea'nin aramasını kabul ederken, o koridora doğru yürür.

"Ne haber, Chelsea?" diye sorarım. "Annemin yanındaki evi satın aldığını biliyor muydun?"

"O mu? Bilmiyordum." Sesi düz ve benim alıştığım mizahı içermiyor.

"Öyle mi? Bilmiyordum." Sesi düz ve alıştığım mizahı barındırmıyor.

"Ne oldu?" diye soruyorum.

Reed odaya geri gelir, neyi kaçırdığını merak ederek kaşlarını çatmıştır. Arkamdan kollarını belime dolayarak boynumu öper.

"Vergi avukatını gördüm."

"Yakışıklı mı? Son zamanlarda iyi erkeklerden hoşlanıyorsun ve vergi avukatı iyi erkek değildir, değil mi?" Reed boynumu ısırınca kıkırdarak gülüyorum.

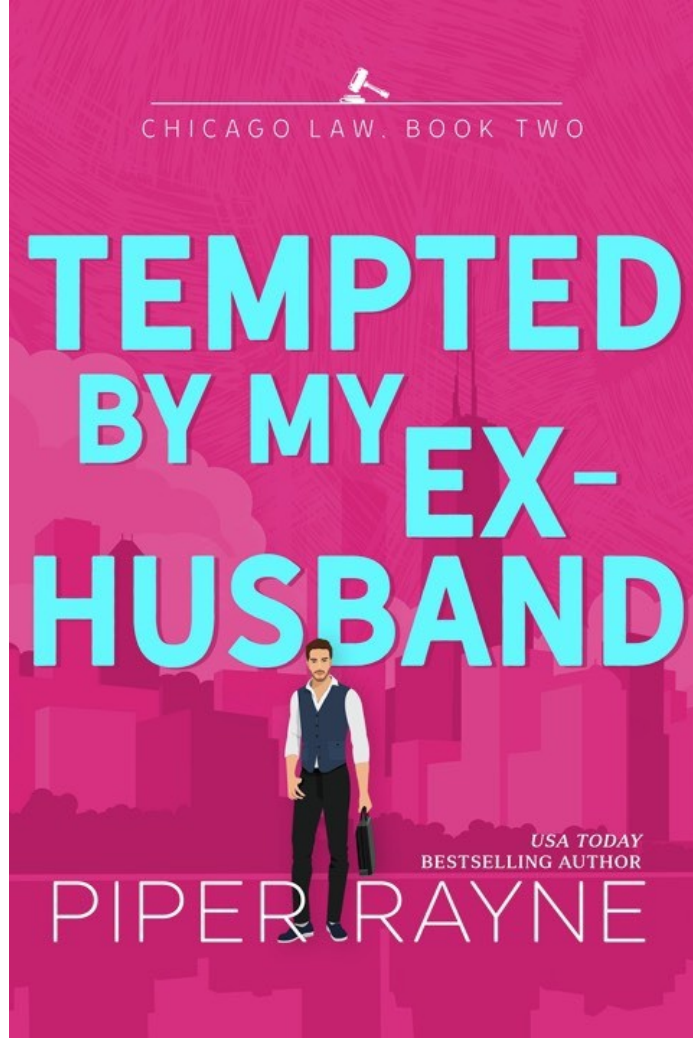
"Hey, dur bakalım," diye fısıldar.

"O iyi bir adam değil, Vic." Akciğerlerine hava çekip verirken neredeyse histerik bir ses tonuyla konuşuyor. "O benim eski kocam!" diye bağırıyor.

Oh, lanet olsun.

Chelsea eski kocasıyla yüz yüze geldiğinde ne oldu?
"Sayfaları, kalbim güm güm atarken hızla çevirip durdum." ~ Nerdy,
Dirty and Flirty Kitap Blogu

[TEMPTED BY MY EX-HUSBAND](#) için [BURAYA TIKLAYIN](#)

Cockamamie Unicorn Ramblings

Charity Case Serisi, Piper Rayne'i kurmaya karar vermeden önce Elisabeth (Piper) 'in aklına gelen bir kitap fikrinden doğdu. Kitabın adı Divorcee Dating (kitapta bu terimi fark ettiniz mi?) olacaktı ve o da tanıtım yazısını ve her şeyi yazmıştı.

Onun tek kitaplık fikrini üç kitaba dönüştürmek için iki kadın daha bulmamız gerekiyordu. The Manny'yi yazıp Hannah Crowley'i tanıttıktan sonra, onun Elisabeth'in fikrinden doğduğunu ve Happy Hour (Kitap #3) adlı kitabının Elisabeth'in başlangıçta aklındaki hikaye olacağını anladık. O zamanlar Happy Hour değildi, ama onun bu görevi üstlenecek kadın olduğunu biliyorduk.

Tek istediğimiz, önceki kitaplarda tanıtılmış üç kadının kendi kitaplarına sahip olmasıydı. Alaycı ve zeki ikincil karakterler yazmak kolaydır. Onların kafalarının içinde değiliz. Komik bir replik söyleyip karanlıkta kaybolabilirler. Buna ek olarak, onların boşanmış olmaları gerekiyordu. Diğer iki kadının kim olacağını bulmak zordu.

Manic Monday onun kitabı olduğu için Victoria'dan bahsedelim. Chelsea için Afternoon Delight'ı beklemeniz gerekecek. Üzgünüz, ama size tüm bilgileri veremeyiz.

Victoria, The Manny'de ilk yazıldığında, Jagger'ın asistanı olarak karakterine kısa bir bakış atmıştınız. O zamanlar onun kendi kitabının olacağını bilmiyorduk. Payne masasına içkisini döktüğünde, onun bir çocuğu olduğu gerçeği bir anda ortaya çıktı. Aslında, bir çocuğu olduğunu saklaması, Victoria'dan çok Jagger hakkında daha fazla şey anlatıyordu.

Jagger'ın kitabı Chore Play'de, Victoria'nın bir noktada kendi kitabına sahip olabileceğini düşündük. Onun ve Jagger'ın atışmaları yazmak çok eğlenceliydi

. Sanırım ona veda etmek istemiyorduk. Bir eski koca ekledik ve çocuğun yedi yaşında bir kız olacağına karar verdik. Tek yapmamız gereken onu Los Angeles'tan Chicago'ya taşınmaya ikna etmektir. Ve o zaman, bunu ancak çok sevdiği birine yardım etmek için yapacağına karar verdik.

Bazılarınız muhtemelen "Evet, evet, Victoria'yı seviyoruz, ama bize Reed hakkında bilgi verin" diyorsunuzdur.

Reed kesinlikle rüya gibi, değil mi? Hikayemizi planlarken, Charity Case'deki erkeklerin daha önce yazdıklarımızdan farklı olmasını istediğimizi biliyorduk. Sadece kahramanların bakış açısıyla başka bir seri yapmak istedik (çift bakış açısı sevenler kusura bakmasın, ama Reed'in bakış açısıyla bazı ekstra sahneler yazacağız). Onun iyi bir adam olması gerektiğine karar verdik, çapkın ya da kötü bir adam olmamalıydı. Victoria'yı kendi kendine dayattığı flört kış uykusundan çıkaracak ve ona ne kadar güzel ve güçlü olduğunu fark ettirecek biri olmalıydı.

Hikayelerimizin ne kadar hızlı değişebileceğine dair eğlenceli bir gerçek. Reed sadece bir avukat olacaktı, ama tanıtım yazısını yazarken ve çatışmanın ne olduğunu tekrar fark edene kadar onların sağdıcı olmayacaktı. Daha önce hiç eski en iyi arkadaş hikayesi yazmadığımız için bu fikir kazandı.

Manic Monday ile ilgili tüm bilgiler bu kadar.

HER ZAMANKİ DREAM ekibimiz ve alkışları hak eden birkaç yeni üye.

RBA Designs'tan Letitia, muhteşem kapakları için. İlk Manic Monday'i gönderdiğinde ona aşık olduk. Bu seri, Piper'ın bizim tüm serilerimiz arasında en sevdiği seri. En azından şimdilik! ;)

Love N Books'tan Ellie, satır düzenlemesi için. Her zamanki sorumuzu yanıtladığın için teşekkürler: "Haftaya hazır olur, ne kadar hızlı halledebilirsin?"

Behind the Writer'dan Shawna, keskin gözleriyle düzeltme okuma becerisi ve her şeyin akıcı olmasını sağladığı için.

Sarah Ferguson ve Social Butterfly PR'a, Charity Case Serisi'nde ve günlük işlerde gösterdikleri organizasyon, sabır ve yardımları için.

Kitaplarımızı okumak ve incelemek için zaman ayıran tüm blog yazarlarına. Yaptığınız tanıtımlar, yaydığınız haberler, gönderdiğiniz mesajlar için. Bunlar, bir sonraki kitap için heyecanımızı daha da artırıyor.

Gerçekten berbat, düzenlenmemiş bir kopyayı ilk okuyanlar: Heather, Angela ve yeni üye Tina.

Bu, bazı okuyucularımızdan ilk kez yardım istediğimiz zamandı. İkimiz de multipl skleroz hakkında pek bir şey bilmiyorduk ve hakkında hiçbir şey bilmediğimiz bir şey yazmak istemedik. Tina Morgan, Melissa Godwin Lane, Anna Fay ve Heather Fueger'e teşekkür ederiz. Bu hastalığın sizin hayatınızı, kendinizin, yakın bir arkadaşınızın veya aile üyenizin teşhisiyle etkilemiş olmasından dolayı üzgünüz. Verdiğiniz bilgiler çok değerliydi. Hikayenin temelini oluşturmaya da, Victoria'nın annesini doğru bir şekilde tasvir etmek istedik.

Tüm ilk ARC okuyucularımıza, yazılarımızı erken okumak istedikleri ve yorumlarını paylaştıkları için teşekkür ederiz.

Ve tabii ki, tüm tek boynuzlu atlarımıza. <3 Karakterlerimize olan heyecanınız ve coşkunuz, ilhamımızı yüksek tutuyor. Her gün, tek boynuzlu atlarımızın her birinin bizim tarafımızda olmasına minnettarız.

Sırada Chelsea var! Unicorn Facebook grubumuzdaki ankete göre Lennon ve Jasper'ın ortaya çıkması şaşırtıcı değil. Şimdi bunu hikayeye nasıl dahil edeceğiz... hmm? Chelsea'nin kitabını almanızı sabırsızlıkla bekliyoruz, çünkü Dean, Reed'in tam tersi bir karakter olabilir, ancak Chelsea ona inansa da inanmasa da onu kendine aşık edecek.

XO,

Piper & Rayne

Bu arada, Pete'te bir şeyler vardı. Evet, ilk evliliğinde en iyi koca değildi, ama biz onun sevimli bir yanı olduğunu düşünüyoruz. Onu düzeltip kendi kitabını hak eden biri yapmalı mıyız? Bir tane yazmak istiyoruz...

Piper & Rayne hakkında

Piper Rayne, USA Today'in en çok satan yazar ikilisi olup, kan bağı olsun ya da olmasın aileler hakkında "sıcakkanlı mizah ve biraz da heyecan" içeren kitaplar yazmaktadır. İkisi de tek tıklamayla satın alınabilen kitaplarla dolu e-okuyuculara sahiptir, onları içkiye sürükleyen kocalarıyla evlidir ve ikisi de çocuklarının şoförlüğünü yapmaktadır. En çok da, onları güldüren ateşli kahramanları ve tuhaf kahramanları seviyorlar ve sizin de sevmenizi umuyorlar!

Piper Rayne'in diğerk eserleri

Chicago Hukuku

En İyi Adamdan Etkilendiğim Eski

Kocamın Cazibesi

Eski Kocamın Boşanma Avukatı Tarafından Baştan Çıkarılmak

Mavi Yakalı Kardeşler

Ateşle Flört

Polise Aşık Olmak

Acil Tıp Teknisyeniyle Nişanlanmak

Beyaz Yaka Kardeşler

Seksi Pis Patron

Sürtük Düşman

Vahşi Ateşli Buluşma

Çatı Ekibi En İyi

Arkadaşımın Eski

Sevgilisi

Kraliyet Hatası

Rakip Ev Arkadaşları

Kaderin Getirdiği

Öpücüğümüz Yeniden

Başlangıç

İş Arkadaşının Aşkı

Greene'ler

Güzel Komşum

Neredeyse Eski Sevgilim

Vegas'taki Damadım

Greene Ailesi Yaz Partisi Kız

Kardeşimin Flörtöz Arkadaşı

Beklenmedik Sürprizim

Ünlü Düşmanım

Greene Ailesi Tatili Aşağılanan

En İyi Arkadaşım

Sahte Nişanım

Kardeşimin Yasak Arkadaşı

Hokeyin

Yakışıklıları

Şanslı 13

Numaram

9 Numaralı Sorun41

Numarayla Sahtecilik

34 ile Gizlice Takılmak

76 ile İkinci Şans 55 ile

Ofsayt

Kingsmen Futbol Yıldızları

Şansını kaçırdın, Lee Burrows Dadiyı

öpemem, Brady Banks

Kardeşimin Cesedi Üzerinde, Chase Andrews

Baileys

Tek Gecelik İlişkiden Alınan Dersler

Terk Edilen Gelinin Tavsiyesi

Bebek Babasının Doğumu

Bailey Düşünü Operasyonu

(Novella) Kardeşimin En İyi

Arkadaşına Aşık Olmak Bencil Bir

Playboyun Sonu Yaramaz Dadının

İtirafı

[Bailey Bebekleri Operasyonu \(Novella\)](#)

[Dünyanın En Kötü Çöpçatanının Sırları En](#)

[İyi Arkadaşımın Kızını Kazanmak](#)

[Eski Sevgilinle Çıkmak İçin](#)

[Kurallar Operasyon Bailey Doğum](#)

[Günü \(Novella\)](#)

[Modern Aşk Dünyası Barmenin](#)

[Büyüsü](#)

[Boksörün Büyüsüne](#)

[Kapılmak Bankacıya](#)

[Delirmek](#)

[Bekar Babalar Kulübü](#)

[Gerçek Anlaşma](#)

[Sert Konuşan](#)

[Seksi Canavar](#)

[Hollywood Kalpleri](#)

[Bayan Anne](#)

[Hayvan Çekiciliği](#)

[Evdeki Mutluluk](#)

[Yatak Odası Oyunları](#)

[Buz Gibi Soğuk](#)

[İnce Buz](#)

[Üzerinde](#)

[Buzları Kırarak](#)

[Kutu Seti](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

